

Virginia C. Anderson
Vadvirágok

Misty

MAGYAR KÖNYVKLUB

VIRGINIA C. ANDREWS

Vadvirágok

Első rész

Misty

MAGYAR KÖNYVKLUB

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Virginia C. Andrews: The Wildflowers. Misty
© 1999 by the Vanda General Partnership
All rights reserved

Fordította: Frigyik László
Hungarian translation © Frigyik László, 2001
Magyar Könyvklub, Budapest, 2001
Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Kajtár Mária
Műszaki vezető Mátay-Mayer Gergely
Műszaki szerkesztő Császár András
A borítót tervezte Jantner János
ISBN 963 547 474 1

Tartalom

[Szerencsés vagyok...](#)

[Prológus](#)

[1.](#)

[2.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[Epilógus](#)

Szerencsés vagyok...

Szerencsés vagyok, mert olyan aggódó szüleim vannak. Nem győzöm áldani őket. Miért is nem akarja mindenki, hogy elváljanak a szülei? Kíváncsi lennék rá, hogy Marlowe doktornő páciensei közül hányat használtak fel a szüleik arra, hogy velük ostorozzák egymást.

Jade-et apja sofőrje hozta...

Start nagyanyja vitte el...

Cathyról anyja gondoskodott...

Olyan tökéletes világban élünk. Miért vagyunk mégis olyan tökéletlenek?

Házunkban sötét árnyak fészkelnek a sarkokban, az ajtók mögül fojtott suttogás hallható, nem számít, hogy odakint minden olyan ragyogó és nagyszerű. Azokra szoktam gondolni, akik békében élnek, miközben mi egy csendes háború játékszerei vagyunk. Itt nem ropognak a fegyverek, bár néha arra gondolunk, hogy még az is jobb lenne. A sebesültek és a halottak közé csak reményeinket és vágyainkat sorolhatjuk, a bombákat pedig a szavak jelentik; utálatos szavak, melyeket jéghideg mosolyokba burkolnak, vagy hivatalos iratokra nyomtatnak. Azok pedig körbelengik életünket a családunk felégetéséből származó hamuval együtt...

Prológus

Külön-külön érkeztünk Marlowe doktornő házába. Engem anyám vitt el a kocsiján, mert útba esett neki. Barátnőjéhez, Tammyhez készült, akivel hetente egyszer kirakatokat szoktak nézegetni. Gyakran együtt is ebédelnek még néhány barátnőjükkel valamelyik drága Santa Monica-i étteremben, a tengerparton. Azt hiszem, anyám még mindig bízik abban, hogy felfedezik, és egy magazin címlapjára kerülhet. Minap is egy címlapfotót tett az arca mellé és megkérdezte tőlem:

– Misty nem gondolod, hogy éppen olyan csinos vagyok, mint ez a lány? Pedig én legalább tíz évvel idősebb vagyok nála.

Ha nem hússzal, gondoltam, de nem mertem megmondani neki. Az idő múlása mindig is kórságnak számított nálunk. A perceket bacilusoknak kell tekintenünk, a napokat, hónapokat és éveket pedig betegségeknek. Anyám néha úgy kutatja át a Ponce de Leon üzletházat a mesebeli Fiatalság Kútja után, mintha egy vasárnapi iskolai pikniken volna. Legszívesebben minden zugba benézne, mindent megvenne csak azért, hogy megállíthassa az idő kerekét. Legtöbb barátnője ugyanilyen, egyformák a félelmeik is. Nem tehetek róla, de érdekelne, vajon én is olyan leszek-e, mint ők, akik rettegek az ősz hajszálaktól, a ráncoktól és a csontritkulástól.

Ha ma anyám nem készült volna Santa Monicába, akkor kocsit bérelt volna – ahogy máskor is –, és a számlát elküldte volna apámnak. Egyszerűen imádja, ha kifizetetlen számlákat küldözgethet neki. Minden alkalommal megnyálazza a borítékot, leragasztja, rácsap ökölbe szorított, apró kezével és azt mondja:

– Nesze neked!

Biztos vagyok benne, amikor apa meglátja a borítékot a postája között, elhúzza a száját, tárcája pedig feljajdul.

Anyám mostanában úgy használ engem apa ellen, mint egy célba

dobó játékot.

– A lányodnak mindig szüksége van egy-két új dologra. A fogorvos azt mondja, fogszabályozót kell viselnie. Új iskolai ruhák is kellenek neki. Itt van a bőrgyógyászati vizsgálat számlája, ezt nem fedezi a biztosításod.

Anya mindig kitalál valami nélkülözhetetlent, és apámat az én szükségleteimmel bünteti; újabb és újabb költségekbe veri egyedi készítésű farmernadrággal, szabályos fogsorral vagy bármi mással, ami pénzbe kerül. Minden alkalmat megragad arra, hogy számlákat állíttasson ki és azokat elküldje annak, aki „fizet, mint a katonatiszt” – ahogy mondani szokta. Egyszer futárral küldette át a számlát apám irodájába, pedig napokkal később is ráért volna kifizetni. Apa igyekszik csökkenteni a költségeket. Néha megkérdezi, ez minek, vagy más megoldást próbál találni, de olyankor anya mindig kigúnyolja előttem.

– Látod, mennyire törődik veled? Folyton csak alkudozik. Ha olcsóbban akarja megúszni azokat a dolgokat, amelyekre szükséged van, akkor intézze ő a bevásárlásokat.

Apa azt mondja, csak biztos akar lenni abban, hogy valóban értékes holmit kapok az elköltött pénzért. Szerencsés vagyok, amiért ilyen aggódó szüleim vannak. Nem győzöm áldani őket. Miért is nem akarja mindenki, hogy elváljanak a szülei? Kíváncsi lennék rá, hogy Marlowe doktornő páciensei közül hányat használtak fel a szüleik arra, hogy velük ostorozzák egymást. Jade-et apja sofőrje hozta el, mert úgy esett, hogy együtt töltötték a hétvégét, de a férfinak előre megbeszélte találkozója volt. Mi, az ÁVSZ (Árvák, akiknek Vannak Szüleik) tagjai, mindannyian imádjuk ezeket az „előre megbeszélte találkozókat”. Szüleink ezt általában így értik: „Vannak fontosabb dolgaim is annál, hogy a te ügyeidet intézzem. Ha nem váltunk volna el, apád segíthetne, de nem ez a helyzet. Nem vagyunk egyformák. Te olyan vagy... mint valami vadvirág, amely a kertben nyílik, senki nem gondolja, magára hagyták, és csak esőért, napsütésért imádkozhat, mert nincs, aki törődjön vele.”

– Vak lehettem, amikor anyádat elvettem feleségül – mondja apa.

Anyá pedig: – Biztos kábítószer hatása alatt voltam. Más lehetséges magyarázat nincs egy ilyen hülye lépésre.

A többi lány szülei is mondogatnak ilyeneket előttük? Néha úgy érzem magam, mint aki láthatatlan vagy ilyesmi, mert a szüleim egyszerűen megfeledkeznek arról, hogy én is ott állok mellettük, amikor civakodnak.

Marlowe doktornőnek egy dologban igaza van: engem valóban érdekelnek a többi lány tapasztalatai. Ma pontosan ez vonzott a doktornőhöz. Persze más ÁVSZ-eseket is ismerek az iskolában, de ott szó sincs terápiáról, Marlowe doktornőről, aki fényt gyűjt a sötét sarkokban. Ők nem mondják el, igazából mi lakozik a szívükben. Mindent magukba zárnak, szégyenkeznek, félnek attól, hogy valaki felfedezi, mennyire elveszettek és magányosak valójában.

Start nagynyja vitte el Marlowe doktornőhöz. A lány később elmondta nekünk, hogy a nagynyja már hatvannyolc éves, őt és öccsét akkor örökölte új felelősségként, amikor már a verandán kellett volna üldögelnie egy hintaszékben, pulóvert kötögetve az unokáinak. És akkor mi történik hirtelen? Újra anyaszerepbe kényszerül.

Cathy anyja gondoskodott róla, hogy a doktornőhöz kerüljön, de ezt is szinte harapófogóval kellett kihúzni belőle. Talán fél a saját hangjától, és alig meri elismerni, hogy a világon van. Egy rémült kiscicára emlékeztetett, amelyik szörgombolyaggá gömbölyödik félelmében. Én találtam ki, hogy nevezzük őt Catnek, Cicának Cathy helyett, és találják ki, mi történt? Kis idő múlva még az igazi nevével is jobban tetszett neki.

Meleg, nyári reggel volt, amikor anyám kitett a doktornő házána és rendelőjénél, Brentwoodban. A korai pára éppen akkor foszlott szét, feltárva a kopott farmernadrág színéhez hasonló kaliforniai eget. Ismét egy csodálatos nap ígérkezett, amit mindnyájan természetesnek veszünk Los Angelesben. Délutánra majd összegyűlik néhány

habcsókszerű felhő az égen. A szellőt simogató ujjaknak érezzük majd, az autók szélvédőit pedig vakító tükröknek fogjuk látni.

Olyan tökéletes világban élünk. Miért vagyunk mégis olyan tökéletlenek? Házunkban sötét árnyak fészkelnek a sarkokban, az ajtók mögül fojtott suttogás hallható, nem számít, hogy odakint minden olyan ragyogó és fenséges. Azokra szoktam gondolni, akik békében élnek, miközben mi egy csendes háború játékszerei vagyunk. Itt nem ropognak a fegyverek, bár néha arra gondolunk, hogy még az is jobb lenne. A sebesültek és a halottak közé csak reményeinket és kívánságainkat sorolhatjuk, a bombákat a szavak jelentik; utálatos szavak, melyeket jéghideg mosolyokba burkolnak, vagy hivatalos iratokra nyomtatnak. Azok pedig körbelengik életünket a családjaink felégetéséből származó hamuval együtt. Nem nehéz kitalálni, hogy Marlowe doktornőnek sikeres pszichiátriai praxisa van, gondoltam. Óriási, Tudor-stílusban épült háza egy jókora telken terpeszkedik. Csak ő és nővére, Emma él ott, így jó sok hely marad a rendelőknek.

Miért ne teremthetne magának jövedelmező praxist? – tettem fel a kérdést. Elvégre mindig lesz éppen elég páciense. Még az olyan gyerekeknek is vannak problémáik, akik nem csonka családban nőnek fel. Sokat közülük az iskolában vagy a magánrendelőjében kezel.

Meglehet, hogy járvánnyal kellett szembenéznünk. Arthur Polk, az egyik tizenegyedik osztályos fiú mondta azt, hogy a családok rendellenes működése a napfoltoknak tulajdonítható. Minthogy odavan a számítógépekért és a tudományokért, néhány barátnőm úgy gondolja, igaza lehet. Én pedig úgy gondolom, hogy a fiú feje tele van méhekkel, mindegyikük zümmögése egy-egy gondolat, és néha összecsapkedik egymást. Akármikor ránézek, és ő észreveszi, hogy őt nézem, úgy forog a szeme, mint üveggolyók a teáscsészében.

– Misty, hívj fel és mondd meg, mikor jöhetek érted – mondta anyám, amikor kinyitottam a kocsiját és kiszálltam.

– Már mondtam neked, hány órára kell itt lenned – feleltem.

– Igen, de tudod, hogy milyen rossz az időérzésem. Jegyezd meg,

ha nem vagyok otthon, nyomd meg a négyes gombot, és a hívást átírányítják a mobiltelefonomra. Rendben van, édesem?

– Rendben – válaszoltam, és a szükségesnél kissé erősebben csaptam be a kocsiját. Ezt utálja. Azt mondja, az agyára megy. Minthogy a napokban minden az agyára ment, arra gondoltam, anyám olyan, mint egy játékautomata: ha túl erősen rángatják, elakad a gépezet. Neki pedig ilyen esetben esetleg megüvegesedne a szeme, és szájjárat kapna. Sarkon fordultam és elindultam a boltíves bejárati ajtó felé. Reméltem, hogy nem én vagyok az első. Ha igen, akkor egy kis időt Emmával kell töltenem, akinek a mosolya olyan talminak látszik, mint amilyenek a műanyagból készült gyümölcsök. Amikor beszél hozzám, egész idő alatt érzem, hogy az arcomat fürkészi és az örölség jeleit keresi rajta. Úgy beszél velem, mintha kilencéves volnék. Letapogat a kérdéseivel, és minden válaszom után hisztérikusan felnevet. Neki van szüksége terápiára, nem nekünk, gondoltam. Talán éppen ezért lakik a hűgánál. Legalább ötvenéves. Egyszer már férjhez ment, de sok-sok évvel ezelőtt el is vált. Soha nem ment férjhez újra, ebből arra következtettem, hogy hajlamos a remeteségre. Lehet, hogy a férje valami iszonyatos dolgot művelt vele.

Jade, akiről megtudtam, hogy mindenkit szívesen diagnosztizál, kivéve önmagát, eldöntötte, hogy Emmának olyan baja lehet, mint a térészony, merthogy retteg a nyilvános helyektől. Lehet, hogy Jade-nek igaza van. Láttam, Emmának anyja is elég, hogy kilépjen a bejárati ajtón, máris pánikba esik.

Ahogy neki sem, Marlowe doktornőnek sincsenek gyerekei. Marlowe doktornő a negyvenes évei elején jár, és még sohasem volt férjnél. Csak nem olyan az ő esete is, mint a cipészé, aki lyukas cipőben jár? Végére is gyerekekkel foglalkozik, sajátjai viszont nincsenek. Nem olyan csúnya, hogy ne találjon magának egy férfit. Meglehet, hogy mindegyiküket analizálja, amikor randevúzik velük, és ezt a férfiak nem bírják elviselni. Felnevettem, mert elképzeltem, hogy szeretkezés után megmagyaráz minden nyöszörgést és sóhajt.

Pszichiáter lehet egyáltalán romantikus? Kíváncsi lennék, hogy a többieknek eszükbe jutott-e hasonló gondolat vele kapcsolatban. Igen, lehet, hogy mégis jól szórakozunk majd együtt, gondoltam, amint megnyomtam a csengőt.

A szívem ugrált egy kicsit. Már mindannyian voltunk itt azelőtt, de együtt még soha. Nem tudni, miért, Marlowe doktornő ezt egy speciális csoportterápia kezdetének nevezte. Eldöntötte, hogy meg kell nyilatkoznunk egymás előtt, hátha hasznunkra válik. Számomra az volt a legérdekesebb, hogy még egyikünk sem találkozott a másikkal. A doktornő azt mondta, nem akarja, hogy előítéletekkel érkezzünk az összejövetelre. Csak a lányok nevét árulta el és azt, kivel élnek azóta, hogy a szüleik elváltak, elhagyták egymást, vagy ahogy nekem tetszik: szétmentek. Ez hangzik a legjobban. Én is úgy érzem... mintha szétesnék, mintha a kezem és a lábam elhagyná alig tizenhat éves testemet, amely kiutat keres egy lidércnyomásos házból, ahol nincsenek sem ajtók, sem ablakok.

Egyébként Marlowe doktornő szerint csodákat művel egy beszélgetés, ahol olyan lányok számolnak be haragjukról, fájdalmukról, félelmeikről, akik még sohasem beszéltek egymással. Biztos vagyok benne, hogy a többiek is úgy gondolkodtak, ahogy én: kételkedtem a sikerben és rettenetesen izgultam.

Csak rajta, Marlowe doktornő, mondtam magamban kihívóan, amint az ajtó felé közeledtem. Hozzon össze minket.

Az nem számít, hogy Marlowe doktornő azt mondta, nem lesz nehéz, mégis olyan érzés volt, mintha az ember arra készülne, hogy levesse a ruháját és idegenek kíváncsi szeme előtt álljon meztelenül. És mindegyikünknek jórészt olyan dolgokat kellett lelepleznünk, melyeket még a szüleinknek sem mondanánk el. Különösen nekik nem.

Miért?

Egyszerű.

Mert utáljuk őket.

1.

– Jó reggelt, Misty – kiáltotta Emma, miután Sophie, a szobalány ajtót nyitott. Marlowe doktornő nővére a körben felfelé vezető lépcső tetején állt.

Egyik túlméretezett, virágos ruháját viselte. Haját tökéletes pontossággal, a fülcimpájánál vágatta körbe; frufruját mintha a homlokára ragasztották volna, egyetlen rakoncátlan hajszál sem állt ki belőle. Szénfeketére festette a haját, talán azért, hogy eltakarja az őszülés jeleit. Az mindenestre éles ellentétet képezett sápadt, kerek arcával. A kirívó különbség miatt bőre úgy nézett ki, mint a papírtörülköző. Mozdulatlanul állt a lépcsőn, és arra várt, hogy belépjek. Talán azt hitte, még meggondolom magam.

Sophie bezárta az ajtót utánam. Valahonnan a ház belsejéből Mozart 40., gmoll szimfóniája hallatszott. Nem igazán értek a klasszikus zenéhez, csak azért ismertem fel, mert én is játszom a felsőévesek zenekarában. Klarinétos vagyok. Anyám attól tartott, hogy emiatt az egész fogszabályozási művelet megghiúsul, de Mr. LaRuffa, a zenekar vezetője írásbeli esküt tett neki, hogy ez nem történhet meg. Anyám végül engedélyezte a zenélést, aláírta a szülői nyilatkozatot.

Apám megfélekedett az idei nagy hangversenyről, pedig az azt megelőző hétvégén még a klarinétomat is magammal vittem, hogy nála is gyakorolhassak új otthonában. Ariel, apa huszonéves barátnője megígérte, hogy emlékeztetni fogja rá, és ez szerintem már önmagában is csodálatra méltó volt. Az a nő olyan, mint akinek az agyában kis tükrök vannak, melyek visszaverik, ide-oda pattantják a gondolatokat. Kis kuncogásai az apró szappanbuborékokat juttatják eszembe.

Teljesen mindegy, milyen maróan gúnyos vagyok vele, Ariel mindig mosolyog. Azt hiszem, apa azért érzi magát jól vele, mert úgy

néz ki, mint egy Revlon-modell, és soha nem mond ellent neki. Bármilyen kijelentést is tesz apa, Ariel csak bólogat, tágra nyitja a szemét, mintha valami eget rengető újdonságot hallana tőle. Tökéletes ellentéte anyámnak, aki mostanában még akkor is belekötne apába, ha csak jó reggelt kívánna neki. És ami a legfontosabb, Ariel megajándékozza a szexszel. Anyám és barátnői szerint a férfiak mással se törődnek, csak azzal.

– A doktornő egy-két percen belül itt lesz – mondta Emma, amint lefelé baktatott a lépcsőn. Minden egyes lépést olyan elővigyázatosan tett meg, mintha egy sáros út közepén járna: aprókat lépett, közben szoroson markolta a korlátot.

Kíváncsi voltam, vajon alkoholista-e. Annyi parfümöt permetezett magára, amennyi egy egész szemétszállító kocsibűzét elnyomta volna, így a leheletéből nem tudtam megállapítani, ivott-e vagy sem, de legalább tizenkilötöt szedett magára azóta, hogy először találkoztam vele Marlowe doktornőnél.

Amikor beszámoltam erről anyának, ő csak ennyit mondott: „Lehet, hogy zugivó.”

– Hogy vagy ma, drágám? – kérdezte Emma, mikor végül megállt előttem. Nem volt sokkal magasabb nálam, körülbelül 156 centis lehetett, de úgy nézett ki, mint aki felfúvódott. Erős keble olyan volt, mint két futball-labda; sátorszerű ruháját távol tartotta a testétől.

Én abban a ruhámban voltam, melyet a Marlowe doktornővel folytatott mentális játszadozások alkalmával viselni szoktam: farmernadrágban, sportcipőben, fehér zokniban és számtalan pólóim egyikében, melyek annyira bosszantják anyámat. Ma az volt rajtam, aminek egy partra vetett bálna van az elején. Az állat szájából fekete folyadék áramlik, alatta felirat: *Na tessék, már megint egy olajfolt.*

Emma Marlowe-t szemlátomást cseppet sem foglalkoztatja, mit viselek. Sohasem. Ideges volt, mint mindig, amikor jelen vagyok. Mosolygás közben vastag ajkát összeszorította, ily módon úgy nézett ki, mintha kitörő nevetését próbálná visszafojtani.

– A doktornő azt kéri, hogy egyenesen menj a rendelőjébe – mondta. Éles hangon beszélt, mint aki hamarosan sikoltozni fog.

Akkor mindketten megkönnyebbülhetünk, gondoltam.

– Van már itt valaki? – kérdeztem. Mielőtt még válaszolhatott volna, megszólalt a csengő. Az ajtó mellett álló Sophie azonnal akcióba lépett, mint egy felhúzható baba. Kinyitotta az ajtót, mi pedig megláthattunk odakint egy csinos, fekete bőrű lányt. Világoskék pamutpulóvert és sötétkék szoknyát viselt. Haját befonta. Azonnal arra gondoltam, bárcsak ilyen alakom lenne majd nekem is, amikor egy szép napon felébrednek ostoba hormonjaim.

– Ó, Star – szólalt meg Emma Marlowe. Arrafelé nézett, ahonnan a muzsika áradt, mintha az megszabadíthatná tőlünk. – Gyere be, gyere csak – tette hozzá gyorsan.

Star? Azt hittem, Marlowe doktornő a családnevére utalt, amikor megemlítette a lányok között. A Mistyvel sem könnyű boldogulni, de hogy valakit Starnak hívjanak... És a doktornő kihagyott még egy apró részletet, mégpedig azt, hogy fekete lányról van szó. Star csúfondárosan mosolygott. Arcán, ébenfekete szemében valamiféle undor tükröződött. Rám szegezte a tekintetét. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha egy westernfilmben állnánk egymással szemben, pisztollyal az oldalunkon, és mindketten a másik mozdulatára várnánk. De nem mozdult egyikünk sem.

– Biztos vagyok benne, hogy a doktornő akarta intézni a bemutatásokat, de ha már így alakult, ez itt Misty – mondta Emma.

– Szia – köszöntöttem.

– Szia. – Star gyorsan elfordította a fejét, és ezzel megadta a lehetőséget Marlowe doktornő nővérének arra, hogy tovább beszélhessen.

Ehelyett azonban Emma drámába illő mozdulattal a rendelő felé lendítette a karját és azt hebegte:

– Akkor ti ketten... most... egyenesen... menjetek be.

Bementünk a rendelőbe. Egyikünknek sem volt szüksége útbaigazításra. Éppen elégszer jártunk már ott. A szoba túl tágas rendelőnek. Az egyik oldala teljesen olyan, mint egy kisebb nappali. Két hatalmas bőrdíványt és néhány hozzájuk illő párnázott széket helyeztek el ott. Két kisebb és egy nagy, üveglapos asztallal egészítették ki őket. A falakat nemes tölgyfával burkolták, és üvegajtó vezet a kertbe, ahol a doktornőnek úszómedencéje is van. A nyugati oldalra néz, így ha az ember délutáni terápiára jön, a rendelő olyan világos, mint egy broadwayi színpad. Délelőtt, amikor nem süt be a nap, vagy amikor felhős az ég, lámpát kell gyújtani.

Mindig úgy tapasztalom, hogy verőfényes napokon más a hangulatom ebben a rendelőben. Az ember becipeli ide depresszióját és szorongását, csak úgy, mint egy jól megpakolt bőröndöt, és azt reméli, hogy Marlowe doktornő segít majd kicsomagolni. Borongós napokon keményebb a helyzet, a depresszió nehezebben elviselhető.

Úgy képzeltem, hogy a rossz emlékek jó erős ragasztóval tapadtak az agyamba, és amikor Marlowe doktornő kihúzott belőlem egyet, akkor velük távozott testem egy darabja is.

Néha Marlowe doktornő az íróasztalához ül, és onnan beszél hozzám, míg én az egyik díványon ücsörgök. Szerintem azt hiszi, ha van köztünk egy kis távolság, akkor nyitottabbá válok. Sok agyafűrt kis dolgot kitalál, hogy átvilágíthasson. Már alig vártam, hogy összehasonlíthassam a róla alkotott képet ÁVSZ-es társaimmal. Egyenesen jól megszokott díványomhoz mentem, Star pedig megtorpant. Tudtam, mire gondol.

– Melyiken szoktál ülni, amikor itt vagy? – kérdeztem.

Rápillantott a másikra, aztán élesen visszanézett rám.

– Mi a különbség közöttük? – vágta oda.

Vállat vontam, ő pedig továbbra is állva maradt.

– Én mindig az ágyam jobb oldalán alszom. És te?

– Mi van? – Olyan grimaszt vágott, hogy közben összeért a szemöldöke, a füle pedig megrándult.

Elnevettem magam.

– Mi olyan mulatságos?

– Megmozdult a füled – feleltem. Mereven bámult rám egy pillanatig, aztán megkockáztatott egy halvány mosolyt fekete porcelánarcán. Sima bőrének, határozott vonásainak köszönhetően úgy néz ki, mint egy szobor, melyen a művész nemrégiben végezte el az utolsó simításokat. Ellenben nekem, gyakorlatilag minden másnap pattanások ütözköznek ki a homlokomon és az államon, hiába fizetjük a drága bőrgyógyászt. Anya azokat az ételeket hibáztatja értük, melyeket akkor eszem, amikor ő nincs a közelemben. Marlowe doktornő azt mondja, a stressztől is lehetnek. Ha ez így van, akkor a fejem egyetlen hatalmas kelés lenne, gondoltam.

– Tudom – mondta Star. – Már sokan mondták, hogy mozog, de nekem fogalmam sem volt, hogy ilyesmit is tudok csinálni. És a jobb oldalon alszom – tette hozzá kis idő múlva.

– És ha valami miatt a másik oldalon kell aludnod, kényelmetlenül érzed magad, ugye?

– Igen – ismerte el, és eldöntötte, hogy ugyanarra a díványra ül le, amelyikre én.

– Mióta jársz ide? – kérdezte.

Gondolkodóba estem.

– Azt hiszem, úgy két éve – válaszoltam. – És te? – Majdnem egy éve. Mondogatom is nagyinak, hogy most már elég, de ő nem akarja, hogy abbahagyjam. Eszembe jutott, hogy Marlowe doktornő beszélt nekem egy lányról, aki a nagyanyjával él.

– Csak a nagymamáddal élsz?

– Úgy van – mondta határozottan. Látszott rajta, hogy kész belém fojtani a szót, ha megjegyzést merészelnék tenni. Még a gondolata is távol állt tőlem. Válójában irigyeltem.

– Én nem ismertem apám szüleit. Amikor nagyanyám meghalt, még kisgyerek voltam, nagyapám pedig csecsemőkoromban ment el.

Anyám szülei Palm Springsben laknak, de nem túl gyakran találkozom velük. Szenvedélyes golfjátékosok. Többször láthatnám őket, ha beállnék ütőhordónak.

– Minek?

– Tudod, aki összeszedi a labdákat és a golfütőket cipeli a játékosok után.

– Ja, persze.

– Valamelyik évben golflabdákat ajándékoztam nekik. Rajtuk volt a képem is, hogy láthassanak is néha – folytattam –, de nem használják őket, mert nem akarnak pofán csapni.

Ismét felhúzta a szemöldökét, ennek köszönhetően megmozdult a füle is.

– Át akarsz verni?

– Hát... szóval... – hebegtem – sokszor hazudok.

Egy darabig méregetett, aztán elnevette magát.

– El tudom képzelni rólad.

– A Star az igazi neved? Nem valami becenév vagy ilyesmi?

Abbahagyta a nevetést. Ébenfekete szeme haragosan villant.

– És neked Misty az igazi neved? – vágott vissza, miközben felhúzta a vállát.

– Igen – feleltem. – Anyám egy filmből vette, mert ő és az apám nem tudták eldönteni, hogy ki után nevezzenek el. Te hogy kaptad a Start? Csak azt ne mondd, hogy anyád a szabad ég alatt szült meg egy éjjel, és az után nevezett el, amit először meglátott.

Mielőtt még válaszolhatott volna, egy roppant csinos, elegáns lány lépett be a rendelőbe. Ilyen szép tizenéves lányt talán még sohasem láttam. Dús, barna haja, melyben volt némi vöröses csillogás is, finoman omlott a vállára. Zöld szeme mandulavágású volt. Magasan elhelyezkedő, szögletes arccsontja nemes vonást kölcsönzött profiljának, és kiemelte tökéletes formájú ajkát. Az orrát kicsinek és

enyhén piszének láttam, persze rögtön plasztikai műtetre gyanakodtam. Sokkal több arcfestéket használt, mint én. Minek mázolja ki magát valaki, ha a pszichiáteréhez megy kezelésre? Tulajdonképpen anyámra, a túlöltözködés királynőjére emlékeztetett, aki egymaga eltarthatta volna az egész kozmetikai ipart. Az újonnan érkezett lány tökéletesen szabott nadrágot viselt, mintha éppen divatbemutatóra készülne. Ránéztem Starra, aki rosszállóan pillogott.

– Én Jade vagyok – közölte a lány. – Ti kik vagytok Star, Misty és Cathy közül?

– Én vagyok Misty. Ez itt Star – feleltem, és Star felé biccentettem. – Éppen arról beszélgettünk, hogyan kaptuk a nevünket. A te szüleid ékszerekkel foglalkoznak?

Jade megdermedt egy pillanatra, aztán Starra pillantott, mintha azt fürkészné, rá akarjuk-e szedni. De azt hiszem, eldöntötte magában, hogy nem akarunk rosszat.

– A szüleim a szemem színe miatt neveztek el Jade-nek – mondta. – Hol van a jó doktor néni? – kérdezte, és türelmetlenül az üres íróasztal felé fordult.

– Gondolom, készülődik – válaszoltam.

– Készülődik? Mire?

– Tudod, felveszi a terapeutához illő álarcot és kiélesíti a körmeit.

Star elnevette magát. Jade felhúzta a szemöldökét, összeszorította az ajkát, aztán méltóságteljesen leült az egyik díványra, keresztbe tette a lábát és magasra emelte az állát.

– Nem tudom, jó ötlet-e ez az egész – mondta kisvártatva.

– Akkor miért jöttél el? – csattant fel Star.

Jade meglepetten fordult felé. Arckifejezése láttán az az érzésem támadt, hogy addig még csak rá se pillantott, és akkor fogta fel, hogy egy fekete lány is van a csoportban.

– Nem nagyon akarózott, de Marlowe doktornő rábeszélte – ismerte el.

– Minket is ő beszélt rá – jelentette ki Star azt, ami amúgy is nyilvánvaló volt. – Azt hiszed, hogy azért jöttünk ide, hogy szórakozásból mindent eláruljunk magunkról egy rakás idegennek?

Jade kényelmetlenül fészkelődött a díványon, rápillantott az órájára, majd az ajtóra szegezte tekintetét. Lépteket hallottunk, és nem sokkal később Marlowe doktornő jelent meg egy tömzsi lány társaságában, aki ugyanolyan alacsony volt, mint én, de idősebbnek látszott. Fakó, barna haja összekuszálódott a nyakán és a vállán, mintha valaki összeborzolta volna. Bő, szürke pulóvere nem igazán szorította le terjedelmes mellét, mely Emmáéval vetekedett. Szoknyája alja a bokáját súrolta. Arcát nem színesítette semmi, még egy kis rúzs sem, amely kissé feldobhatta volna vizenyős, mogyoróbarna szemét, sápadt arcát, vértelen ajkát. Szája megrándult idegességében.

– Sziasztok, lányok. Már itt is vagyunk. Ez itt Cathy. Cathy, hadd mutassam be neked Mistyt, Start és Jade-et – mondta Marlowe doktornő, és odapillantott mindhármunkra.

Cathy éppen csak odasandított a szeme sarkából, máris újra lehajtotta a fejét.

– Cathy, nem ülnél oda Jade mellé? – kérdezte a doktornő. Látszott Cathyn, hogy nem szívesen tenné. Sokáig habozott a kanapét bűvölve, mintha az el akarná nyelni őt, aztán végül mégis leült.

A sötétkék nadrágkosztümöt viselő Marlowe doktornő az egyik középre állított kárpitozott székre telepedett, hogy jól lássa mindegyikünket. A találkozók közben rendszerint levette kabátját, és a háta mögött összekulcsolt kézzel járkált. Most azonban összeillesztette hosszú, vékony ujjainak hegyét és mosolygott. Anyám biztosan észrevette volna, hogy nem visel drága ékszereket, csak egy közönséges órát. Legfőképpen az szökött volna a szemébe, hogy nem manikűrözte ki a körmeit.

Marlowe doktornő mosolyából nem lehet olvasni. Szeme valóban érdeklődéstől és örömtől ragyog időnként, amikor valami érdekeset

mondok, de gyanítom, hogy mindennek, amit csinál – egészen legapróbb gesztusáig –, meghatározott pszichológiai szerepe van. Pizkosszöke haját gondosan a füle mögé fésülte. Fülébe ezüstklipszet csíptetett, de nem vett föl nyakláncot. Tejfehér, fényesen csillogó blúzáát egészen nyakig begombolta. Terapeutánk nem különösebben csinos. Orra kissé hosszúra, szája túl vékonyra sikerült. Nővéreivel ellentétben elég takaros alakot mondhat magáénak, de nőnek túlságosan magas – legalább 185 centi. Minthogy igen hosszú a lába, térde az öle fölé kerül, amikor leül. Azt hiszem, a dereka feletti rész csak testének egyharmadát teszi ki. Különben pedig olyan hosszú a karja, hogy kényelmesen hátradőlhet, közben összekulcsolhatja kezét a térdén. Lehet, hogy esetlensége miatt koncentrálni annyit az agyra, s nem a test szépségeire.

Anyám gyakran tesz megjegyzéseket Marlowe doktornő hajára, ruháira. Azt mondja, csodákat művelne vele, ha az ő keze közé kerülne. Anyám hisz a fodrászok és a plasztikai sebészek természetfeletti hatalmában. Szerinte ők még a világbékét is ki tudnák vívni. A földet egyszerűen meg kellene szabadítaniuk a rondaságtól, így nem maradna semmi, ami vitára adna okot.

– Feltételezem, ti hárman már bemutatkoztatok egymásnak – kezdte Marlowe doktornő.

– Alig – préselte ki Jade a szája sarkán.

– Jól van. Azt szeretném, ha most itt beszélgethetnénk és kitérülközhatnánk egymás előtt.

– Még mindig nem értem, mire készülünk – csattant fel Star. – Nem igazán tudjuk, miről van szó, és egyesek – tette hozzá Jade-et bámulva – egyáltalán nem örülnek ennek a találkozásnak.

– Tudom, Star, de sok esetben bízunk kell egymásban. Ha nem vállalunk egy kis kockázatot, akkor nem haladhatunk előre és nem jutunk sehova.

– Miért, hova akarunk jutni? – kérdezte Star élesen.

Elnevettem magam. Jade szép ajka mosolyra húzódott, és mintha

Cathy is felemelte volna tekintetét a padlóról.

– Haza – válaszolta Marlowe doktornő, és szeme szinte pajkos vidámsággal csillogott, amikor előrukkolt a kihívással. – Vissza önmagadhoz, Star. Ahhoz, aki igazán vagy, netalán aki lenni szeretnél. Vissza a jó időhöz, amikor nincsenek viharok, nincs zuhogó, hideg eső, nincsenek súlyos, sötét felhők a fejünk fölött – folytatta.

Amikor ezeket mondta, a terapeuta lágy, dallamos hangján, olyan szépen hangzott, hogy nem tudunk nem odafigyelni rá. Még Cathy is felemelte a fejét, és úgy nézett rá, mintha a doktornő az életét és a boldogságát tartaná a kezében, és Cathynek csak értük kellene nyúlnia.

– És ahol nincs fájdalom – mondta tovább Marlowe doktornő. – Nos ez az a hely, ahova el akarunk jutni. Készen állsz az útra, Star?

A lány rám pillantott, aztán bólintott.

– Rendben van. – Nagyon egyszerűen fogunk eljárni, lányok. Javarészt nektek kell majd beszélgetek. Én is pusztán hallgató leszek, és amikor valaki beszél közületek, a többiek velem együtt hallgatják őt.

– Vagyis úgy ülünk itt, mint aki megkukult? Nem tehetünk fel kérdéseket? – érdeklődött Jade.

– Ez már a ti dolgotok. Ti állapítjátok meg a szabályokat. Nos, szerintetek helyénvalóak a kérdések? – dobta vissza a labdát.

– Igen – feleltem. – Miért ne?

Marlowe doktornő Starra és Cathyre nézett. Star ismét bólintott, de Cathy még mindig a földet bámulta.

– Nos, a legjobb az lenne, ha elkezdenénk, hogy meglássuk, mire jutunk – döntötte el.

– És pontosan miről kellene beszélünk? – kérdezte Jade.

– Minden találkozó alkalmával egyvalaki közületek elmeséli a történetét – válaszolta a doktornő vállat vonva. – Négy találkozót vettem tervbe.

– A történetünket? Nekem nincs történetem – mondta Star.

– Te is tudod, hogy van, Star. Mindenki ott kezd el, ahol jónak látja. Itt van például a mai nap. Hogy kerültetek ide?

– Engem a sofőröm hozott el – felelte Jade.

– Ugyan, Jade, nagyon jól tudod, hogy mire gondolok – mondta Marlowe doktornő.

Jade hátradőlt, összefonta a karját és hirtelen megközelíthetlenné vált. Eldöntötte, hogy a doktor néni nem fogja kihúzni a dugót titkai palackjából.

– Akkor hát, ki kezdi? – kérdezte Star.

Marlowe doktornő Cathyre nézett, aki erre még jobban elsápadt. Cathy rásandított Jade-re, átsiklott a tekintete Starra, majd megállapodott rajtam.

– Én azt szeretném, ha Misty kezdené – közölte Star. – Ő volt itt velem a legtovább, már váltottunk pár szót. Neked jó lesz így, Misty?

– Persze – válaszoltam, és ránéztem a többiekre. – Egyszer volt, hol nem volt egy ház, ahol megszülettem. A szüleim megpróbáltak visszatartani, de már túl késő volt.

Jade felnevetett, Star szélesen mosolygott, Cathynek pedig elkerekedett a szeme.

– Kérlek, Misty – sürgetett a doktornő –, használjuk ki az időt értelmesen. Kissé lehajtotta a fejét, és alulról nézett rám, ahogy akkor szokta, amikor azt akarja, vegyem komolyabban a témát.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Oké – mondtam, és előrehúzódtam a kanapé szélére. – Akkor elkezdem. Nem bánom, ha elmesélhetem a sztorimat. – Végignéztem rajtuk és elmosolyodtam. – Talán majd egyszer megfilmesítik, és még díjat is nyerhetek vele.

2.

– Valóban kezdhethném történetemet úgy, ahogy az előbb, mert volt idő, amikor azt hittem, kis hercegnő vagyok egy tündérmesében. Anyám és én még mindig abban a Beverly Hills-i kastélyban élünk, ahol felnőttem. Várnak is lehetne nevezni, mert van egy kerek, csúcsos tetejű tornya is. Az a ház bejárata. Jó nagy épület. Ha nem lenne házi telefonunk, akkor anyámnak rekedtre kellene kiabálnia magát, hogy megtalálja. Ha nem veszem fel a házi telefont, akkor felhív a városin. Ha éppen beszélek valakivel, bekapcsol a hívásvárakoztatás, így végül el tud érni. Olyankor azt mondja: „Misty, szükségem van rád idelelt. Szállj le a telefonról, tudom, hogy állandóan rajta lógsz.”

Természetesen igaza van. Folyton telefonálok. Amikor még boldog kis család voltunk, és a nevetések úgy lebegtek a házban, mint a léggömbök, apa azt mondogatta, hogy telefonkagylóval a fülemben születtem, éppen ezért volt olyan nehéz szülése anyámnak.

Megálltam és Marlowe doktornőre pillantottam.

– Nem emlékszem, említettem-e már önnek, mennyi bajt okoztam anyámnak, amikor elérkezett születésem ideje. Több mint húsz órán át vajúdott. Néha, amikor arra hívja fel a figyelmemet, milyen nehezen szült meg, a húsból huszonnégy óra lesz. De volt már huszonnyolc is. – Ránéztem a lányokra. – Csak annyit mondtam neki, ez azt bizonyítja, hogy nem kíváncsi a világra. Felemeltem a kezem, aztán visszajöttem a díványra.

– Ne, nem akarom – üvöltöttem anyám méhében. – Hé, orvosok, vegyétek le rólam a mancsotokat.

Jade és Star hangosan felnevetett. Cathy pedig halványan elmosolyodott.

– Már említetted, de akkor nem színezted ki ennyire – vetette közbe

Marlowe doktornő.

– Igen, ez igaz. Utána össze is kellett varrni anyámat. Egyszerűen élvezi, ha ecsetelheti az összes borzalmas részletet: a hányást, a vért, a fájdalmat, mindent.

– Miért gondolod, hogy így van? – kérdezte Marlowe doktornő.

– Szóval mégiscsak lesznek kérdések – csaptam le rá.

Ő csak nevetett.

– Foglalkozási ártalom – válaszolta.

– Azt akarja, hogy büntudatom legyen, sajnáljam őt, és az ő oldalára álljak apámmal szemben – mondtam. – Mindig azt mondogatja, hogy a férfiaknak sokkal könnyebb a dolguk, különösen, ha házasok. Valóban? Ez az oka mindennek?

Marlowe doktornő arca rezzenetlen maradt, mint általában. De nem volt szükségem arra, hogy megerősítsen. Tudtam, hogy igazam van.

– Egyébként azért gondoltam azt, hogy kis hercegnő vagyok, mert mindent megkaptam, amit csak akartam. És most is megvan mindenem, amire vágyom, a válás óta talán még annál is több. Anyám állandóan a gyerek- és nőtartás összegére panaszkodik. Soha nem elég neki, és amikor kapok valamit apától, azonnal nyüszíteni kezd, hogy arra bezzeg elég a pénze, csak tisztességes tartásdíjra nem. Az igazság az, hogy már utálok elfogadni valamit, mert utána mindig ugyanaz következik, és már nem bírom hallgatni. Be kell fognom a fületem – panasztam.

Nem tudom, jól tettem-e, hogy elmondtam, mert mindenki furcsán bámult rám. De csak egy pillanatig éreztem magam kényelmetlenül. Nagy lélegzetet vettem és folytattam.

– Olykor színekben képzelem el életemet.

Láttam, hogy Jade felhúzza a szemöldökét. Talán ő is ugyanígy van velem, gondoltam.

– Amikor kicsi voltam, és tökéletes családot alkottunk, mindent

világos rózsaszínűnek vagy világossárgának láttam. Miután a válás mellett döntöttek, és jöttek a bajok, a világ elszürkült, minden megfakult. Arra gondoltam, olyan vagyok, mint Hamupipőke, és az óra éjfélkor üt vagy ilyesmi. Megkondult a gong, és nem voltam hercegnő többé, hanem csak egy... egy...

– Egy micsoda? – kérdezte Marlowe doktornő.

Ránéztem a többiekre.

– Egy árva, akinek vannak szülei.

Jade bólintott, és szeme valahogy fényesebbé vált. Star nagyon komolynak látszott, Cathy pedig váratlanul felemelte a fejét és úgy meredt rám, mintha olyasmit mondtam volna, aminek az ő számára is értelme van.

– Apám egy befektetési vállalatnál dolgozik, és sokat utazik. Mindig nagy gondban vagyok, amikor el kell magyaráznom valakinek, mivel is foglalkozik. A korombeliek egy-két szóval meghatározzák, mivel keresik kenyerüket szüleik. Annyit mondanak: ügyvéd, orvos, gyógyszerész, anyagbeszerző vagy ápolónő és kész. Az én apám vállalatokat tanulmányoz, pénzt fektet beléjük, valahogy ráveszi saját cégét, hogy vegye meg őket, majd jó haszonnal túlradnak rajtuk. Legalábbis így magyarázta nekem. Emlékszem, arra gondoltam, hogy ez így nem fair. Valaki más cégét megvenni és aztán eladni, nem hangzik valami jól. Amikor rákérdeztem, apám azt válaszolta:

– Nem szabad így gondolnod rá. Tekintsd tiszta üzletnek.

–Így vagy úgy, ő tulajdonképpen mindent üzletként könyvel el. Ezzel a szóval el tud magyarázni mindent, ami a világon történik. Talán még a szerelem is üzlet a számára – mondtam. – Azt viszont biztosan tudom, hogy a válásuk üzleti probléma. Anyám állandóan a könyvelőjét vagy az ügyvédjét hívogatja. Anya csökönyösen ragaszkodott ahhoz, hogy apa minden nyomát eltüntesse a házból. Néhány nappal azután, hogy elment, átkutatta a szobákat, és olyan tárgyakat keresett, melyek kétségtelenül bizonyították, hogy apa ott lakott. Minden közös képükből kivágta apát, ha úgy találta, ő jól néz

ki rajtuk. Sok értékes dolgot eladott vagy elajándékozott azért, mert apa szerette vagy használta őket. Még a drága szerszámokat is a garázsból. Megmondtam neki, jobb lenne, ha csak máshova rakná őket, de ő azt válaszolta:

– Így legalább nyoma sem marad apádnak a házban.

– Nyoma sem marad? – gondoltam. És én? Mi más, jellegzetesebb nyomot hagyhatott volna hátra? Valamennyire hasonlítok rá, ugye? Néha észreveszem, hogy anyám lopva figyel. Vajon azt elemezgeti magában, mennyire hasonlítok apára? És mit tehetne ellene? Talán elvisz egy plasztikai sebészhez, és megkéri, hogy tüntesse el apám „nyomait” rólam?

A nappaliban volt egy nagy, puha fotelünk, amelynek kihúzható lábtartója van. Az ember addig tolhatja előre a lábával, míg gyakorlatilag fekvő helyzetbe nem kerül. Apa szerette azt a fotelt, és javarészt abban ült, amikor a nappaliban tartózkodott. Tudom, hogy furcsán hangzik, de a válásuk utáni napokban, mielőtt anyám kipucolt mindent, ami rá emlékeztette, gyakran kuporogtam abban a karosszékben. Odanyomtam hozzá az arcom, hogy érezhessem a szagát, és azt képzeltem, hogy apa még mindig velünk van, és még mindig egy boldog kis családhoz tartozom. Aztán azt a széket is beadta egy használtbútorkereskedésbe, mire egy délután hazamentem az iskolából. Egy darabig nem volt semmi a helyén. Csak a nagy üresség.

Szoktátok érezni a nagy ürességet, amikor anyáttal vagy apáttal mentek valahova, és a másik oldalaton, ahol eddig ott volt egyikük, most nincs senki? Én szoktam! – mondtam, mielőtt még válaszolhattak volna. Hirtelen megtelt az agyam elektromos feszültséggel. Egy pillanatra behunytam a szemem, megvártam, míg elmúlik, aztán vettem egy mély lélegzetet.

– Születésem után elég sokáig dajkám is volt. Anyámnak fel kellett épülnie a rettenetes szülésből, és az ápolónő, aki hazajött velünk, teljes munkaidős gondozónkká vált. Mary Williamsnek hívták.

Starra pillantottam.

– Fekete bőrű asszony volt. Amikor nálunk lakott és rám vigyázott, a harmincas éveiben járt, de amikor rágondolok, mindig úgy érzem, hogy idősebb volt. Óvodáskoromig viselte gondomat.

Elnevettem magam.

– Anyám mindig nagy ügyet csinál abból, ha túl sok napsütés éri az arcát, mert fél, hogy ráncos lesz tőle. Én pedig azt hittem, hogy Mary a napon sült le olyan szép barnára.

Star összeszorított ajakkal csóválta a fejét.

– Folyton-folyvást kérdezgettem. Anyám azt mondja, amikor kicsi voltam, teljesen kimerítettem a miértjeimmel. Szó szerint menekülnie kellett előlem, mert állandóan a sarkában jártam, mint egy kiskacsa, csak hogy hápogás helyett én egyre csak azt szajkóztam: miért, miért, miért.

Most már Cathy is kissé bátrabban mosolygott, de az is csak félmosoly volt. Szeme sötét, óvatos, sőt rémült maradt. Tényleg olyan, mint egy menekülésre kész kiscica, gondoltam.

– Amikor apám éppen nem utazgatott, nagy családi vacsorákat rendeztünk. Néha azt hiszem, hogy azok hiányoznak leginkább. Végtelen hosszú az ebédlőnk. Ha az asztal egyik végén ül az ember, úgy érzi, a nyugati parton van, a másik végét pedig a keleti partnak képzelem el.

Marlowe doktornő üres arca megélenkült kissé, még el is mosolyodott.

– Természetesen megtanítottak a legszigorúbb illemszabályokra is. Anyám azzal indokolta erőfeszítéseit, hogy szép, fiatal hölgy lesz belőlem, aki a legjobb társaságba jár majd, és annak megfelelően kell viselkednem. Hát milyen világban él ő? Nincs igazam? – Rápillantottam Jade-re, aki bólintott. – Különben nálam udvariasabb gyereket keresve se lehetett találni. Mindig mondtam, hogy kérem, köszönöm, és sohasem szakítottam félbe a felnőtteket.

Apa rendszerint babákat hozott nekem az útjairól, olykor külföldről is. Annyi játékom volt, hogy meg lehetett volna tölteni velük egy kisebb üzletet. A szekrények most is tömve vannak flancos ruhákkal, a cipőimet össze se lehet számolni, és még fésülködőasztalom is van egy elefántcsont-keretes, ovális tükörrel a tetején. Tele vagyok jobbnál jobb hajszárítókkal és hajformázókkal, arcgőzölőkkel, bőrtápláló krémekkel és gyógynövénykivonatokkal. A szépség nálunk elsődlegességet élvez minden mással szemben.

Elhallgattam, és az üvegajtón át kinéztem a kertbe.

– Apa igazán jóképű férfi. Persze törődik is magával. Egy szuper edzőterembe jár sportolni. Ott találkozott Ariellel, az ő élő Barbie babájával. Apának egyenes szálú, barna haja van, jól illik a lány dús, lenszöke sörényéhez. Az utóbbi időben apa megnövesztette a haját. Anyám azt mondja, megpróbál húsz évvel fiatalabbnak látszani, hogy méltó párja legyen Arielnek érettség tekintetében. Állandóan így becsmérlik egymást, az se számít, ha ott vagyok a közelükben, és esetleg zavar vagy nem értek egyet velük.

Éreztem, ahogy szemem összeszűkül a haragtól.

– El se tudom képzelni, hogyan hihettem, hogy az én szüleim tökéletesek. Mindig azt képzeltem, anya olyan szép, mint egy filmszillag, hiszen annyi időt tölt sminkeléssel és öltözködéssel, mint bármelyik híres sztár a világon. Soha nem lépne ki a házból úgy, hogy ruhája, cipője és ékszerei ne passzolnának. Azt panaszolja, hogy apa fiatalnak akar látszani és mindent megtesz azért, hogy az is maradhasson, miközben ő képes kómába esni egy ősz hajszál vagy egy szarkaláb pusztá látványától. Már plasztikáztatta is magát, vagy ahogy ő mondja, esztétikai műtétnek vetette alá magát, hogy feszsé tegyék bőrét az álla és a szeme alatt. Nem lenne szabad beszélnem róla senkinek. Csak a bókokért él; azért, hogy hallhassa másoktól, milyen jól néz ki. Óriási hűhót csap a diétája körül; kizárólag gyógynövénykivonatokat használ gyógyszerek helyett; minden különleges kenőcs megtalálható az asztalán; rendszeresen tornázik. De az igazsággal sohasem merne szembenézni.

Mulatságos, hogy amikor az ember kisgyerekek, mennyire szórakoztatják az édes kis hazugságok. Ott suhannak el az ember mellett nap mint nap, de nem tulajdonítunk nekik nagy jelentőséget. Hosszú ideig azt hisszük, hogy a felnőttek is úgy csinálnak, mintha gyerekek lennének. Aztán egy szép napon rádöbbenünk, hogy a világ, amelyben élünk, valakinek az alakoskodására épül.

A szüleim éveken át hazudtak egymásnak, mielőtt beismerték volna és eldöntötték, hogy felbontják házasságukat.

Egyszer, amikor tizenkét éves lehettem, anyám rájött, hogy apa megcsalja egy munkatársnőjével, akivel együtt utazott el Texasba. Apa a számlák kiállításánál követett el valami ostoba hibát, és anya az előszobában ülve várta, ölében a bizonyítékkal. Az a papírfecni olyan volt, mint egy pisztoly, melyet rá akart fogni. A szobámban voltam, és éppen legjobb barátnőmmel, Darlene Strattonnal beszéltem telefonon, amikor meghallottam, hogy valamit összetörnek odalent. Anya egy drága kínai vázát akart szétverni apán. Pillanatnyi csend támadt, aztán üvöltözni kezdtek.

Le kellett tennem a telefont, hogy megnézhessem, mi folyik odalent. Miután lábujjhegyen odatipegtem a lépcsőfeljáróhoz, meghallottam, hogy anyám egy nő miatt ordibál, akivel apa megcsalta. Apa erőtlen kísérletet tett arra, hogy tagadja, de amikor anya szembesítette a bizonyítékkal, apa őt okolta a történetekért.

– Hogyan hibáztathatta anyádat? – kérdezte Star érdeklődéssel a szemében.

– Akkor tudtam meg, hogy szexuális problémáik vannak. Apa azt mondta, hogy anya legtöbbször hideg, közömbös, és folyton fájdalomra panaszkodik.

– Ez így egyáltalán nem normális – mondta. – Orvoshoz kellene fordulnod.

– Már voltam a nőgyógyásznál, ő azt mondta, hogy nincs semmi bajom. Csak ürügyet akarsz találni – válaszolta anya.

– Én nem olyan orvosra gondolok. Pszichiáterhez kellene

fordulnod – mondta apám. – Valahányszor szeretkezni akarok veled, úgy teszel, mintha erőszakot követnék el rajtad.

Anya zokogni kezdett, apa pedig bocsánatot kért. Kijelentette, csak azért lépett félre, mert előtte túl sokat ivott. Én továbbra is csendben ültem a lépcsőn. Apa azt mondta, hogy abban a pillanatban nagyon magányosnak érezte magát.

– Esküszöm, hogy nem szeretem azt a nőt. Bárki lehetett volna – tette hozzá, de ezzel még jobban felbőszítette anyámat.

– És mit gondolsz, én mit érzek most – üvöltötte –, tudván, hogy bárkivel képes vagy lefeküdni, aztán pedig bebújsz az én ágyamba?

Apa többször is bocsánatot kért, megfogadta, hogy többé nem fog előfordulni a dolog, és kérlelte anyát, hogy menjen el egy pszichiáterhez.

– Te csak ki akarsz bújni a felelősség alól – folytatta anya –, egyszerűen engem akarsz befeketíteni. Hát az nem fog menni! Arra mérget vehetsz!

Elindult felfelé a lépcsőn, így én visszahúzódtam a szobámba. Négy napra mintha mindketten megnémultak volna. Ha én nem beszéltem a vacsoránál, amikor mindhárman együtt voltunk, akkor nem szólalt meg senki. A hallgatást éles késként használták, egymás szívét vagdosták vele. Egyik nap azonban anya vett egy új ruhát, mert valami találkozóra voltak hivatalosak, és apám azt mondta neki, hogy fantasztikusan néz ki benne. Váratlanul leomlottak a kettőjüket elválasztó falak, és úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Úgy éreztem magam, mint egy álom kellős közepén, ahol az emberek, a szavak, az események úgy pattannak ide-oda, mint a buborékok, és az ember sohasem tudhatja, mi valóságos és mi nem az. Persze igazából nem tudhattam, milyen súlyos volt a problémájuk.

Szünetet tartottam. Emma Marlowe lépett be az ajtón, kezében egy tálcával, melyre egy kancsó limonádét, néhány poharat és egy tányér csokoládés kekszet készítettek.

– Marlowe doktornő, arra gondoltam, ez most jólesne

mindnyájuknak – közölte.

A jelenlétünkben mindig magázta és doktornőnek szólította a húgát. Kíváncsi lettem volna, hogy szólítja, amikor mi nem vagyunk ott.

– Köszönjük, Emma – mondta Marlowe doktornő.

A nő letette a tálcát az asztalra, és ránk mosolygott, mielőtt kiment a szobából.

– Szolgáljátok ki magatokat – szólított fel minket a doktornő.

Fogtam egy poharat, és megtöltöttem limonádéval, mert nagyon kiszáradt a szám a sok beszédől. Star is töltött magának, de Jade és Cathy nem nyúltak semmihez. Marlowe doktornő is szomjas lehetett, de ivás közben egyik szemét rajtunk tartotta.

Elgondolkoztam egy pillanatra. Szüleim története olyan emlékeket ébresztett bennem, melyekről azt hittem, örökre eltemettem őket.

– Eszembe jutnak az üdvözlőkártyák. Rengeteg kártya, minden egyes alkalomra. Soha nem mulasztották volna el egymás születésnapját vagy az évfordulókat.

– Évfordulókat? – csodálkozott Jade. – Hányszor házasodtak össze?

– Nemcsak a házassági évfordulóról van szó. Ők mindent megünnepeltek... az első randevújukat, az eljegyzésüket, szóval ilyeneket. A többségüket titokban tartották, de nem volt nehéz kitalálni, hogy mire készülnek – feleltem, és Cathyre pillantottam. – Mint ahogy megünnepeltek első szeretkezésük napját is.

Cathy elpirult kissé.

– Azt hiszem, kétszer kötöttek házasságot – magyaráztam Jade-nek címezve.

– Először önmaguknak rendezték meg, azután pedig a rokonoknak. Mindig arról beszéltek, hogy meg kell erősíteniük a húsz évvel ezelőtt egymásnak tett esküjüket. Ez olyan romantikusan és csodálatosan hangzott, már alig vártam, hogy megtörténjen. Én lettem volna a koszorúslány, aki a virágot viszi utánuk. Aznap úgy elmentem

volna valaki esküvőjére.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Star zavartan mosolyogva. – Kinek az esküvőjére mentél volna el?

– Teljesen mindegy. Bárkiére. Keresnem kellett volna egy esküvőt a társasági rovatban, és egyszerűen odaállítanom. Azt képzelhettem volna, hogy ők ketten a szüleim, és minden olyan szép, ahogy előre megmondták.

– De... – kezdte Jade bizonytalanul.

– Mindennek olyan szépnek kellett volna lennie, ahogy előre megmondták! – sikoltottam.

Mindannyian dermedten néztek rám. Néma csönd telepedett a szobára. A könnyeim égették a szememet.

– Igyál még egy kis limonádét – mondta Marlowe doktornő lágyan.
– Rajta, Misty.

Visszatartottam a lélegzetem, és úgy tettem, ahogy tanácsolta. Mindannyian engem bámultak. Behunytam a szemem egy pillanatra, elszámoltam ötig, aztán újra kinyitottam. Marlowe doktornő biztatóan bólintott.

– Vagy abba akarod hagyni? – kérdezte.

– Nem – csattantam fel.

Belekortyoltam a limonádémbe.

– Anyám még mindig őrzi azokat a kártyákat – folytattam. – Nem örülne, ha rájönne, én is tudom, hogy megvannak neki, de láttam őket egy dobozban, melyet a szekrényében rejteget. Van köztük jó pár mulatságos kártya. Mindegyiket apa küldte neki, nem különleges alkalmakból, csupán azért, hogy tudassa vele, mennyire szereti, milyen szépnek találja, és mennyire szerencsésnek érzi magát, hogy együtt élhet vele.

Marlowe doktornőre szegeztem a tekintetem.

– Kérdeztem már öntől korábban is – kezdtem, és éreztem, hogy

hangom élessé válik a haragtól –, hogyan lehetséges az, hogy az emberek ilyeneket mondanak egymásnak, és az adott pillanatban komolyan is gondolják, aztán egyszerűen megfeledkeznek minden kimondott szavukról?

Láttam rajta, hogy nem akar válaszolni, és mielőtt még feltehetette volna szokásos „Te mit gondolsz?” kérdését, elfordítottam a fejem és folytattam.

– Amikor kislány voltam, nem hittem, hogy olyan szép lehetek majd, mint anyám. Az emberek azt mondták, pontosan olyan vagyok, mint ő. Egyforma az orrunk és a szánk is. De apa szemét örököltem. Tudom, és örülök is neki, mert szép szeme van. Ezt anya is kénytelen elismerni, még mostanában is. Persze ez azért van, mert nem akarja, hogy azt higgyék, az ő külsejével hozzáment volna egy ronda alakhoz. Ez egyfajta... mi is volna?

– Paradoxon? – segített ki Star.

– Pontosán. Paradoxon. Kösz. Egyébként anya nem bánta, ha utánzóm őt; kipróbálom az arcfestékeit, úgy fésülöm a hajam, ahogy ő szokta. Inkább jólesett neki. Megpróbáltam úgy járni, enni, beszélni, ahogy ő, mert úgy gondoltam, hogy ilyen dolgok miatt szeretett bele apa, és azt akartam, hogy mindig szeressen – mondtam. – Megkérdeztem anyámat, miért nincs nagyobb mellem. Azt válaszolta, elégedjek meg azzal, ami van, mert amúgy is elbizakodott vagyok. Önhitt és agyafúrt. Ez vagyok én. Úgy érzem, mintha még mindig tizenkét éves lennék.

Amikor rápillantottam Cathyre, büntudatos arcot vágott, végül összefonta karját hatalmas keble előtt. Mintha el tudná rejteni, gondoltam, és mélyet lélegezve folytatni akartam. Cathy hirtelen akkorát sóhajtott, hogy mindnyájan felé fordultunk. A mennyezetet bámulta, kezét a melléhez szorította, mint aki imádkozik. Ránéztem Starra, aki vállat vont. Marlowe doktornő ivott egy kis limonádét és várt. Gyűlölöm a türelmét, az átkozott toleranciáját és a megértését. Hol vannak az ő sérülései, fájdalmai és csalódásai? Egyre inkább úgy éreztem, hogy rá haragszom. Bizonyára észrevette, mennyire

dühös vagyok.

– Tartsunk egy kis szünetet – szólalt meg végül.

– Nem kell a mosdóba mennem – mondtam tettetett nyugalommal. Folytatni akartam. Tudtam, hogy irányítani akar, és ha van valami, amit utálok, az, ha irányítani akarnak.

– Nekem viszont igen – jelentette ki Jade, és úgy vonult ki, mint egy manöken a kifutón.

Star odafordult hozzám, majd ő is felállt. Cathy szeme összeszűkült, mielőtt újra lehajtotta a fejét. Én pedig nekitámasztottam hátamat egy párnának, és azon gondolkodtam, mi van ebben a kis csoportban, ami kicsalja belőlem legféltettebb titkaimat.

Amikor Jade visszatért, felkapott egy kekszet a tálcáról és leült. Aztán egy pillanatra megtorpant, majd előrehajolt és fogta a tányért, hogy megkínálja Cathyt is, aki úgy meredt a süteményre, mintha az tiltott gyümölcs lenne.

– Ez csak egy kis süti – mondta Jade. – Nem élet-halál kérdésben kell döntened.

Cathy óvatosan vett egyet belőle, és lassan a szájához emelte.

– Nem mérge az, te lány – vetette oda Star élesen, majd bizonyításképpen beleharapott saját kekszébe.

Ránéztem Marlowe doktornőre. Volt valami a tekintetében, ami arról árulkodott, hogy nagyon érdeklődik, hogyan viselkedünk majd egymással. Számára ez ugyanannyira volt kísérlet, mint számunkra. Visszanézett rám, majd bólintott. Az üvegajtón át ismét a kertet kezdtem bámulni, hogy megvárakoztassam őket. Végül is ők szakítottak félbe engem, nem igaz?

– Tudom, hogy apám akart még gyerekeket. Tulajdonképpen ez volt a legelső nagy veszedelem forrása, amennyire vissza tudok emlékezni – kezdtem, és még mindig a kertet nézegettem. Lassan visszafordultam feléjük.

– Azt hiszem, még azelőtt történt, hogy anyámnak gondjai támadtak a szexszel. Apa nem tudta, hogy a felesége fogamzásgátló tablettákat szed. Egész idő alatt úgy tett, mint aki kívánja a terhességet. Egy este azonban apa megtalálta a gyógyszert, és méregbe gurult, bár nem mutatta ki azonnal. Nem rohant le a lépcsőn, és nem üvöltözött vagy ilyesmi. Anyám és én odalent üldögéltünk a nappaliban. Anya gyakran pedikűrözött tévénézés közben. Akkor is egyik kedvenc esti műsora ment. Én pedig mindent úgy tettem, ahogy tőle ellestem. Váratlanul megjelent apa. Nyakkendőjét már levette, ingét kigombolta. A haja borzas volt. Csak állt ott és csendben figyelt minket egy darabig. Anya felnézett rá, aztán folytatta a pedikűrözést.

– Találd ki, Glória, mit találtam odafent – mondta apa olyan kedvesen, hogy azt hittem, valami olyasmire bukkant rá, amit már régóta kerestek.

Anya föl sem pillantott, úgy kérdezte:

– Mit?

– Azt a szép kis övet kerestem, amit tavaly vettem neked. Eszembe jutott, hogy mennyire szerettél volna egy olyat más színben is. Így hát kihúztam a komódod alsó fiókját, hogy megnézzem, ki tervezte, és lám... – Teljesen higgadtan beszélt.

– Miről van szó, Jeffery? – kérdezte anya türelmetlenül, és kelletlenül felemelte a tekintetét.

Apa kinyitotta a tenyerét, és megmutatta neki a fogamzásgátló tablettákat tartalmazó üvegcsét. Már jócskán hiányzott belőle. Akkor még nem fogtam föl, hogy mi az, csak annyit tudtam, hogy valamilyen fontos gyógyszer lehet, és már régóta keresik. Némán bámulták egymást egy darabig.

– Jeffery, nem volt jogod ahhoz, hogy kutass a holmijaim között.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy én vagyok a hibás? Csak nem belőlem akarsz rossz fiút csinálni? – Apám elhallgatott egy pillanatra.

Bármilyen kicsi is voltam, éreztem, hogy hallgatásuk olyan, mint a

robbanást megelőző néma csend. Emlékszem, visszafojtottam a lélegzetem; a szívem olyan hangosan vert, mint amikor egy harkály kopácsol a fán.

– És mi a helyzet a hazugságoddal? – folytatta apám, és a fejét csóválta. – Nem vertél át véletlenül? Nem azt színlelted, hogy te is akarsz gyereket? Nem te keltettél bennem bűntudatot, amiért nem estél teherbe? Nem miattad éreztem magam olyan szerencsétlennek, hogy még spermavizsgálatra is elmentem? Nem itt van esetleg a gond? Fogamzástápláló tabletták! Egész idő alatt ezeket szedted, titokban?

– Ne csinálj belőle ekkora cirkuszt – mondta anyám közönyösen, de jól hallottam, hogy megbicsaklik a hangja, és az nála a félelem jele volt.

Apa bólintott, mintha nem törődne vele többé és indulni készülné, de hirtelen megperdült, az üvegcsét hozzávágta anya egyik fametszetéhez, melyet néhány héttel azelőtt vásárolt a Rodeo Drive-on található galériában. A tabletták szanaszét repültek a nappaliban.

– Elment az eszed? – kiáltotta anya.

Én már a kanapé alatt kuporogtam.

– Hogyan hazudhattál nekem? Hogy voltál képes ilyesmire? – üvöltötte apa.

Anya, mintha mi sem történt volna, tovább pedikűrözött, miközben apa a bejáratnál füstölgött magában. Az arca olyan vörös lett, hogy azt hittem, mindjárt szétrobban a feje.

– Nem akartam csalódást okozni neked – mondta végül anya.

– Micsoda? – Nem akartam megmondani neked, hogy nem szülök több gyereket. Tudtam, te mennyire szeretnél egy másikat, éppen ezért jól eldugtam a tablettákat – magyarázta anya.

– Még mindig nem értem – motyogta apa.

Anyám újra felemelte a fejét:

– Nézz rám, Jeffery.

– Azt teszem – felelte apa rezignáltán.

– Nem! Nézz meg alaposan, Jeffery. Két számmal nagyobb ruhákat kell viselnem, és bármit teszek, a csípőm örökre ilyen széles marad. Teljesen mindegy, milyen szigorú diétára fogom magam, mennyit sportolok, hány edzőt fizetek, semmi sem segít rajtam. Ha az első gyerek ezt tette az alakommal, akkor mi történne a második szülés után?

– Az alakoddal? Te az alakod miatt aggódsz? – ordította apám.

– Ó, ne akarj hülyét csinálni belőlem, Jeffery. A férfiaknak – jelentette ki anya – mindig sikerül elérniük, hogy a feleségük ronda és kövér legyen, aztán pedig más nő után néznek. Ugyanúgy, mint a többi férj, te is ezt fogod tenni – mondta. – Ha nem maradok továbbra is szép – tette hozzá nagyot sóhajtva.

Emlékszem, mennyire megrázott, amikor azt mondta, miattam ment tönkre az alakja. Apa már elballagott. Anya befejezte a körömápolást, fogott egy képeslapot és ő is kiment a nappaliból, miközben valami olyasmit dünnyögött, mennyire nem érti meg őt senki.

Miután kiment a szobából, emlékszem, a kezem ügyébe került egy tablettá. Arra gondoltam, ha anya képes lenne megváltoztatni a dolgok menetét, akkor biztos visszamenne az időben és beszédné a gyógyszerrel, hogy megakadályozza születésemet. Kicsi voltam ugyan, de megértettem. Ledobtam a tablettát a földre és összetiportam.

Csak egyvalamit nem értettem: pontosan mi tette tönkre családunk életét.

Hátradőltem és gondolkoztam egy darabig. Senki sem szólt egy szót sem. Marlowe doktornő újra beleivott a limonádéjába, és türelmesen várt. A padlót bámultam és tovább beszéltem. Úgy éreztem magam, mintha valaki hipnotizált volna. Hallottam saját hangomat, de úgy hangzott, mintha hangszóróból hallottam volna vissza.

– Olyan volt, mintha egy olyan léggömbben éltem volna az életem, amelyikből lassan kiszivárog a levegő. Ahogy múlt az idő, a falak

összezsugorodtak, a mennyezet egyre közelebb került a fejemhez, és végül minden olyan fojtogatóvá vált, hogy mindenképpen ki akartam törni belőle.

Végignéztam a többieken. Úgy láttam, mindnyájan elmerülnek saját gondolataikban. Mindegyikük végtelenül szomorúnak látszott, de nem miattam, hanem önmaguk miatt. Legalábbis én így gondoltam. Marlowe doktornő elégedett volt a látvánnyal. Úgy tűnt, mintha megnyilatkozásom azt bizonyította volna, milyen jó szakember ő. Nagyszerű, a végén még kapok valamilyen írásos elismerést is, gondoltam. Ismét nagy levegőt vettem.

Miért éreztem úgy, hogy víz alá merül a fejem, valahányszor beszélni kezdek?

– Már majdnem tizennégy éves voltam, amikor úgy istenigazából elkezdődött. Apám üzleti útjai egyre hosszabbra nyúltak. Úgy tűnt, velem többet törődik, mint anyámmal. A születésnapomra nem jött haza, de felhívott New Yorkból. Megkérdezte, hogy tetszik az ajándékom, de éreztem, hogy fogalma sincs, mit vett nekem anya.

– Olyasvalami, amire vágytál? – érdeklődött.

Az egyetlen dolog, amire vágytam, hogy szeressenek engem és egymást, de csak annyit válaszoltam neki, „igen”, és attól megkönnyebbült.

Ismét végignéztam a többieken. Csak a könnyeimen keresztül láttam őket.

– Megkönnyítjük a dolgukat, ha azt mondjuk, amit hallani szeretnének – mondtam –, de attól még nem változik semmi. Nem csökkennek a feszültségek. Egyszer csak azt vettem észre, hogy egyre többet veszekszenek. Olyan volt, mint valami betegség, amely mindent megfertőzött. Apa nyíltan sohasem panaszkodott a számlák miatt, de attól fogva kiteregette őket az asztalon, és olyan kérdéseket tett fel anyának, mint amilyeneket az ügyészek szoktak. Magyarázatot követelt arra, hogy miért kellett megvenni ezt vagy azt, és az ügyet mindig azzal zárta: mikor lesz már vége mindennek?

– Ennek sohasem lesz vége, Jeffery. Úgy hívják ezt: rezsi – mondogatta neki anya, de érvelésével zavaros előadásra készítette apát, aki azt fejtegette, hogy bezzeg más családokban az asszony gazdaságosabban vezeti a háztartást.

Olyan volt ez, mintha... nagyítóüvegen keresztül szemlélték volna egymás apró hibáit. Apa egyik kedvenc témája az a pénz volt, melyet anya a szépségszalokban költött el. Heti két alkalommal masszőr, hét végén kozmetikusok serege és persze a testgyakorlását irányító saját edző. Nem igazán értettem, mit motyog apa a bajusza alatt, de valami olyasmi lehetett:

– Minek akarsz te szépnek látszani? Csak a pénzemet pocskolod.

Akkor anyám sírva fakadt, és a veszekedést abbahagyták egy kis időre, mert apa is elég szörnyen érezte magát.

Tudtam, nem azért veszekszenek, mert apa kevesebb pénzt visz haza, mint korábban. Shirley Kagan elárulta nekem, hogy szülei jövedelmük csökkenése miatt váltak el. De apa éppen abban az évben vett magának egy drága Mercedest és egy szintén költséges házi mozit. Egyre inkább tűnt úgy, hogy szándékosan keresik az okokat arra, hogy egymásnak eshessenek.

Még az ételek miatt is összevesztek. Apa a reggeli gabonapehely fajtájára panaszkodott. Korábban nem törődött vele. Különben is csak kávé, gyümölcslevet ivott és megevett egy pirítóst, de most feltúrta az egész konyhaszekrényt, és semmi nem volt jó, amit anya az áruházban vásárolt.

Gyakran engem jelöltek ki döntőbírónak. Odaálltak elé, és az én véleményemet kérdezték. Úgy éreztem, mintha egy máglya fölé függesztettek volna, és teljesen mindegy, milyen választ adok, egyikük úgyis elvágja a kötelet, és én áldozatul esem a haragjának.

Anyám kezdett ilyen megjegyzéseket tenni: „Apád szűk látókörű idióta.”

Apám pedig: „Csak azt remélem, nem olyan leszel, mint az anyád.”

Az osztályzataim leromlottak az iskolában. Volt olyan is, hogy

veszekedésük kellős közepén mindketten rám rontottak, és a tanulmányi eredményeim, a ruháim és a barátaim miatt kezdtek gyötörni. Azt hiszem, mindketten megkönnyebbültek, amikor rájöttek, hogy én állandóan kéznél vagyok. Nemegyszer megmondtam nekik, hogy gyűlölöm mindkettőjüket, aztán felrohantam az emeletre és hisztérikus zokogásban törtem ki. Akkor egymást hibáztatták azért, amiért nekem estek, és a veszekedések új variációja kezdődött.

A házunkba beszivárgott a szürkeség. Utáltam hazamenni, és utáltam lemenni vacsorázni, ha apa is ott volt. Elektromos feszültséget éreztem magam körül; állandóan ott sistergett a közelemben. És amire a legtisztábban emlékszem, hogy milyen hirtelen csendesült el minden. Még a tévé sem szólt. Élőhalottakként, önmagunk árnyékaiként osontunk a fal mellett, azon igyekeztünk, hogy elkerüljük egymást. Amikor apa hazajött, anya még csak nem is köszönt neki. Erre apa valami olyasmit mondott: „neked is, Glória”, anyám pedig csak a fogát csikorgatta.

Aztán végül, egy hétvégi napon, apa és anya együtt hívtak be a dolgozószobába, és megkértek, hogy üljek le a kanapéra. Anya egy piros bőrszékre telepedett, apa pedig megállt az ablaknál. Reggel még esett az eső, a nap éppen akkor készült áttörni a piszkosszürke felhőgomolyagokon. Az egész világ haragosnak látszott. Egy kicsit fáj a gyomrom; a kis görcsök arra figyelmeztettek, hogy hamarosan megkezdődik a nagy előadás.

Később a fájdalmak súlyosabbá és rendszeressé váltak. Az iskola ápolónője azt mondta, a gyomorfájás a stressznek tulajdonítható, és égett a vágtyól, hogy megtudhasson valami jó kis pletykát.

Szóval ott voltam velük a dolgozószobában. Apa sportos, sötét zakót és hozzá illő nadrágot viselt, nyakkendő nélkül, és világosbarna cipőt húzott. Anyának tökéletes volt a frizurája, mint mindig. Arcát úgy sminkelte, mint aki estélyre készül. Számos nadrágkosztümje közül választott, és vastag talpú, magas sarkú cipőt vett fel hozzá. Csuklóját és ujjait elmaradhatatlan, értékes ékszerei ékítették. Falevél alakú, arany fülbevalót viselt, melynek egy-egy gyémánt

díszítette a kapcsolóját a fülcimpáján. Emlékszem, fel is figyeltem rá, milyen szépen kiöltöztek aznap. Én farmernadrágban, pólóban és sportcipőben voltam. Zoknit nem húztam. Anyám utálta, ha nem volt rajtam zokni.

Leültem és szó nélkül vártam. Végül anya apára pillantott és azt mondta:

– Nos, te mondod meg neki vagy én mondjam?

Apa megfordult, megsemmisítő pillantást vetett anyámra, aztán lágyan beszélni kezdett hozzám.

– Misty – mondta –, valószínűleg észrevetted már, hogy a hajó, amelyben együtt evezünk, az utóbbi időben viharos vizekre tévedt. Az öreg jószág addig hánykolódott, míg túl sok víz jutott bele.

– Ó, istenem – szólt közbe anya –, csak mondd meg neki, mi a tényállás, hagyd ki ezeket az ostoba hasonlatokat. Már nem kisgyerek, Jeffery.

– Ha így nem tetszik, akkor mondd meg neki te – csattant fel apa, és én rádöbbsentem, hogy ezen is sokat veszekedhettek.

Tudtam, hogy mit akarnak mondani. Vagyis inkább éreztem; gyakorlatilag minden kiderült már az addig elejtett szavaikból. Egyszerűen rettegettem attól, hogy ki is mondják, mert tudtam, hogy az a valóság lesz, nem pedig egy tovatűnő álom.

– Amit apád próbál eléd tárni a maga esetlen módján, az, hogy eldöntöttük, mindnyájunknak jobb lesz, ha elválunk – közölte anya határozottan és megmásíthatatlanul.

Felnéztem apára, de ő lesütötte a szemét. Aztán anya felé fordultam:

– Mindnyájunk számára jobb lesz? Gondoljátok, hogy nekem is jobb lesz?

– Nem lehet rosszabb annál, ha a nap minden percében át kell élned mindazt, ami az utóbbi időben történt – felelte anya. – A tanulmányi eredményed is leromlott. Beszéltünk egy tanácsadóval, ő

is megerősítette, hogy visszaesésed a mi házassági problémáinknak tulajdonítható – tette hozzá.

Emlékszem, mennyire megrázott a közlésük. Már beszéltek tanácsadóval is, kiteregették neki összes személyes gondjaikat, illetve gondunkat. Mindezt úgy, hogy engem meg sem kérdeztek. Soha nem éreztem magam olyan idegennek a saját házunkban, mint abban a pillanatban. Ki ez a két ember? Erre lettem volna kíváncsi. Ránéztem apára, aztán anyára, és arra gondoltam, mennyire megváltoztak. Mindketten arra törekedtek, hogy fiatalosabban nézzenek ki, de akkor hirtelen öregnek láttam őket. Mi történt a szüleimmel; az én jó kiállítású apámmal, gyönyörű anyámmal, akik gyakran kivívták mások elismerését?

Hallgattam egy ideig.

– Hova mennek az emberek, amikor ennyire megváltoznak? – kérdeztem a többieket. Látták rajtam, hogy valóban választ várok.

– Tessék? – kérdezte Jade. – Hogy hova mennek? Nem értem.

Marlowe doktornőre pillantottam. Ez olyan téma volt, melyet korábban már megvitattam vele. Az én elméletem szerint az emberek többször meghalnak, mielőtt eltemetik őket.

– Azok ketten, akik korábban a szüleim voltak, elmentek – magyaráztam Jade-nek. – Az a két ember bizonyos módon meghalt.

– Nem értem – kapcsolódott be Star. Fejét kissé oldalra billentette. – Hiszen a szüleid még mindig élnek.

– De nem úgy, ahogy korábban – feleltem. Jade szeme összeszűkülte, amikor átgondolta, mit is mondtam valójában. Aztán alig láthatóan bólintott.

– Én már felfogtam – mondta. – Igazad van. Az én szüleim is teljesen más emberek lettek.

– Nos, nekem még mindig nem egészen világos, mire gondoltok. Talán azért, mert az én szüleim valóban elmentek örökre – tartott ki Star álláspontja mellett.

Cathyt néztem, aki összeszorította a száját, mintha attól félne, hogy neki is meg kell nyilatkoznia.

– Majd megérted – vetette oda Jade Starnak.

– Ó, szóval te tudod, mit fogok és mit nem fogok megérteni? Csak nem te leszel a pszichiáterem?

– Ne rám zúdítsd a gyűlöletedet – szólította fel Jade ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mit zúdítok én rád? Mit akarsz ezzel mondani? – kiáltotta Star haragtól villogó szemmel.

– Lányok, szusszanjunk egyet – lépett közbe Marlowe doktornő. – Rajta, lazítsatok egy kicsit. Csak dőljetek hátra, gondoljátok át, mit mondott Misty. Próbáljátok megemészteni a hallottakat, aztán majd egy kicsit később visszatérünk rá.

– Nem tudom, mit lehet ezen emésztgetni. Hülyeség. Halott, nem halott, elment – morogta Star, de azért hátradőlt és összefonta a karját. Nagy, barna szeme hol Jade-en, hol rajtam, hol a doktornőn állapotodott meg.

– Folytatnád, Misty? – kérdezte Marlowe doktornő egy kis idő múlva.

– Persze – válaszoltam. Mélyen beszívtam a levegőt és újra beszélni kezdtem. – A szüleim mereven bámultak rám, azt hiszem, arra vártak, hogyan reagálok majd.

– Mit akartok tőlem? – kérdeztem.

– Nem akarunk tőled semmit – felelte apa.

Milyen nevetségesen hangzott. Még soha nem akartak tőlem valamit annyira, mint akkor.

– Mi csak azt szeretnénk, ha úgy mozdíthatnánk előre ezt az ügyet, hogy a lehető legkevesebb fájdalmat okozzuk neked. Anyád és én megegyeztünk abban, hogy te a továbbiakban vele fogsz élni. Én elköltözöm. Nem fogsz hiányt szenvedni semmiben. Erről mindketten gondoskodunk – jelentette ki.

Olyan undorító volt az egész, hogy csak mosolyogni tudtam rajta.

– Valóban nem szenvedek majd hiányt semmiben, anya?

– Misty, elég idős vagy már ahhoz, hogy megértsd a helyzetünket – felelte anyám kitérően.

– Igazán? – Mereven bámultam apát, aki hirtelen olyan lett számomra, mint egy rossz kisfiú. Először lesütötte a szemét, majd a fejét is lehajtotta.

Éreztem, hogy könnyek gyűlnek a szememben, de nem akartam előttük sírni – azt akartam, hogy azt higgyék, egyikük sem érdekel többé.

Jade bólintott, szeme könnyben úszott. Cathy úgy nézett ki, mint aki beharapta a száját belülről. Star pedig olyan rettegéssel nézett rám, mintha maga is átélte volna az egészet. Akkor jöttem rá, hogy neki is megvannak a maga rossz emlékei.

– Hol fogsz lakni, apa? – kérdeztem a lehető legnagyobb közönnyel. Akár azt is kérdezhettem volna, hova utazik legközelebb.

– Ó, csak itt a közelben. Találtam egy lakást Westwoodban – mondta, és elmosolyodott, mintha ez lett volna a tökéletes megoldás. – Hétfvégén majd nálam leszel – ígerte.

– Feltéve, ha apád a városban tartózkodik – tette hozzá anya, némi éllel a hangjában.

– Biztos lehetsz benne, hogy gyakran látjuk majd egymást – folytatta apa kitaratóan, és állta anya haragos tekintetét.

Emlékszem, majdnem megfulladtam. Szinte égett a tüdőm a sokáig benn tartott levegőtől. Fuldokoltam. De valahogy mégis magamhoz tértem egy kicsit.

– Mikor történik meg mindez? – kérdeztem.

– Már megtörtént – felelte apa. – Az ügyvédek intézik az ügyeket, én pedig ma délután elköltözöm.

Csak azt szerettem volna tudni, hol voltam én akkor, amikor

lebonyolították az egészet. Beszéltek tanácsadókkal, ügyvédekkel. És apa ugyanazon a napon ment el, amikor bejelentette válásukat. Már be is csomagolt!

Egy nap felébredtek, egymásra néztek és eldöntötték, nem házastársak többé? Nem hiszem, hogy így működnek ezek a dolgok. Minden üdvözlőkártyát és minden ígéretet, minden szép ajándékot és boldog nevetést, minden csókot és ölelést, mellyel elhalmozták egymást, a szemétkosárba hajítottak. Elképzeltem, ahogy minden egymásnak mondott kedvességet, minden szerelmi fogadalmat visszazívtak és lenyeltek. Egyedül csak én maradtam, aki emlékezett arra, hogy dobogott a szívem, amikor láttam őket kézen fogva sétálni a tengerparton, az utcán; vagy amikor megcsókolták egymást a vacsoránál; vagy úgy ölelték át egymást, hogy én is közöttük voltam. Csak én maradtam, aki visszaidézhetette a születésnap és a karácsonyi muzsikát, a közös énekléseket, az újévi jókívánságokat és az önfeledt nevetéseket. Egyedül maradtam az emlékezés szigetén, és egyre csak a háborgó óceánt, a haragos eget bámultam.

– Egyszóval, ennek így kell lennie – mondta anya. – Sajnáljuk, édesem, de megígérjük, hogy nem okozunk neked több fájdalmat, ha egy mód van rá.

– Ez így van – tette hozzá apa.

– Elnevettem magam. – Jade, Star és Cathy tágra nyílt szemmel meredtek rám. – Igen, igen, nevettem. Úgy nevettem, hogy még a gyomrom is belefájdult. Ők ketten pedig, különösen anya, zavarodottan, sőt elképedve néztek rám. És én egyre hisztérikusabban nevettem. A végén összegörnyedtem és lezuhantam a padlóra.

– Nem értem, mi ebben olyan mulatságos – vetette oda apa anyának.

Anyám vállat vont.

– Én sem – felelte végül.

Nocsak, nocsak, gondoltam, újra egyetértenek valamiben.

– Mi ebben olyan mulatságos, Misty? – kérdezte apa olyan

morgósanpapásan.

– Igen, jó lenne, ha minket is beavatnál – szólt közbe anya, és kivételesen összehúzta a szemöldökét, pedig nagyon utálta a ráncok miatt.

– Az ígéret – mondtam.

– Miféle ígéret? Először összenéztek, majd mindketten rám meredtek.

– Az ígéret, melyet az imént tettetek nekem. – Aztán megvontam a vállam, talpra álltam, és az arcomról letöröltem a könnyeimet. Figyeltem egy darabig, milyen dermedten ülnek ott előttem.

– Tudod, mit jelent számomra egy ígéret, amelyet ebben a házban tettetek, apa? Szemenszedett hazugságot! – mondtam. Azután kirohantam a dolgozószobából, felszaladtam a szobámba, és az ágyra vettem magam.

Nem sokkal később hallottam, hogy apa leviszi a holmiját a lépcsőn. Mielőtt elment, bekopogott hozzám, de nem válaszoltam neki.

– Egy-két napon belül felhívlak, hercegnőm – szólt be az ajtón keresztül.

– És tudjátok, mi volt a legérdekesebb az egészben? – kérdeztem három újdonsült barátnőmet. – Soha életében nem hívott még hercegnőmnek.

4.

– Kezdetben titkolni próbáltam, hogy a szüleim elválnak. Egyetlen barátnőm, Darlene sem tudta, hogy valami baj van nálunk. Inkább az ellenkezőjét hitték. Meg voltak győződve arról, hogy a mi kis családunk tökéletes. Ha eljöttek hozzánk látogatóba és nem találkoztak apámmal, joggal feltételezhatték, hogy ismét üzleti úton van.

Darlene-nek két húga és egy bátyja van. Szerinte én szerencsés vagyok, mert nincs testvérem. A bátyja folyton megjegyzéseket tesz rá. Darlene azt mondja, azért teszi a srác, mert attól fél, hogy a végén a húga hozza őt kínos helyzetbe. Anyja állandóan a sarkában jár, hogy mutasson jó példát a húgainak. Amikor felhívjuk egymást, általában a családjára szokott panaszkodni. Egyszer még azt is mondta, hogy gyűlöli őket, és szívesebben lenne árva.

Az emberek sohasem tudhatják, milyen szerencsések. Már jártam náluk valamelyik szünidőben, amikor mindnyájan együtt voltak. Még anyai ági nagyszülei is részt vettek a nagy vacsorán, mely után ajándékokkal lepték meg egymást. Tavaly karácsonykor egy Beverly Hills-i étteremben vacsoráztam anyámmal és két elvált barátnőjével. Egész idő alatt arról fecsegték, milyen jól tették, hogy megszabadultak a férjüktől. Vettem rájuk egy pillantást, és arra gondoltam, ezeket az asszonyokat képtelenség befolyásolni.

Egy darabig abban reménykedtem, hogy a szüleim újból összejönnek. Arról álmodoztam, hogy egy napon apa bőrönddel a kezében, mosolyogva megjelenik. Még a beszélgetésünket is elképzeltem.

– Szia, Misty – mondta volna apám. – Azt hiszem, nem gondoltuk át alaposan ezt a válásügyet. Eldöntöttük anyáddal, hogy megoldást kell találnunk a problémáinkra, mert mindig is őszintén szerettük egymást, és rádöbentünk, mit műveltünk veled.

Mi volt a baj ezzel az álommal? Az emberek mindig azt mondogatják nekem, a problémáimmal egyedül kell megküzdenem. A tanárok, a tanácsadók, az edzők folyton azt hajtogatják, hogy nem szabad feladni, bármi történjék is.

Egyébként apa nem jött haza. Nemsokára pedig ólomsúlyként nehezedett rám a gondolat: soha nem jön haza, legalábbis abba a házba, mely közös otthonunk volt addig, nem teszi be a lábát többé.

Aztán egy nap Clara Weincoup, akinek az anyja néha együtt ebédel anyámmal és csapatával, odaállt az asztalomhoz az iskola ebédlőjében és szétkürtölte a nagy eseményt:

– Hallom, válnak a szüleid.

Nálunk az ilyesmit úgy tekintik, mintha valakinek haldokolna az apja vagy az anyja. Mindenki elhallgatott és rám meredt.

– Ó, valóban? – kérdeztem. – Fogalmam sem volt, miért pakolt össze és miért ment el az apám.

Az asztalnál ülők nem tudták eldönteni, hogy nevéssenek-e vagy sem. Néhányan kuncogni kezdtek, de a többség úgy nézett rám, mintha hirtelen egy rakás pattanás ütközött volna ki a homlokomon.

– Csak azt akartam megkérdezni tőled, hogy miért válnak el – mondta Clara vontatott hangon. – Mindig azt hittem, jól megvannak egymással.

Ott állt fölöttem, és kivillant idéetlenül vastag fogszabályozója; az orrlyuka pedig akkora volt, hogy nyugodtan helyettesíthette volna a szellemvasút alagútját a vidámparkban. Olyan éretlenül viselkedett. Samantha Peters azt mondta, úgy hallotta, hogy Clara még mindig a kedvenc babájával alszik.

– Komolyan mondod? – szólt közbe Jade.

– És mit mondtál annak a lánynak? – kérdezte Star.

– Azt mondtam: „Még jó, hogy neked nem kell majd válásokkal törődnöd, Clara. Mert te sohasem fogsz férjhez menni. Ilyen személyiséggel a kutyának sem fogsz kellenei.”

Az asztalnál felhördültek, Clara pedig holtsápadtan eloldalgott. Tőle sikerült megszabadulnom, de a hír futótűzként terjedt az iskolában, és éreztem, hogy addigi barátaim másképpen néznek rám.

– Másképpen? – csodálkozott Star.

– Ti nem éreztétek, hogy az emberek más szemmel néztek rátok, amikor megtudták, hogy a szüléitek elváltak vagy válni fognak? – kérdeztem mindhármukat.

– Én értem, mire gondolsz – felelte Jade rövid hallgatás után.

Cathyre pillantottam, de ő csak megrázta a fejét.

– Ugye tudsz beszélni? – kérdeztem tőle. A lány esdeklő tekintettel fordult Marlowe doktornő felé, de a terapeuta nem szólt egy szót sem.

– Igen, tudok beszélni – válaszolta végül alig hallhatóan.

– Csodálatos. Már kezdtem azt hinni, hogy jelbeszéddel fogod előadni a történetedet.

Jade elnevette magát. Kezdtünk úgy tekinteni egymásra, mint az olyanok, akiknek hasonló gondolatok járnak a fejükben. Arra gondoltam, talán még össze is barátkozhatunk egyszer.

– Tudom, manapság a válásoknak nem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget. Ezt még az iskolai tanácsadóm is hangoztatta előttem! De nem tudom elviselni, ha másképpen néznek rám, mint korábban; nem tudok lehajtott fejjel, mások tekintetét kerülve közlekedni a folyosón csak azért, mert a Pletykarádió működésbe lépett és megtette hatását. Azt hiszem, a legjobban azt utálom, ha sajnálnak. Amikor legjobb barátnőm együttérzéséről biztosított, olyan keményen és indulatosan szóltam rá, hogy gyakorlatilag elmenekült előlem. Igazából eléggé nyomorúságosan éreztem magam. A jegyeim, melyek már amúgy sem voltak jók, tovább romlottak. Az iskolai tanácsadó fel is hívta anyámat, akinek fogalma sem volt, hogy mit tehetne előmenetelem javítása érdekében. Iskolai ügyekről komolyan beszélni igazából csak apával lehetett. Áthívott a dolgozószobájába, leültetett, aztán íróasztalát megkerülve odajött hozzám. A beszélgetést valami ilyesmivel kezdte:

Én is voltam fiatal, és nem mindig volt helyem a dicsőségtáblán, de azért néhanapján szerepeltem rajta. Rájöttem, hogy komolyan kell vennem magam, ha nem akarom a semmi határán végezni.

– A „semmi határán” – ez volt az egyik kedvenc kifejezése a kilátástalanságra – magyaráztam.

– Sokáig azt hittem, hogy valóban létezik ilyen hely. Hátborzongatónak találtam.

Jade halványan elmosolyodott. Star megcsóválta a fejét és hátradőlt, Cathy pedig hirtelen összekulcsolta a kezét, és az ölébe rejtette. Olyan szilárdan megvetette magát ültében, mint aki attól fél, hogy a teste bármelyik pillanatban felemelkedhet a díványról és átrepülhet a szobán. Már alig vártam a történetét.

– Anyám, aki különben utálja a komoly beszélgetéseket, megpróbálta eljátszani apa szerepét aznap, amikor felhívták az iskolából. Nem tudtam, hogy nevessek-e vagy szánakozzam rajta.

– Tudom, mit művelsz – fröcsögte. Egyébként apa íróasztalánál ült, amikor elkezdte a szentbeszédet, később felállt, ahogy apa is tette annak idején. Legalább a forgatókönyvet ismerte. – Azt akarod, hogy lelkifurdalást érezzék az ügyeid miatt. Így akarsz büntetni – kiáltotta.

Anyám igazából sohasem sírt. Arcokat vágott ugyan néha, de azt sem vitte túlzásba, mert a szépségguruja figyelmeztette, hogy a szemöldök összehúzása és a fintorgás elmélyíti a meglévő ráncokat, sőt újak keletkezhetnek. Árkok barázdálhatják az arc bizonyos részeit, így magyarázta nekem. Nyomatékosan megkért, hogy az említettek miatt ne grimaszoljak.

– Hogyan büntetlek én téged? – kérdeztem.

– Úgy, hogy kínos helyzetbe hozol! – sikoltotta.

– Csak azért csinálod a felhajtást az iskolában, hogy az igazgatóság megtárgyalja az ügyedet, felhívjanak engem, és az egész problémát az apáddal kialakult helyzet rovására írják. Tudomásom van hasonló esetekről. Olvastam egy írást a *Jó házvezetésben*. A cikk valójában a

stressz arcra gyakorolt hatásairól szól, de példaként ott szerepel egy ilyen helyzet is. Az elvált asszonyok gyorsabban öregszenek, ha nem eléggé óvatosak! – A mondat végén ismét felemelte a hangját. – Ez bizonyított kozmetikai tény!

Miközben anyám az előmenetelemről, az iskola igazgatóságáról, a stresszről és kínos helyzetéről zagyvált, hirtelen ráébredtem, milyen önző ő is és apa is. Egyiküket sem érdekelte a boldogságom, miután a sajátjuk szertefoszlott. Súlyos hibát követtem el akkor, amikor ezt közöltem is anyámmal. Úgy kapkodta a levegőt, hogy majdnem leesett a műszempillája. Azután előállt háznői hosszú listájával, hogy milyen áldozatokat hozott értem. Legjobban az a kijelentése tetszett, mely szerint kizárólag az én érdekemben, fiatal és vonzó asszony léte, visszatartotta magát minden új romántól mindaddig, amíg nem tudtam alkalmazkodni az új helyzethez; én, nem pedig ő. Anyám szerint a férfiak, akik tudomást szereztek függetlenségéről, úgy rajzoltak a ház körül, mint a méhek. Mindegyikük arra várt, hogy Cupido belelője nyilát anyám érzélgős szívébe. Röviden: magányos éjszakáit és nappalait nekem köszönhettem. Gyerünk, Misty, mondtam magamban, fogadd el, élvezd a válás hozta helyzetet, hogy drága jó anyád újra randevúzhasson.

Jade ilyen önfeledten még nem nevetett soha. Star mosolya is barátságosabbá vált, Cathyn pedig látszott, hogy kezd kissé felengedni. Rápillantottam Marlowe doktornőre. Tekintete most még komolyabb lett; folytonosan cserélődő gondolataira és pontos megfigyelésünkre összpontosított.

Ittam egy kis limonádét, kényelmesen hátradőltem, és folytattam.

– Természetesen anya úgy gondolta, hogy komolyan tennie kell valamit. Azt hittem, elveszi majd a rúzsomat, melyet maga választott ki nekem. Az igazat megvallva, ritkán használtam. Meglepetésemre a telefonomat akarta elvenni, de tudtam, hogy csupán üres fenyegetésről van szó, mert annál jobban nem utált semmit, mint azt, ha barátnőim az ő telefonján kerestek. Ő vette rá apámat, hogy vegyen nekem telefont, amikor nyolcéves voltam.

– Hiszen arra is képtelen, hogy harminc másodpercig megszakítás nélkül beszéljen! – ordította apa. – Minek neki saját telefon?

Anya nem vitatkozott apával. Megmondta, mit akar, és addig durcáskodott, míg apám be nem adta a derekát. Ez mindig bejött neki. Elég nevetségesen nézhettem ki, amikor megkaptam a telefont. Leültem vele a kezemben, és egyre csak bámultam; azon gondolkoztam, kit hívhatnék fel. Amikor végül felhívtam valakit, megkérdeztem, hogy van, mit csinál. A vonal másik végén tömondatokban azt válaszolták: jól, semmit, azzal letettük. Ha az én telefonom csörgött, majd kiugrottam a bőrömből.

– Ha nem javítasz a jegyeiden, elveszem a telefonodat – jelentette ki anya, és meg volt győződve róla, hogy teljesítette a kötelességét. Elképzeltem őt egy flancos étteremben, amikor ebéd közben büszkén meséli barátnőinek, milyen szigorú szabályokat léptetett életbe otthon.

Még Marlowe doktornő is megkockáztatott egy halvány mosolyt. Jól ismeri anyámat, és tudja, hogy nem túloztam el a dolgot.

– Eljutottam arra a pontra, ahonnan kezdve már nem érdekelt semmi. A barátaim közül sokan nem hívtak többé. Tudtam, hogy az én hibám. Nem voltam túlzottan kedves velük sem az iskolában, sem telefonbeszélgetéseink alkalmával. Anyának félig-meddig igaza volt. Büntettem őt és apát, de valójában mindenkit, akit ismertem. Marlowe doktornő láttatta meg velem az igazságot, ugye, doktornő?

– Te magad fedezted fel, milyen helyzetben vagy, Misty. Én csupán az utat mutattam meg – mondta a doktornő lágyan.

– Az utat a semmi határára – vágtam vissza. Meglepetésemre senki sem nevetett.

– Valóban ez a véleményed rólam? – kérdezte a doktornő.

– Nem – válaszoltam –, de olyan jól hangzott. Végignéztem a többiekre, mert azt reméltem, ők talán jobban megértik, mint a mi tanult pszichiáterünk.

– Az ember eljut egy pontra, amikor már nem bírja elviselni

önmagát, mert magamagát hajszolja depresszióba – mondtam. Talán ekkor értették meg, mire gondoltam. – Feltételezem, éppen ezért kapaszkodtam bele az első megmentőbe, aki az utamba került. Egyszer ön utalt így rá, doktornő, emlékszik? Amikor az ember fuldoklik a bánatban, és elkapja az első arra sodródó érzelmi szalmaszálát.

– Én úgy gondolom, az a bensőből fakadt – felelte a doktornő.

Elfordítottam a tekintetem.

– Oké, oké. Terapeutánk nem ültet olyasmit a fejünkbe, ami nincs benne eredendően – mormogtam.

Jade és Cathy Marlowe doktornő felé fordultak, mintha megerősítést várnának tőle. Star csak bólintott.

– A neve Charles Allen Fitch. Bárhol bemutatkozik, mindkét keresztnévét használja. Sőt azt szereti, ha Charles Allennek hívják, nem pusztán Charles-nak. Azt hiszi, ha több keresztnévet használ, akkor gazdagabb és fontosabb személyként kezelik, vagy valami ilyesmi. És nem lehet sem Charlienak, sem Charlie Allennek hívni. Nem reagál rájuk. Egyszerűen úgy tesz, mintha nem hallaná, hogy hozzá szólnak. Ha például egy tanár eltéveszti a megszólítást, üveges szemmel, közömbösen mered maga elé, addig, amíg a másik rá nem jön, hogy tévedett, és ki nem javítja a hibáját. Akkor viszont sugárzó arccal válaszol. A jó öreg Charles Allen Fitch.

Nem csúnya fiú. Valójában nagyon is jól néz ki. 185 centi magas, dús, sötétbarna haja van. Havonta kétszer jár fodrászhoz, így mindig tökéletes a frizurája. A zöldesbarna szeme tetszik igazán; és az ajkában is van valami, ami szexissé teszi.

Egy osztályba járunk, de mielőtt közhírré tették szüleim válását, alig váltottunk pár szót egymással. Én – barátnőimmal együtt – úgy gondoltam, hogy beképzelt srác. Nagyon gazdag családból származik. Azt mondta nekem, hogy a ház, ahol az anyjával lakik, Clark Gable menedzseréé volt, aki sok más sztár útját is egyengette.

Jó nagy ház, mellette a mi „várunk” eltörpül. Igazi bálterem is van

benne. Seregnyi háztartási alkalmazott lesi anyja kívánságait, Charles Allennek is külön komornyikja van. Tudjátok, mi az?

Star a fejét rázta.

– A komornyik készíti elő a ruháit minden reggel, ő gondoskodik arról, hogy mindene ragyogjon a tisztaságtól – válaszoltam. – Charles Allennek még azzal sem kell törődnie, hogy kiválassza, mit akar felvenni aznap. Groden – így hívják a komornyikot – megteszi helyette.

– Te át akarsz verni minket – szólt közbe Star.

Felemeltem a jobb kezem.

– Esküszöm, ez az igazság. Láttam az előre kikészített ruhákat. Még az alsóneműjét is. Egy nap, épphogy befejeztük az ebédet, és már be is csöngettek, Charles Allen odajött hozzám és azt mondta: „Meg tudom érteni, miken mész keresztül. Az én szüleim is hamarosan elválnak.” Mindössze ennyit mondott. Én csak álltam ott, mint egy sóbálvány, és néztem utána, ahogy elmegy. Van a viselkedésében valami, amitől az emberek azt hiszik, hogy sokkal idősebb a koránál. Ha együtt megyünk el valahova, mindig felfigyelnek rá. Talán a magabiztossága vagy az arroganciája teszi. Az iskola igazgatóhelyettese is másképpen beszél vele, mint a többiekkel. Felnőttként kezeli. Mr. Proctor még a testtartására is ügyel, amikor Charles Allennel összefut. Olyan szálfagyenes, hogy mások is kihúzzák magukat, ha meglátják. Én szintén másképpen járok, ülök, amióta ismerem őt. Például mostanában nem rogyok le a székre, mint egy rongybaba. Lehet, hogy azt hiszitek, hülyeséget mondok, de a szemében megpillanthatja az ember saját hibáit.

Ahogy róla beszéltem, eszembe jutott a saját testtartásom. Gyorsan kihúztam magam.

– Charles Allen természetesen kitűnően tanul. Szorgalmas, kötelességtudó, megbízható és szavahihető. Úgy jellemezném, benne megvan minden, amit a tanárok belénk akarnak sulykolni. Kissé nehézkes, ha sportról van szó, de ő az iskola legjobb teniszjátékosa.

Ha ő szervál, a labda puskagolyóként csapódik be az ellenfél térfelén. Ebben persze az is közrejátszik, hogy saját tenispályája van, és mindössze tízéves volt, amikor egy profi teniszjátékos adott neki leckéket.

– Egyedüli gyerek? – kérdezte Star.

– Nem. Van egy bátyja, aki öt évvel idősebb nála. Randolph Andrew Fitch. Az apjukkal együtt dolgozik az ingatlanüzletben. Még nem nősült meg, egyedül él Beverly Hills-i lakásában. Amikor Charles Allen beszámolt nekem szülei válásáról, azt mondta, hogy a bátyja az apjuk pártjára állt, pedig a szülei civilizáltan mondtak búcsút egymásnak. Charles Allen szerint alig merült fel köztük némi animozitás. Hát nem aranyos kifejezéseket használ? Mondhatott volna gyűlölködést is. Némi animozitás. – Orrhangon ismétlem el a szót. – Mindent az ügyvédek intéznek, jelentette ki Charles Allen.

– Mesélj valamit erről – szólalt meg Jade a száját csücsörítve. – Azt hiszem, az anyám ügyvédje nem csupán a honoráriumra hajtott rá. Szereti, ha a markában tarthatja anyámat.

Star elnevette magát. Cathy elképedt mosollyal kapta fel a fejét. Láttam rajta, hogy már teljesen ellazult. A délelőtt folyamán most először látszott vidámnak.

– Annak alapján, ahogy Charles Allen elrohant, nem hittem volna, hogy valami mást is fog mondani nekem, de iskola után megvárt az előcsarnokban, és ott folytatta, ahol abbahagyta.

– Természeténél fogva minden válás más – magyarázta, mint egy professzor, aki éppen órát tart –, de biztos vagyok benne, hogy sok közös vonás akad kettőnk helyzetében.

– Bocsáss meg, miről van szó? – vettem közbe. Azt szerettem volna tudni, vajon egy nyelvet beszélünk-e.

– Tudtam, hogy egy napon a szüleim el fognak válni. Apám évek óta szeretőt tart. Anyám úgy tett, mintha nem tudna róla – folytatta. – Természetesen biztos voltam benne, hogy neki is megvannak a maga légyottjai.

– Mije? – kérdeztem.

– Szerelmi kapcsolatai – felelte Allen szárazon.

Amikor undok megjegyzéseket tett, mindig felhúzta a szája jobb sarkát. Én Elvis-féle fintornak hívtam. Neki is elmondtam az észrevételemet, de úgy tett, mint aki nem érti, miről van szó. Pedig dehogynem értette. Charles Allen nagyon... szóval sunyi alak. Ő valószínűleg inkább kifinomultnak nevezné önmagát. Láthatjátok, ha mindent ki tudnék szedni belőle, nekem is nagyobb szókincsem lehetne.

– Beleszeretél? – kérdezte váratlanul Cathy. Mintha a szó tőle függetlenül hagyta volna el a száját. Kérdése őt magát is meglepte, mert riadtan nézett ránk.

Végignéztem a többiekén, gyorsan rápillantottam Marlowe doktornőre is, akit láthatóan örömmel töltött el a fordulat.

– Arra gondoltam, akár belé is szerethetnék. Miért kérded? Te szerelmes vagy valakibe?

Megrázta a fejét, majd gyorsan lesütötte a szemét.

– Csak azért, mert ha te is úgy akarsz, én abbahagyom, hogy te is mesélhess nekünk valamit.

– Rendben van, Misty – szólt közbe Marlowe doktornő.

– Doktornő, én nem akarok elnyomni senkit. Ha Cathy nem bírja kivárni, hogy rákerüljön a sor, akkor én...

– Ne légy olyan rosszindulatú – mondta Cathy sértődötten.

– Rosszindulatú vagyok? – kérdeztem Jade-et. Ő elnevette magát és bólintott.

– Te mit gondolsz, Star?

– Azt gondolom, ha folytatni akarsz a történetet, akkor ne beszélj másról. Majd utána eldöntjük, hogy rosszindulatú vagy-e vagy sem. De ha most kellene szavaznom, akkor azt mondanám, hogy van benned valamennyi gonoszság.

Mindnyájan neveltünk, még Cathy is, de az ő nevetése rövid, bizonytalan és óvatos volt. Ki törölhette le a mosolyt az arcáról, azt szerettem volna tudni.

– Igazából nem hittem abban, hogy Charles Allen és én beleszerethetünk egymásba azért, mert válni készülő szüleink miatt sorsunk hasonló. Azt beszélték, hogy Charles Allennek van egy nála idősebb barátnője, aki a DélKaliforniai Egyetem elsőéves hallgatója. Én viszont megtudtam, hogy az unokatestvére tanul ott, és abban nem találtam semmi romantikusot.

Saját kocsija van – egy BMW kabriolet. Később megtudtam, hogy apai nagyapja sok pénzt hagyott rá. Tehát volt miből megvennie. Felajánlotta, hogy hazavisz. Arra gondoltam, miért mondanék nemet, így kezdődött az egész.

Útközben a szüleinkről beszélgettünk. Hamar felfedeztem, hogy nem állt közel sem az anyjához, sem az apjához. Az anyja elegáns hölgy. Magas, vékony, de csipőben kissé széles. Anyám a terhességét hibáztatná érte, és azt mondaná: „Jól nézd meg. Pontosan ezért nem akartam több gyereket.”

Bár Charles Allen anyja nem törődött annyit a külsejével, mint az én anyám, de látszott rajta, hogy az a fajta, akit soha nem érnek meglepetések.

– Miféle meglepetések? – kérdezte Star.

– Arra gondolok, hogy a nap minden szakában ízléses, elegáns ruhákat visel. Charles Allen azt mondta, hogy jótékonyági egyletekben tevékenykedik, és egy sor nonprofit szervezet élén áll. Megjegyezte, hogy van némi irónia abban, mennyi mindent nyújt a betegeknek és az elesetteknek, neki pedig soha nem juttatott semmit.

Mint ahogy nekem, neki is volt dajkája kiskorában. Később pedig a szobalányok, a komornyikok és a sofőrök vigyáztak rá. Azt mondta, hogy a szülei még játszótársat is felvettek hozzá csak azért, hogy ne kelljen vele lenniük. „Azt akarták, hogy lefoglaljon és távol tartson tőlük valami” – morogta Charles Allen.

– Nem szerették a saját fiukat? – kíváncsiskodott Star tovább.

Vállat vontam.

– Szerintem úgy általában nem szerették a gyerekeket, és a sajátjuk sem volt kivétel.

– Hányingerem van a gazdagoktól – szögezte le Star.

– A szegény emberek is élhetnek érzelmileg sivár életet – emlékeztette Jade.

Úgy nézett ki, hogy vitát akarnak nyitni a kérdésről, éppen ezért gyorsan folytattam történetemet.

– A második alkalommal kocsikáztunk egy kicsit, majd elvitt hozzájuk. Az anyja éppen kifelé tartott a házból. Ennek ellenére Charles Allen gondoskodott arról, hogy a bemutatást forgatókönyv szerint adja elő.

A forgatókönyves kifejezést nem én találtam ki. Azt mondta nekem, ha a szüleivel akad dolga, a legtöbb esetben úgy érzi, mintha kisebb színjátékot kellene eljátszania.

– Anyám – szólította meg. – Szeretném bemutatni neked Misty Fostert. Misty, ez itt az anyám, Elizabeth Howe Fitch.

– Húha! Ezek szerint a szülei sokat adnak a formaságokra – vetette közbe Jade.

– Enyhén szólva. Az apját Benjámín Harrison Jackson Fitchnek hívják.

– Fogadni mernék, órákba telik, míg kitölt egy nyomtatványt – szellemeskedett Star.

– Valószínűleg nem ő töltögeti ki az ilyesmiket – felelte Jade. – Biztos vagyok benne, hogy az ügyvédek mindent elintéznek helyette.

– Folytathatom? – kérdeztem a fecsegőket. Erre mindketten elhallgattak.

Én pedig mondtam tovább.

– Az anyja felém nyújtotta hosszú, felékszerezett ujjait, de épphogy

megerintettem, visszarántotta őket, mintha megfertőzhetném valamilyen betegséggel. Charles Allen azt mondta, nem érdemes megsértődnöm emiatt, mert az anyjának a testi érintkezéssel kapcsolatban megvannak a maga megrögzött szokásai. Utálja az ölelkezést, és nagy gyakorlata van a puszik elkerülésében is.

– Hogyan csinálja? – érdeklődött Cathy.

Star és Jade úgy fordultak felé, mintha csak akkor vették volna észre, hogy ő is ott van.

– A levegőbe cuppant, soha nem érinti az emberek arcát. Charles Allen elmondta, hogy még az apját is így puszilja meg, azt pedig még soha nem látta, hogy a szülei szájon csókolták volna egymást.

– Nem csoda, hogy a papának más nő után kellett néznie – jegyezte meg Star.

Bólintottam.

– És hogyan csókol Charles Allen? – kérdezte Jade, pajkosan kacintva és ravaszul mosolyogva.

– Hát az első csók nem túl jól sikerült. Aznap végigvezetett a házon, ahogy már említettem. Az edzőteremben megálltunk pingpongozni. Van ott biliárd és asztali hoki is. Azután megmutatta a kertjüket, az úszómedencét, a tenispályát, végül bevitt a szobájába. Akkora, mint a szüleim hálósobája, de nála van tévé, CD-lejátszó és sok minden más is. Látnotok kellene a ruhásszekrényét. Minden darabot szépen behajtogattak, szín szerint szétválogattak. A fiókjaiban is rend uralkodik, és a zoknijai, alsóneműi mind vadonatújnak látszanak. Vannak olyan ruhadarabjai is, melyeket még ki sem csomagoltak.

Leültünk és arról beszélgettünk, hogyan telnek a napjaink iskolán kívül. Elmondta, hogy a válás előtt ritkán látta az apját, most viszont annál gyakrabban, mert találkozásaiuk terv szerint zajlanak. Egy héten egyszer bemegy az apja irodájába, ahol be kell számolnia a tanulmányairól.

Azt hiszem, leginkább azért idegen számomra a világuk, mert

minden olyan jól szervezett és formális. A ház minden alkalmazottja Charles Allennek hívja. Anyja Charles Allennek hívja, és bár az apjával még nem találkoztam, ő sem lehet kivétel. Mindenki olyan... tökéletes. És ettől én kényelmetlenül érzem magam. Egyébként pedig, kis beszélgetésünk végén, melyet ő tête-à-tête-nek nevezett... hallottatok már erről?

Jade bólintott, de Star és Cathy a fejét rázta.

– Szóval a szobájában üldögéltünk egy kis kanapén. Én az egyik végén, ő a másikon. Kényelmesen befért volna közénk egy harmadik személy is. Bizalmas beszélgetésünk végén hallgatott egy darabig, rám nézett azzal a szívdöglesztő szemével, és azt mondta: „Mindig is szerettem volna beszélni veled, de nem tudtam, milyen ürüggyel szólíthatnalak meg. Aztán hallottam a szüleid válaszárol.”

– Akkor legalább valami jó is származott belőle – mondtam, ő erre elnevette magát.

Charles Allennek kétféle nevetése van. Az egyik olyan gépies... minden hangját jól el lehet különíteni egymástól, ugyanúgy, mintha azt mondanám: haha-ha. Nehéz megmagyarázni, de a másik nevetése, melyet én az igazi nevetésének tartok, lágy és természetes. Amikor így nevet, csillog a szeme, és csucsorodik a szája is. Most úgy néztek rám, mint egy hülyére, de ha ti is láthatnátok, akkor megértenétek, miről beszélek. Persze azonnal tudtam, mire gondol. Mindig is odavolt értem. Egy pillanatig nem tudtam, mit válaszoljak neki, végül csak annyit tudtam kinyögni:

– Én is reméltem, hogy egyszer majd beszélgethetünk. – Természetesen ez szemenszedett hazugság volt, de láthatóan jólesett neki.

– Az iskolában a legtöbb lány sekélyes – mondta. Akkor nem tudtam, mit ért sekélyességen. Úgy éreztem magam, mint dolgozatíráskor, amikor nem készül az ember és nem érti a kérdést.

– Teljesen igazad van – feleltem. Úgy látszott, megint valami olyat mondtam, aminek örül.

– Tudtam, hogy te egyet fogsz érteni velem – mondta sugárzó arccal. – Fogadni mernék, hogy igazából nincs senki, akivel megoszthatnád a szüleid válása miatti aggodalmadat – tette hozzá.

Azután hátradőlt és arról kezdett beszélni, ő hogyan élte meg szülei válását. Úgy gondolt a családjára, mint egy hatalmas, robogó vonatra, amelynek tervezője valami hibát követett el. A szerelvény kerekei a nagy sebességnél először csak csikorogtak, a kocsik jobbra-balra kilengtek, majd az egész vonat kisiklott. Hogy őszinte legyek, eléggé hülyén hangzott ez az egész mindaddig, amíg hozzá nem tette: „Néha úgy éreztem, ki kellett volna ugranom abból a vonatból. Te hogy élted át az egészet?”

Megmondtam neki, hogy én is el akartam menekülni. Azután arról kezdtünk beszélgetni, hogyan élhetnénk a saját életünket. Annyira belemelegedtünk, hogy már-már azt hittem, valóban megtehetnénk. Neki pénze is lenne hozzá. Mindez olyan... romantikusan hangzott.

Váratlanul átült mellém és szájon csókolt. Mondhatom, az első csók meglepően rosszul sikerült, hiszen valósággal rám zuhant.

– Remélem, nem volt ellenedre – mondta.

Megráztam a fejem. Az egész úgy hangzott, mintha kijavított volna egy hibát valamelyik füzetemben, vagy valami ilyesmi. Azután megtette másodszor is, de akkor már jól is esett.

– Te vagy az első lány, akit meghívtam hozzánk – mondta szinte suttogva.

– Nem tudom, hogy... – Ránéztem Marlowe doktornőre. Ő alig látható biccentéssel bátorított. Szerintem a többiek észre sem vették. – Azt hiszem, nagy szükségem volt arra, hogy valaki kedves legyen hozzám, talán Hasfelmetsző Jack csókjait is elfogadtam volna. Vadul dobogott a szívem. Arcunk olyan közel volt egymáshoz, hogy összeért az orrunk. Behunytam a szemem, és ő újra megsókolt.

Cathy fészkelődni kezdett a kanapén, mint aki egy hangyaboly közepébe ült. Marlowe doktornő arcán aggodalom suhant át. Star úgyszólván haragosan nézett rám, Jade szeméből pedig egész

egyszerűen unalom áradt. Csak nem arra gondol, hogy egy szerencsétlen kis tini lány vagyok, aki messze elmarad tőle, akinek élete tele van szerelmi kalandokkal? Majd én megmutatom neked, gondoltam.

– Ez alkalommal a nyelvünk is összeért – mondtam nyomatékosan. Jade kissé felhúzta a szemöldökét. – Egyes fiúk sunyi trükkökkel próbálnak az ember testéhez férkőzni, de Charles Allen egyszerűen csak fogta magát, végighúzta a kezét a bordáimon és megfogta a mellemet.

Cathy lehajtott fejjel a padlót bámulta.

– Nocsak – mondta Star. – Mr. Illemtudó megfélekedzik önmagáról. – Felhúzott szemöldökkel, csúfondárosan nézett rám.

– Én nem szoktam hagyni, hogy a fiúk csak úgy fogdossanak – közöltem ingerülten. – Éppen ezért eltoltam a kezét.

– Mi történt azután? – kérdezte Jade türelmetlenül.

Tudomást sem vett róla, inkább megcsókolta a nyakamat. Még soha senki nem csókolta meg a nyakamat azelőtt. Megrémített az érzés. Borzongás futott végig az egész testemen. Kénytelen voltam a kanapé sarkába húzódni.

Udvariasan viselkedett. Bocsánatot kért, pedig én nem haragudtam. Összezavarodtam. Fogalmam sem volt, hogy mit érzek. Félttem is, de mégsem akartam, hogy abbahagyja. Azt akartam, hogy csókoljon meg, öleljen át, hogy szüksége legyen rám.

– Ne légy olyan átkozottul udvarias – parancsoltam rá.

Most ő látszott kissé zavarodottnak.

– Nem hiszem, hogy átkozottul udvarias lennék – mondta. – Egyszerűen nem szeretem kihasználni az embereket, különösen azokat nem, akik könnyen sebezhetőek.

Már megint az átkozott választékossága, gondoltam.

– Mit jelentsen ez? – kérdeztem.

– Lelkileg most nem lehetsz túlságosan erős amiatt, ami a szüleiddel történt – mondta, de ezzel még inkább felbőszített. Sokkal agyafűrtabb volt, mint gondoltam. Megpróbált manipulálni.

– Már hogye lennék erős – vágtam vissza. – Egyáltalán nem érdekel, hogy ők ketten mit csinálnak a saját életükkel.

Charles Allan önelégülten mosolygott. Azt hittem, rögtön pofon vágom.

– Csak azért hagytad abba, mert megijedtél – jelentettem ki határozottan.

– Ezt meg hogy érted? Te toltál el magadtól – mondta.

– Túl sokat akartál egyszerre. A lányok nem kedvelik az ilyen iramot.

Váratlanul hahotázni kezdett.

– Mi olyan mulatságos? – kérdeztem.

– Nem hiszem, hogy én lettem volna túl gyors. Inkább te féltél, de ez egy szűz lány esetében normális dolog – felelte.

Azért féltél, mert hála Marlowe doktornőnek, most már tudom, hogy nem akartam úgy járni, mint anyám, aki – apa szerint – fájdalmasnak és kellemetlennek találta a szexet. Azt hittem, én is úgy járok majd, ahogy az anyám: elmarok magamtól valakit, aki szeret.

Marlowe doktornő elégedetten bólintott.

– Mit tettél azután? – kérdezte Star.

– Honnan tudod, hogy szűz vagyok? – támadtam rá Charles Allanre. Akkor még hangosabban hahotázva azt mondta:

– Nem is lehet kérdéses. Maradjunk annyiban, hogy olyan érintetlen vagy, mint a frissen hullott hó.

– Azt csak te gondolod – vágtam vissza, mire ő újra nevetni kezdett. Hirtelen abbahagyta, mert azt kérdeztem tőle: – Nem akarsz megérinteni?

– Az igazat mondja? – fordult Star Marlowe doktornőhöz.

– Ezt tőle kell megkérdezned, azután a választ magadnak kell mérlegelned, Star. Mindnyájatoknak így kell tennetek.

Star beharapta a száját és összehúzta a szemöldökét.

– Tehát, mi történt azután? – Úgy tette fel kérdését, mint egy vizsgálóbíró, aki a tanú szavahihetőségére akar fényt deríteni.

– Azt hiszem, kissé meghökkent, amikor ezt mondtam neki. És én is éreztem, hogy szavaim szokatlanok egy sebezhető szűz szájából. Mindenesetre elkezdtem kigombolni a blúzomat. Charles Allan dermedten nézett rám, és azt hiszem, éppen azért éreztem magam olyan erősnek, mert ő annyira megdöbbsent. Így hát folytattam a vetkőzést.

Cathy felemelte a fejét, őszinte érdeklődés villant a szemében.

A szívem majd kiugrott a helyéről, de azért hátranyúltam és kikapcsoltam a melltartómat. Azután már csak a pántja tartotta a vállamon. Charles Allan teljesen elvörösödött.

– Nos, akarod látni és megérinteni vagy nem? – tettem fel a kérdést.

– Hiszen te játszottál velem – jegyezte meg Star. – Legalább úgy, mint egy jojóval vagy valami hasonló, buta játékszerrel – tette hozzá, és jelentőségteljesen Jade-re pillantott, aki állát a kezére támasztva üldögélt, lélegzet-visszafojtva.

Úgy éreztem magam, mint egy színész, aki szerepet játszik. Ő bólintott, én pedig lecsúsztottam a melltartómat.

Olyan csend volt a rendelőben, hogy még a vezetékben folyó víz morajját is lehetett hallani a ház másik végéből.

– Mit csinált, miután levetted a melltartódat? – kérdezte Star levegő után kapkodva.

– Te mit gondolsz? – dobtam vissza a labdát.

– Mindezt a szobájában tetted, amikor legelőször voltál velem együtt?

– Nem, nem akkor. Egy másik alkalommal – feleltem –, és csak egyszer.

– Csak egyszer? Miért? – kíváncsiskodott Star.

Hosszú másodpercekig nem tudtam megszólalni. Úgy éreztem, mintha a torkomon akadt volna valami. A többiek némán várakoztak. Végül nagyot sóhajtottam, és újra beszélni kezdtem.

– Mert rájöttem, hogy nagyobb hazudozó, mint mindannyiunk szülei együttvéve – válaszoltam.

Sírtam, de nem vettem tudomást róla mindaddig, amíg a könnyeim le nem cseppentek az államról.

Marlowe doktornő azt akarta, hogy itt hagyjam abba egy kis időre. Szünetet rendelt el.

– Akár hiszitek, akár nem, nekem is fel kell frissítenem magam kissé – jelentette be, majd felállt.

A többiek még mindig mereven bámultak rám.

Én is felálltam, és követtem Marlowe doktornőt, aki már elindult a mosdó felé. A három lány mozdulatlanul ült tovább. Meg sem szólaltak, alig mertek levegőt venni.

Ami azt illeti, én is alig kaptam levegőt.

5.

Amikor visszatértem Marlowe doktornővel, jól láttam a lányokon, hogy amíg távol voltunk, rólam beszéltek. Látszott az arcukon. Nem mertek rám nézni, különösen Cathy nem. Leültem és Marlowe doktornőre vártam, aki közben feltette a szemüvegét és utána nézett valaminek a mappájában, mielőtt csatlakozott hozzánk. Amikor valami fontos dologhoz ért, jobb kezének mutatóujjával belebökött a levegőbe, elmosolyodott, majd befejezte az olvasást.

– Akarod folytatni, Misty? – kérdezte.

Rápillantottam a többiekre. Mindnyájan azt hitték, hogy nem akarok tovább beszélni.

– Nekem mindegy. Folytathatom is – feleltem, és máris belefogtam. Úgy éreztem magam, mintha romlott ételt ettem volna, amelyet mindenképpen ki kell üríteni a szervezetemből. – Néhány nappal azután, hogy Charles Allen házában jártam, iskola után elvittem hozzánk, hogy találkozzon az anyámmal, illetve anyám velem. Néhányszor már megemlítettem őt vacsoránál, és anyámnak ennyi éppen elég volt, hogy ezután a barátomnak nevezze.

– Szeretnék találkozni a barátoddal – hajtogatta, és felvette az anyák hivatalos ábrázatát, melyet egyébként utál, mert öregíti. – Tudnom kellene, milyen valójában, minthogy sok időt töltesz vele, és te már amúgy is találkoztál az ő anyjával.

Az utolsó résznek erős nyomatékot adott, hogy éreztesse velem, mennyire fáj neki, hogy a fiú mutatott be először az ő anyjának, és nem én Charles Allent neki. Amióta a szüleim elváltak, anyám sportot űzött abból, hogy büntudatot ébresszen bennem.

– Először is, nem a barátom, anya – közöltem vele. – Másodszor, nem töltök vele túlzottan sok időt. És harmadszor, soha nem kértél arra, hogy mutassam be neked a barátaimat, pedig sokszor járok

náluk, és rendszeresen találkozom a szüleikkel is.

– Az más – felelte. Anyám mindig határozott biccentéssel fejezi be a mondatot, ha feltétlen egyetértést vár el tőlem; mintha belém akarná sulykolni saját gondolatait.

– Miért lenne más? – érdeklődtem. Persze a kérdésem zavarba hozta; le is biggyesztette a száját.

– Azért, mert amíg apád velünk élt, más volt a helyzet. Az isten szerelmére, Misty, elég idős vagy már ahhoz, hogy megértsd, most minden felelősség az enyém – nyögte nagyot sóhajtva, hogy érzékeltesse, milyen óriási terhet kell cipelnie törékeny, de formás kis vállán.

Természetesen tudtam, csak azért dramatizálja a dolgot, mert hihetetlenül kíváncsi rá, hogy milyen fiút fogtam ki magamnak. Így hát meghívtam Charles Allent, és bemutattam neki.

Végignéztem a lányokon.

– El kell mondanom nektek, hogy anyám indulhatna a kokettálók világbajnokságán. Mihelyt meglátta, hogy Charles Allen nem egy Frankensteininteremtény, belebújt Scarlett O'Hara bőrébe. Majdnem kiokádtam az ebédet. De már a kezdet kezdetén óriási hibát követett el: Charlie-nak nevezte, akinek ez persze nem tetszett, de túlzott udvariassága nem engedte, hogy szóvá is tegye. Minthogy beszámoltam anyámnak arról, milyen jómódú Charles Allen családja, körbevezette a házban és megmutatta neki drága festményeit, Baldwinianínóját, Laliqve-gyűjteményét, még a bútorokat és a lakástextíliákat is, mondván, minden külföldről származik és roppant értékes. Tudom, azt hitte, mindezzel ámulatba ejtheti Charles Allent, de én láttam rajta, hogy rettenetesen unja az egészet. Azután pedig olyan kínos helyzetbe hozott, hogy azt hittem, elbögöm magam.

– Olyan nehéz egy tizenéves lány anyjának lenni, amikor az embert folyton a nővérének gondolják – mondta, miközben a haját igazgatta és a vállát vonogatta.

– Odavagyok a zenéért, amelyet Misty hallgat, ugyanazokat a képes

folyóiratokat olvassuk, sőt ugyanazokat a tévésorozatokot szeretjük, ugye, Misty?

– Egyáltalán nem szoktam tévét nézni – morogtam, mire vihogni kezdett, mint egy idétlen tinédzser.

– Jaj, dehogynem, higgyen nekem, Charlie.

– A neve Charles Allen, anya, nem Charlie – figyelmeztettem.

– Ugyan már, csacskaság – kiáltotta anyám, és Charles Allan karjába kapaszkodva a télikertbe vezette. Teljesen rátámaszkodott. – Csak a szülei hívják így – oktatott ki. – Ugye nem szereti, ha a hivatalos nevén szólítják, Charlie?

– Tulajdonképpen már hozzászoktam a nevemhez, Mrs. Foster.

– Ó, nagyon szépen kérem – kiáltotta, és úgy húzta el a száját, mintha egy döglött patkányt látott volna –, ne hívjon Mrs. Fosternek. Olyan öregesen hangzik. Szólítson Glóriának, ahogy Misty minden barátja teszi – tette hozzá az újabb hazugságot.

Charles Allen segítség reményében hátrafelé pislogott, ahol álltam. Én pedig azt mondtam anyámnak, hogy Charles Allan végül is azért jött hozzám, hogy együtt készüljünk a másnapi órákra, és korán haza kell érnie. Anyám úgy elsápadt, mintha legalábbis azt közöltem volna vele, hogy két napja van hátra az életéből, vagy valami ilyesmit.

– Ó – nyögte ki nagy nehezen. Kelletlenül elengedte a fiú karját, és hátralépett. – Természetesen megértem, milyen fontos a tanulás meg a hasonló dolgok. Én csak azt szerettem volna, ha Charlie otthon érzi magát nálunk.

Egy röpké másodpercig még sajnáltam is szegényt. Eszembe jutott, hogy biztos magányos lehet, ha ilyen kellemetlenül érinti, hogy véget vetek a bájolásnak, de Charles Allen legalább hálás volt, amiért kimentettem a karmaiból.

Felmentünk a szobámba, ahol bocsánatot kértem tőle anyám viselkedése miatt. Szétvetett karral elterült az ágyamon, és egy darabig a mennyezetet bámulta.

– Utálom, ha így körülrajonganak – mondta végül. – Van egy nagynéném, aki kiskoromban folyton ugyanezt csinálta velem. Amint belépett az ajtón, azonnal engem keresett, és olyan szorosan átölelt, hogy majd megfulladtam. Ráadásul olyan erős parfümöt használt, hogy távozása után még órákig érezni lehetett az egész házban. Gyakran az ölébe ültetett, összeborzolta a hajamat, és hosszú, csontos karjával úgy tartott fogva, mint egy polip. – Szélesen mosolyogva ült fel az ágyon.

– Mit nevezsz? – kérdeztem. – Valahányszor eszembe jut ez a nagynéném, és valami rosszat mondok róla, anyám emlékeztet egy esetre, amikor hároméves koromban az ölébe pisiltem. De az sem tartotta vissza attól, hogy a következő alkalommal újból felnyaláboljon. Ő anyám vénlány nővére. Évekig viselte gondját nagyanyámnak, miután agyvérzést kapott. Így mindnyájunknak el kell viselnünk a hóbortjait, és hidd el, sok van neki.

Elhallgatott egy pillanatra, és körülnézett a szobámban. Alig észrevehetően bólogatott, amikor szemügyre vette az éjjeliszekrényemet, a fésülködőasztalt, a számítógépet, a ruhásszekrényt és a tükroket; valamint a falra ragasztott posztereket, családi fényképeket és a babagyűjteményemet.

– A szobád pontosan olyan, mint amilyenek elképzeltem – mondta.

– És milyenek képzelted? – kérdeztem. Ha azt válaszolta volna, hogy „herzig”, abban a minutumban kidobtam volna, egyenesen az ablakon át.

– És mit mondott? – kérdezte Jade.

– Azt felelte: otthonos, barátságos. Charles Allen mindig tudja, melyik gombot kell megnyomnia – mondtam kényszeredett mosollyal.

– Ezt úgy mondtad, mintha már gyűlölnéd – szólt közbe Star.

Rápillantottam a doktornőre. Ő bátorítólag nézett rám.

– Nem gyűlölöm, inkább sajnálom. Az ő élete talán zavarosabb, mint az enyém – válaszoltam. – Egyébként aznap igen forró

együttlétnek örvendhettünk – jelentettem ki, Star legnagyobb örömére. – Úgy is mondhatnám, közelebb kerültünk egymáshoz. – A kiegészítés hallatán Star csalódott arcot vágott. – Mindössze csokolóztunk, és aztán megkért, hogy ismét tegyem azt, amit náluk is: vegyem le a melltartómat. Volt valami izgató abban, hogy mindez nálunk történt, tudván, hogy anyám is otthon van, és a körmét reszeli odalent.

Egy kis időre abba hagytam a körülmények ecsetelését, hogy először magamban idézhessem vissza azt a délutánt: Charles Allen szemét, nyelvét, mellyel végignyalta alsó ajkát, saját kalimpáló szívemet, a felhős eget, amely rejtélyes árnyakat varázsolt a szobám falára.

Star nem bírta elviselni hosszú hallgatásomat.

– Ha mondani akarsz valamit, akkor kezd el – mondta ravasz mosollyal az arcán.

Ránéztem, és arckifejezésemmel azt próbáltam értésére adni, jó lenne, ha ő is olyan őszintén ítélné meg önmagát, ahogyan én saját magamat. Már mindent elmeséltem Marlowe doktornőnek, így nem esett nehezemre, hogy elismételjem előtte is.

– Mindketten az ágyamon feküdtünk, és egy darabig csokolóztunk. Önkéntelenül behunytam a szemem, mintha úgy jobban tudnék összpontosítani. Charles Allan kigombolta a farmeromat, és becsúsztatta a kezét. Soha senki nem érintett még meg ott, ahol ő. Meglepetésemre levette a nadrágját. Úgy bújt ki belőle, mint egy kígyó. Egy pillanatig mulatságosnak tartottam, de hamarosan a combom közé telepedett. Pánikba estem, és megmondtam neki, hogy hagyja abba. Azt mondta, nem tudja. Azt mondta, már túl késő, és a fiúk mind így vannak ezzel.

– Nem tudsz semmit ezekről a dolgokról? – kérdezte.

Nem akartam ostobának látszani, ezért azt feleltem, dehogynem. Természetesen én is részt vettem a felvilágosító órákon, ezért tudtam, hogy mi történik, de egészen más, ha mindez veled esik meg, nem csupán egy könyvben olvasol róla.

Egyszóval, azt mondta, már nem tud csak úgy egyszerűen megállni, így a végén teljesen átmedvedtem tőle. A szívem olyan vadul dobogott, hogy azt hittem, menten elájulok. Gyorsan összeszedtem magam és kimentem a fürdőszobába. Mire visszamentem, már felöltözött, és úgy ült a számítógépemnél, mintha mi sem történt volna. Miután felállt, hogy elinduljon, elnézést kért, amiért nem készült elő rendesen.

– Nem készült elő? Mire? – kérdeztem.

– Hát tudod... a fogamzásgátlásra. Legközelebb már nem úgy viselkedünk, mintha éretlen gyerekek lennénk.

Bólintottam, és arra gondoltam, milyen finom lélek.

– Nem számítottam arra, hogy lehetőségünk nyílik rá – mondta.

Ahogy előadta, sem romantikusnak, sem izgatónak nem hangzott az együttlétünk. Elbúcsúzott az anyámtól, aki még kiselőadást tartott neki arról, hogy meg akarja változtatni a haja színét és fazonját. Az asztalra készített néhány fotót, és kikérte Charles Allen véleményét. Ő azt válaszolta, jó úgy is, ahogy van, de anyám ragaszkodott ahhoz, hogy válasszon a képek közül. Rábökött az egyikre, csak azért, hogy véget vessen az egésznek, de anyám nem bírta megállni, hogy ne tegye hozzá, ő is pontosan ugyanarra gondolt.

Kikísértem a kocsijához, és ismét bocsánatot kértem tőle anyám miatt.

– Nem történt semmi – mondta. – Anyád tulajdonképpen mulatságos.

– Mulatságos? – kérdeztem. Nem tetszett, ahogy anyámat jellemezte, de ő csak mosolygott, majd beindította a motort. Aztán kihajolt az ablakon és megcsókolt.

– Te vagy a legkedvesebb lány, akit ismerek – mondta. – Örülök, hogy megerősítettél elgondolásaimban – fűzte hozzá.

Tudom, hogy ezt akár bóknak is vehettem volna, de ehelyett az az érzésem támadt, hogy inkább önmagát dicsérte, amiért jól választott.

Bementem a házba, ahol anyám okozott újabb meglepetést, amikor kijelentette, hogy jól választottam. Hurrá, gondoltam, itt mindenki tévedhetetlen. Közölte, hogy nagy megnyugvást jelent neki, hogy ilyen úrifíút tudhat mellettem. Egyre csak azt hajtogatta, milyen fontos, hogy az ember körültekintő és óvatos legyen a férfiakkal, még ha csak egy kis középiskolai fellángolásról van is szó. Az ő válása is éppen ezt bizonyítja, mondta. Igazából akkor hökkentem meg, amikor hozzátette, ő is elhatározta, hogy randevúztatni fog, minthogy apa már elment. Már meg is beszélte az első találkozóját. Az egyik étterem tulajdonosa megtudta, hogy elvált, így elhívta szórakozni. Akkor döbbsentem rá igazán, hogy apám és anyám örökre két különálló, független ember.

Megálltam egy pillanatra, hogy kifűjjam magam, és akkor vettem észre, hogy Cathy egész testében reszket. Úgy nézett ki, mint aki pillanatokon belül megfagy. Szorosan összefonta a karját. Olyan sápadt volt, mint akinek kiszállt az összes vér a fejéből. Jade és Star is észrevette, aztán mindhárman Marlowe doktornőre néztünk, aki alig láthatóan jelezte, hogy ne szóljunk egy szót sem. Tudtam, hogy azt szeretné, ha tovább beszélnek.

– Mint később kiderült – folytattam még mindig Cathyt bámulva –, azon a hétvégén mind anyám, mind én randevúra készültünk. Ő vacsorázni ment az étterem-tulajdonossal, én pedig egy kora esti mozielőadásra, utána egy pizzára Charles Allennel. Szombaton délután mindketten a tükör előtt szépítgettük magunkat. Volt olyan, hogy anyám berohant, hogy megkérdezze, hogy áll neki az új rúzs, én pedig nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzem meg tőle, hogy fésüljem a hajam, milyen színűre fessek a szemhéjam. Apával ugyanis többször megtárgyaltuk, hogy „meg kell adni a császárnak, ami a császáré”. Anyára lehetett számítani, ha frizuráról vagy sminkről volt szó. Idősebbnek akartam látszani; és olyan finom hölgynek, amilyennek Charles Allen képzelte. Elég mulatságos látvány lehetett, ahogy ketten ott járkáltunk fel-alá, és vizsgálgattuk magunkat a tükörben. Anya átkarolta a vállamat, odavonszolt egy állótükörhöz,

és édeskés hangon azt nyafogta:

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a környéken? Hallod, mit válaszolt? Azt mondta, hogy te vagy az!

El tudom képzelni, most azt gondoljátok, mindez mekkora bárgyúság, de akkor legalább együtt neveltünk, és egy kis időre úgy érezhettem, hogy közel állunk egymáshoz.

Előtte mindketten órákig ültünk a pezsgőfürdőben. Anyám még méregdrága testápolóiból is adott nekem aznap. Persze a ruhám nem tetszett neki, de bármit mondott, nem voltam hajlandó megválni egyszerű pólómtól és farmernadrágomtól.

– Miért nem veszed fel az egyik csinos kis ruhádat? – kérdezte.

– Anya, csak moziba megyek, nem korzózni.

– Mindig úgy kellene öltözködnöd, mintha korzózni mennél – legyintett lemondóan.

Megmondtam neki, hagyjon már egy kicsit lazítani. Akkor végre leállította panaszáradatát. Különben is én indultam először, és nem szerettem volna az utolsó percekben kapkodni.

– Nagyon szép vagy – mondta anyám ellágyulva. – Kár, hogy apád nem láthat most.

Apa egész héten nem jelentkezett, és tudtam, hogy a hét végén készül valahová. A terv szerint a következő víkendet töltöttem volna vele. Arról viszont nem volt tudomásom, hogy akkor már apa is randevúztatott – mondtam, és megpróbáltam lenyelni a torkomon akadt, nem létező gombócot. – Azt hiszem, már akkor találkozgatott Ariellel, mielőtt ő és anya elváltak. Tulajdonképpen megcsalta anyát.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Star.

– Amikor először láttam őket együtt, úgy éreztem, hogy túlságosan is elengedik magukat egymás társaságában. Úgy viselkedtek, mint akik régóta együtt élnek. Olyan dolog ez, amit az ember tud és kész.

– Igen – felelte bólogatva Star –, valóban olyan.

Kezdttem arra gondolni, hogy sokkal több közös van bennünk, mint kezdetben hittük. Azt hiszem, Marlowe doktornő végül is tudja, hogy mit csinál.

Igazából csak akkor fogtam fel, hogy az első randevúkra indulok, amikor Charles Allen megérkezett. Máskor is voltam már moziban a barátnőimmal, és utána beugrottunk egy pizzára, ahol fiúkkal is összefutottunk, de az más volt. Apa mindig azt mondogatta, hogy ott lesz a közelemben, hogy a körmére nézzen annak a fiúnak, akivel majd először randevúzom. Azzal ugratott, hogy „úgy fogom kezelni a srácot, mint egy kiképző őrmester a tengerészetnél, és ha nem vigyáz az én kislányomra, drágán meg fog fizetni érte”.

Sokszor elképzelttem azt a jelenetet. Olyan jó volt arra gondolni, hogy apám a legelső védelmezőm, aki szomorkodni fog, mint minden apa, akinek a kislánya felnő, és készen áll hódolói fogadására. Mennyi olyan filmet láttam, amelyekben az anyák kénytelenek emlékeztetni az apákat: „Ne feledkezz meg róla, hogy nem kislány többé – érett nő.” És tessék, apám nem volt mellettem. Az új nőjével szórakozott valahol, valószínűleg eszébe sem jutott, hogy a világon vagyok.

Éreztem, hogy összeszorul a torkom, és egyre nagyobb súly nehezedik a mellkasomra. Mindenki sajnálkozva nézett rám. Azt utálom a legjobban. Inkább elfordítottam a fejem és összeszorítottam a számat, amíg el nem múlt a fájdalom.

Charles Allen sportzakót és farmert viselt. Nála csinosabb fiút el sem lehetett képzelni. Biztos voltam benne, hogy anyám is megjelenik az ajtóban, és elsöprő erejű ürügyeket fog felhozni, miért pont akkor kellett kijönnie a házból.

– Ó, milyen szép pár vagytok ti ketten! – kiáltotta lelkesedve. – Charlie, hogy maga milyen csinos! De nézze csak meg Mistyt. Olyan, mint egy bimbózó virágszál. Önmagamra emlékeztet, amikor annyi idős voltam, mint ő. De hát egy lánynak az a dolga, hogy hasonlítson a gyönyörű anyjára, nincs igazam? Érezzék jól magukat, fiatalember! – kiáltott utánunk még egyszer, és úgy intett a kezével, mintha áldását

adná ránk.

Szó szerint elrángattam Charles Allent a bejáratától, és belöktem a kocsijába.

– Gyorsan indítsd be a motort, és húzzunk el innen, mielőtt még eszébe jut valami más is – hadartam bosszankodva.

Ő csak nevetett rajtam, de gázt adott, és amikor elindultunk, valamelyest megkönnyebbültem.

A film egyikünknek sem tetszett. Ott is hagytuk a közepénél, elmentünk inkább pizzát enni. Charles Allen újabb meglepetést okozott nekem, amikor a pincér kihozta a kólát. Egy flaskát húzott ki a belső zsebéből, és azt suttogetta, hogy rum van benne. Töltött egy keveset a kólámba, az övébe viszont sokat. Igazán meghökkenem. A nyilvánosság előtt olyan pedánsan, makulátlanul viselkedett, hogy álmomban se gondoltam volna, ilyesmire képes egy étteremben. Nem a rum miatt izgultam. Éppen elégszer ittunk gint a házibulikon, és úgy tettem, mintha jólesett volna, pedig keserű íze a gyógyszerekre emlékeztetett. A rum ráadásul nem is volt rossz a kólában, és nem is lett tőle semmi bajom.

Miután megettük a pizzánkat, Charles Allan azt javasolta, hogy menjünk el hozzájuk. Azt mondta, hogy a személyzet kimenőt kapott, teljesen egyedül lehetnénk a házban. Nyugodtan hallgathatnánk zenét, beszélgethetnénk, és nem kellene attól tartanunk, hogy valaki ránk nyitja az ajtót. Még elég korán volt, így hát igent mondtam neki.

– Én tudom, hogy mit akart tőled – vetette közbe Star.

Felé fordultam.

– Én viszont nem azért mentem el vele – mondtam.

– Igazán? – kérdezte, és gyorsan másfelé nézett.

– Igazán. És ezt meg akartam mondani neki is. Azt szerettem volna, ha jobban megismerjük egymást, ha törődünk egymással egy kicsit.

Star kételkedve bámult rám.

Amikor megérkeztünk hozzájuk, felfigyeltem, milyen csend van a

házban. Úgy volt, ahogy mondta. Bementünk a nappaliba, bekapcsolt valami zenét, odament a szülei bárpultjához és kevert még egy rumos kólát. A kanapé karfájában távirányítót helyeztek el, így Charles Allen ülve állíthatta diszkrétebbre a világítást; onnan szabályozhatta a zene hangerejét is.

– Apám rejteget néhány felnőttnek szóló filmet. De én tudom, hol vannak. Megnézünk egyet? – kérdezte.

– Nem – feleltem gyorsan. Nem látszott csalódottnak. Bólintott, majd mosolyogni kezdett, mintha valamiféle próbán estem volna túl.

– Jól van. Tudtam, hogy érett lány vagy – közölte.

Azt hiszem, akkor örültem annak, amit mond, és nem igazán voltam tudatában, mi történik. A rumos kólát is talán túl gyorsan ittam meg.

Charles Allen váratlanul a csípőmre tette a kezét, aztán egyre feljebb csúsztatva simogatni kezdett. Nagyon felizgatott, de meg is rémített, amikor benyúlt a ruhám alá.

– Bejöhet valaki – figyelmeztettem.

– Nem jön be senki – biztosított. – Mindenki házon kívül tölti az estét. Lazíts – tette hozzá, és megcsókolta a nyakamat, az arcomat. – Olyan jó illatod van.

Kész szónoklattal készültem erre az estére, de egy szó sem jutott eszembe belőle. Nem került sok fáradságába, hogy levegye a pólómat és a melltartómat. Megmutatta, hogy készült erre az estére. Megpróbáltam ellenállni. Le akartam beszélni arról, amire készült, de neki is volt jól előkészített szónoklata.

– Ó, már alig várom, hogy halljam, mi volt az – szólt közbe Jade.

– Valami olyasmit mondott, hogy nem tagadhatjuk meg egymástól magunkat; hogy a szüleink is jól szórakoznak valahol, miért ne tehetnénk mi is; mit gondolok, az én apám vagy az övé mit csinál éppen és így tovább.

– Így tehát hagyta, hogy megtegye – vont le a következtetést Star.

– Olyan gyorsan történt. Mindketten meztelenek voltunk, és csak

úgy elkezdődött. Emlékszem, úgy reszkettem, mint a nyárfalevél. Ő egyre csak nevetett. A legjobban attól féltem, hogy fájni fog. Természetesen ez volt az első alkalom, és annyira a fájdalomra összpontosítottam, hogy nem élveztem belőle semmit. De azt hiszem, Charles Allen sem. Olyan volt az egész, mint amikor valamit muszáj megtenni, és az ember alig várja, hogy túlessen rajta. Azt mondta, minden az én hibám. Nekem pedig egyáltalán nem volt szükségem arra, hogy valaki éppen akkor undok legyen velem. Megértésre vágytam. Azt érezte velem, hogy jelentéktelen vagyok, és a tapasztalatlanságom miatt még az ő gyakorlatával sem érhetett el semmit. Azzal vágtam vissza, hogy tudomásom szerint még egy lánnyal sem volt...

– Én sejtem, hol tett szert a tapasztalataira – szakított félbe Star.

– Hol? – kérdezte Jade.

– Az utcán – felelte Star hűvösen, majd rám pillantott megerősítést várva. – Ugye igazam van?

Bólintottam.

– Prostitúáltakkal feküdt össze? – kíváncsiskodott tovább Jade.

Ismét bólintottam.

– Még hencegett is vele.

– Húúú, hogy voltál képes folytatni vele a kapcsolatot? – kérdezte Jade.

– Tulajdonképpen azután nem tartott sokáig – feleltem.

– Hogyan lett vége?

Behunytam a szemem, majd újra kinyitottam.

– Miután aznap este hazamentem, kínosan éreztem magam. Úgy éreztem... mocskos vagyok. Gyorsan meg is fürödtem. A házban nagy volt a csend, anya még nem érkezett haza. Nem beszélhettem meg a dolgot senkivel. Szükségem volt valakire, ezért felhívtam apát. Nem akartam elmondani neki, mi történt, de jólesett volna, ha hallhatom a hangját. Szörnyen késő volt már, de csak az üzenetrögzítője válaszolt.

Nem mondtam rá semmit. Azon az éjszakán sokat sírtam, és még soha nem éreztem olyan magányosnak magam, mint akkor.

– És miért nem hívtad a barátnőidet? – kérdezte Jade.

– A többségüktől eltávolodtam, és nem ismertem senkit, aki elég érett lett volna ahhoz, hogy elmondhassam neki, mi történt velem. Elaludtam, de amikor anya hazajött és benézett a szobámba, felriadtam. Neki sem mondtam semmit. Miután becsukta az ajtót, újra álomba merültem.

Másnap reggel úgy éreztem, mintha előző este megsebesültem volna. Arra gondoltam, ha Charles Allen és én jobban ismertük és szerettük volna egymást, akkor másképp lenne minden, de nem tudtam kiverni a fejemből azt, hogy leitatott és gyakorlatilag úgy viselkedett velem, mint egy prostituálttal. Nehéz megtartani az embernek az önbecsülését, ha hagyja, hogy olyan dolgok történjenek vele, mint velem.

Elhallgattam egy pillanatra, majd rámosolyogtam a doktornőre.

– Sok mindenre Marlowe doktornő segítségével derítettem fényt – mondtam.

Úgy láttam, a többiek értik, miről van szó.

– Anya sokáig aludt aznap. Készítettem magamnak reggelit, majd kiültem a medence szélére. Szép napunk volt, melegebb az átlagosnál. Tudtam, hogy anya nem fog egyhamar felkelni. Akárhányszor elmegy szórakozni, jó sokat alszik utána, hogy fiatalos maradjon a bőre, és ne legyen beesett, táskás a szeme. Unatkoztam, ezért kimentem a kocsifelhajtóra bedobott vasárnapi újságért. Lapozgatni kezdtem. Már majdnem elhagytam a társasági rovatot, amikor szemembe ötlött a Fitch név. Amint kiterítettem a lapot, megláttam alatta egy képet is. Felismertem rajta Charles Allen anyját. Az apja is vele volt. Egy jótékonysági esten vettek részt, és a fontos személyiségek között említették meg őket. A rendezvényt előző este tartották. Teljesen összezavarodtam. Szerettem volna tudni, vajon a gazdag, elvált emberek együtt járnak-e jótékonysági estekre? Mintha

egy jeges kéz markolta volna meg a torkomat. Felálltam, és szédelegve bementem a házba. Nem tudtam, hogy mit csináljak, de egy hirtelen jött ötlet hatására odatelefonáltam Charles Allenékhez. Amikor a komornyik felvette a kagylót, Mr. Benjamin Harrison Jackson Fitchet kértem a készülékhez. A komornyik tudni akarta, hogy ki keresi, ezért azt mondtam, hogy egy régi barátja az egyetemről. Arra kért, hogy várjak egy pillanatot, majd távolodó léptek zaját hallottam. Amikor néhány másodperc múlva Charles Allen apja beleszólt a telefonba, letettem a kagylót.

– Nem váltak el a szülei? – kérdezte Jade döbbenten.

A fejemet ráztam.

– A szemét – foglalta össze Star.

Cathy bólintással fejezte ki egyetértését.

– Szembesítetted a hazugságával? – tette fel a kérdést Jade.

– Még aznap. Odatelefonáltam még egyszer – válaszoltam.

– És mit mondott?

– Közölte velem, hogy a szülei kibékültek. Felhívtam a figyelmét arra, hogy elmondása szerint előző nap váltak el, és elismételtem neki mindazt, amit a szeretkezés előtt táltal elém.

– És? – sürgetett Star. Ökölbe szorított kézzel hajolt előre, mintha készen állna arra, hogy felugorjon és elrohanjon Charles Allen házába, hogy péppé verje az arcát.

– Hallgatott egy ideig, azután azt mondta: „Ezek után mi a jelentősége mindennek?” – Ha nem tudod, akkor jobban sajnállak, mint magamat – feleltem, és letettem a kagylót.

– Azóta nem beszélek vele – mondtam, és ránéztem a doktornőre. A szeme azt árulta el nekem, hogy bátran kimondhatok mindent, ami a szívemet nyomja. Úgy is tettem.

– De tudjátok, mi a helyzet? – tettem fel a kérdést a többieknek. – Nem gyűlölöm őt jobban, mint a szüleimet.

– Miért? – szólt közbe Star.

– Azért, mert Misty miattuk kerülhetett ilyen helyzetbe – felelte helyettem Jade élesen. – Ők hagyták magára lecsupaszítva, egyedül és sebezhetően, hogy Charles Allen szavaival éljek.

– Úgy van – szólalt meg Cathy jó hangosan.

Meglepetten néztünk rá.

– Ez így igaz – erősítette meg.

Aztán mindnyájan hallgatásba merültünk. Egy láthatatlan képernyőn újra levetítettük magunkban azokat az eseményeket, melyek abba a rendelőbe juttattak bennünket.

– Hogy érzed magad, Misty? Tudod folytatni? – kérdezte Marlowe doktornő. – Tarthatnánk egy kis szünetet. Megebédelnénk, sétálnánk egyet a ház körül, hogy szívjunk egy kis friss levegőt, aztán körülbelül még egy órát maradnátok.

– Ezt Mistynek kell eldöntenie – mondta Jade. Jól hallottam a szánakozást a hangjában.

– Én is így gondolom – csatlakozott hozzá Star.

Cathy csak bólintott.

– Részemről rendben van – mondtam.

Én magam viszont nem voltam rendben. Tudtam, hosszú utat kell még megtennem ahhoz, hogy rendben legyek.

De lehet, hogy az sohasem fog bekövetkezni. De legalább olyan emberek társaságában voltam, akik tudták, miért nem lehetséges.

6.

Újjászületett illatok szálltak a lány tavaszi szellővel. Ebéd után valóban kimentünk a szabadba, s most már nem kíváncsítottunk vissza a rendelőbe, ahol újra lázálmainkkal kellett szembesülnünk. Marlowe doktornő ballagott elől, lehajtott fejjel, hátul összekulcsolt kézzel. Válla mintha kissé megrogyott volna. Anyám most biztos csípős megjegyzéseket tenne a testtartására, gondoltam. Mi négyen lemaradtunk egy kicsit mögötte. Mindenki külön-külön bandukolt, és Cathy zárta a sort. Olyan lassan járt, hogy képtelenség volt bevárni. Észrevettem, hogy gyanakvóan méreget bennünket hátulról.

– A kertészem azt mondja, hogy ki kell vágnia azokat az oleanderbokrokat – szólalt meg Marlowe doktornő, és fejével birtoka hátsó traktusa felé intett. – Valamilyen betegség támadta meg őket. Szerinte új növényeket kellene választanom még most, hogy a nyári hónapokban virágot bonthassanak.

– Nem lehet meggyógyítani őket? – kérdezte Star.

– Szerinte nem.

– Vegyen fel egy másik kertészt – javasolta Jade.

Marlowe doktornő elnevette magát. – Nem ez a megoldás, hiszen jó szakember. Évek óta nálam dolgozik. Könnyebb új növényekhez hozzájutni, mint egy új kertészhez.

– Kár, hogy ezt nem tehetjük meg a szüleinkkel – mondtam.

A többiek meglepetten kapták fel a fejüket. Vállat vontam.

– Ha nem olyanok, amilyennek lenniük kellene, akkor megfelelőekre cserélhetnénk őket.

– Egyikünk életét sem biztosítják garanciák, Misty – mondta Marlowe doktornő. – Az a dolgunk, hogy megtanuljunk kezelni a gondokat, és élni az adott lehetőségeink keretei között.

– Mások dolga mindig könnyebb, amikor csak beszélni kell – morogta Jade.

Star bólintott.

– Ez így igaz – felelte a doktornő –, de engem nem tekinthetsz valaki másnak. És nem csupán a pszichiáteretek vagyok. Az én szüleim is elváltak, és én sokkal kisebb voltam akkor, mint ti. Azt hiszem, ezért mentem erre a pályára... saját fájdalom miatt.

– Ezért nem ment férjhez sem? – tette fel a kérdést Jade.

– Az egy másik történet – válaszolta a doktornő. – Mellesleg én vagyok a pszichiáter, ha nem tudnád. Itt én teszek fel kérdéseket. Fejezzük be a sétánkat, és menjünk vissza a házba – javasolta.

Jade cinkos mosollyal pillantott rám. Pillantását kacsintással viszonztam.

– Gyere már, te lány – szólt oda Star a lemaradozó Cathynek. – Lassabban vonszolod magad, mint a nagyanyám.

Cathyt meglepte, hogy Star hajlandó megállni miatta. Gyorsan csatlakozott hozzá. Egyenként bementünk a mosdóba. Én csak fel akartam frissíteni az arcomat egy kis hideg vízzel. Cathyre megint annyit kellett várnunk, hogy már azt hittük, fogta magát és hazament.

– Bocsánat – hebegte Cathy, amikor végre bejött a szobába és leült a helyére.

– Most pedig folytasd, Misty, és fejezzük be a mai találkozásunkat. Elég késő van már, és biztos vagyok benne, hogy van jobb dolgok is egy ilyen szép napon – mondta a doktornő.

– Azt hiszem, az zavar a legjobban, az foglalkoztat a legtöbbet, hogy a válásuknak milyen hatásai vannak rám. Mielőtt meglátogattam apát új otthonában, együtt ebédeltünk egy szombati napon. Akkor már elköltözött otthonról. Ilyet még sohasem tettünk azelőtt – sohasem voltunk étteremben anya nélkül. Azért hívott el ebédelni, mert az új lakásába tervezett látogatásomat el kellett halasztani egy sürgős utazás miatt.

Később megtudtam, hogy az új barátnőjével utazott San Franciscóba. De akkor inkább az izgatott, hogy vele ebédelhetek egy előkelő Beverly Hills-i étteremben. Taxit küldött értem, és ezzel ismét anya célpontjává vált. Szerinte apa mindig másokat használ fel saját kötelezettségei teljesítéséhez.

– Miért nem jött el maga érted? Szombat van. Ma nem lehet üzleti találkozója. Egyszerűen kényelmetlen neki, ennyi az egész. Taxit küld. Ez igazán jellemző Jeffery Fosterre – siránkozott.

– Hogy gyűlölheted most ennyire, hiszen korábban szeretted? – kérdeztem anyát.

– Hát ez az! Én is pont ezt kérdezem magamtól folyton – felelte.

Elgondolkodott egy pillanatra, majd hozzáfűzte: – Szándékosan szemet hunytam. Nem voltam hajlandó elismerni a hibáit és a gyengéit. És képtelen voltam szembenézni azzal a ténnyel, hogy hibát követtem el. Nem is tudom.

Talán túl fiatal voltam a házassághoz – vonta le a következtetést. – Reménytelenül romantikus voltam, és hittem abban, ha egy férfi azt mondja, te vagy a föld, a nap és a csillagok, akkor azt úgy is gondolja.

Az önsajnálát úgy sötétítette el a tekintetét, mint az alkony árnyai.

– Trónra ültetnek, mint egy királynőt, amíg el nem vesznek feleségül, aztán a palotából kártyavár lesz, ahol minden ragyogás megkopik – folytatta anyja. – Ne higgy el semmit egyetlen férfinak sem, még akkor se, ha vérrel pecsételi meg a szavait – figyelmeztetett.

Nem sok értelme volt mindannak, amit mondott nekem, és maga is hamar megfélelkezett róla, amikor elindult, hogy keressen egy másik férfit, aki újra elkábíthatja ígéreteivel. Folyton az motoszkált a fejemben, ha szüleim kapcsolata óriási tévedés, akkor mi vagyok én, az elhibázott kapcsolat terméke?

Hogyan lehet nekem valaha is igazam? Fogadni mernék, nem sokban különböznek az érzéseim egy olyan emberétől, aki erőszakos

nemi közösülésből született – mondtam, és körbenéztem, hogy megtudjam, vajon a többiek egyetértenek-e velem.

– Ismersz valakit, aki úgy született? – kérdezte Star.

– Nem.

– Nem egészen egyforma a két dolog – mondta. Szemében olyan tudás tükröződött, mely messze meghaladta az ő korát, az enyémet és talán még Marlowe doktornőét is.

– Én értem, mire gondol Misty – szólt közbe Jade. – Nekem is hasonló érzéseim voltak. – Cathy bólintással jelezte egyetértését.

– Tudom, hogy anyám utálja, ha ilyen kérdéseket teszek fel neki, és arra kényszerítem, hogy hosszabban is fejtse ki őket – folytattam. – A válasát úgy tekintette, mint lehetőséget arra, hogy újra fiatal legyen, és ne kövesse el ugyanazokat a hibákat. Úgy állította be a helyzetet, mintha megszabadult volna a láncaitól, mintha börtönből szabadult volna, ahol megfosztották attól, hogy fiatal és szép legyen. Annak alapján, amit eddig meséltem róla, remélem, elhiszitek, hogy a válás után még többet aggódott a külseje miatt. Olyan gyakran reszelte a körmét, hogy a házban olyan szag terjengett, mint egy bútorgyár csiszológépjében. Ideje java részét a fodrásznál töltötte; a plafonig halmozta a legújabb divatlapokat, és órákon át tanulmányozta bennük, vajon lépést tart-e a legújabb irányzatokkal. Még a hangját is elváltoztatta, hogy fiatalabbnak hasson, és nem csupán Charles Allen jelenlétében. Nem tudtam elhessegetni a gondolatot: ha annyira meg akar feledkezni arról, hogy valaha is apa felesége volt, ha annyira hajszolja a fiatalságot és a szépséget, akkor mit érez, mit gondol, amikor rám néz? Hiszen én csak élete nagy tévedésére emlékeztethetem.

Az is nagyon érdekelt, hogyan tekint rám apám, ezért voltam annyira izgatott, amikor elhívott ebédelni. Az volt az első beszélgetésünk azóta, hogy ő és anyám bejelentették, elválnak.

Nem volt ott az étteremben, amikor megérkeztem, és már kezdtem aggódni, amikor tizenöt percnél is többet késett. A pincér időnként

megkérdezte, hogy akarok-e rendelni valamit, de én nem tudtam, hogy mit csináljak. Azt fontolgattam, hogy felhívom anyámat, de ezzel valószínűleg nukleáris robbanást idéztem volna elő amúgy is veszélyeztetett családukban, így inkább megpróbáltam higgadtan várakozni.

Aztán végül mégis befutott, és elnézést kért. A közlekedést okolta a késésért.

Amikor arcon csókolt, nagyon meglepődtem, mert kiskorom óta nem kaptam puszit tőle. Legelőször azt vettem észre, mennyire megváltozott a külseje. A haját megnövesztette, és sokkal lezserebben öltözködött, mint korábban. Máskor mindig viselt nyakkendőt, ha elment valahova. Most pedig nem zakó és szövetnadrág volt rajta, hanem melegítő és sportcipő. Azt mondta, az edzőteremből jön.

– Fantasztikus ez a hely. Az egyik kedvenc éttermem – mondta körbepillantva. Felemelte az étlapot. – És mindent kitűnően készítenek.

– Jártál itt anyával is? – kérdeztem.

– Anyáddal? Nem, nem hiszem – felelte. Elgondolkodott egy pillanatra, majd hozzáfűzte: – A legtöbbször az üzleti partnereimmel ebédelek itt.

– Nem tudom, hogy mit rendeljek – mondtam neki. – Minden olyan drága. Elnevette magát és azt mondta, majd ő rendel nekem. Csak azt nem tudta, hogy mit szeretek, ezért minden ételről megkérdezte a véleményemet.

– Azt hiszem, illene tudnom, hogy mit szeretsz – ismerte el –, de mindig is anyád gondoskodott az étkezésekről. – Ezért inkább hívta a pincért, majd megkérdezte, mi a helyzet az iskolában. – Javítottál már a jegyeiden?

– Nem igazán – feleltem.

– Talán kerítenem kellene melléd egy magántanárt – tűnődött hangosan. Rádöbbsentem, hogy anyának igaza volt. Apa mindig azt a lehetőséget keresi, hogyan bújhatna ki kötelezettségei teljesítése alól.

Miután kihozták az ételt, a munkájáról és az új lakásáról beszélt, én pedig úgy éreztem, mintha igazából nem is ismernénk egymást, mintha éppen akkor mutattak volna be egymásnak. Jól láttam rajta, hogy ő is ugyanolyan ideges, mint én. A válás olyan, mint valami pusztító betegség, amely kitöröl minden emléket, és idegenekké változtatja apát és lányát. Az ebéd közepén jártunk, amikor abbahagytam az evést, és egyenesen a szemébe nézve megkérdeztem:

– Apa, mi történt veletek? Mi készítetett benneteket arra, hogy ilyen hosszú idő után elhagyjátok egymást?

Kényelmetlenül érintette a kérdésem. Ebédelni és egy csevegésre hívott oda, nem azért, hogy a régi dolgokkal szembesítsem ugyanúgy, ahogy ön próbálja velünk, doktornő.

Marlowe doktornő elmosolyodott és bólintott.

– Jól van, Misty. Ez így igaz, lányok – mondta a többiekre pillantva. – Természetből fogva ti mindannyian végeztek valamiféle terápiát.

– Lehet, hogy az ön nyomdokaiba lépünk, Marlowe doktornő – mondta Jade. Megjegyzésében volt némi gúnyos felhang. Arra gondoltam, hogy szépsége és stílusa az enyémnél is nagyobb fájdalmat takar.

– Annál rosszabb ne történjen – próbált meg kedélyeskedni a doktornő.

– Annál rosszabb nem is történhetne – vágott vissza Jade.

Ő és a doktornő farkasszemet néztek egy pillanatig, míg az orvos újra felém nem fordult.

– Amikor az ember fiatal és szerelmes, vagy legalábbis azt hiszi, hogy az, nem látja szerelme hibáit – kezelte apa.

– Pontosan ugyanezt mondta anya is – közöltem vele.

Apám tekintete hirtelen jegessé vált.

– Valóban ezt mondta? És milyen hibákat követtem el? – kérdezte

hangját kissé felemelve. – Az idők során elég jó kenyérkeresőnek mutatkoztam, ha nem tévedek. Soha nem szenvedett hiányt semmiben. Mindene megvolt, bármilyen haszontalanságra is volt szüksége – morogta.

Az öltözéke, a beszédstílusa miatt hirtelen éretlen fiatalembernek láttam őt.

Úgy éreztem, hogy lassacskán minden tisztelet, mellyel neki és anyának tartozom, kihuny bennem.

– Talán túl sok volt a munkád, és nem foglalkoztál vele eleget – próbálkoztam a magyarázattal.

– Ezt is ő mondta? – kérdezte apám, miközben hátradőlt a széken.

– Nem, csak arra gondoltam, hogy ez is lehetett az egyik ok.

Úgy bámult rám, mint aki a gondolatait rendezi a fejében. Nemsokára elsimultak a vonásai, és újra nekilátott az evésnek.

– Nem, ez nem így van – folytatta. – Hogy én lennék a hibás? Hogy én rontottam volna el mindent? Nem, Misty, nem lehet azt állítani, hogy elhanyagoltam anyádat. Éppen ellenkezőleg. Túl sok időt és pénzt pazaroltam rá, és ő ezt magától értetődőnek tekintette. Amikor arra kértem, hogy fogja vissza magát és értékelje át a dolgait, akkor azzal vádolt, hogy önző vagyok és el akarom hanyagolni őt.

– Akkor mi volt olyan szörnyű a kapcsolatokban? Miért történhetett meg mindez? – erősködtem tovább.

Nem hittem volna, hogy válaszol a kérdésekre. Hosszú, hosszú másodpercekig nem szólt egy szót sem, gondolom, azt mérlegelte magában, hogyan mondhatná el, amit akar. Aztán hirtelen olyan komoly képet vágott, hogy megállt a szívverésem.

– Anyád és én jó ideje nem éreztük jól magunkat együtt az ágyban. Nem akarom befeketíteni őt előtted, hiszen ő az anyád, és mindig szeretni fog téged, de biztos vagyok abban, hogy az idegei nincsenek rendben egészen. Súlyos lelki problémái vannak, melyek a hálósobánkban jelentkeztek először. Biztos vagyok benne, hogy

látszott rajtam, menynyire össze vagyok zavarodva. – Egyszerűen képtelenek voltunk megérteni egymást a szexben – mondta. Alig mertem levegőt venni. Olyan komolynak hangzott a baj.

– Pontosan miről van szó? – kérdeztem.

– Akárhányszor szeretkeztünk, folyton arra panaszkodott, hogy fáj neki.

Végül sikerült rávennem arra, hogy elmenjen egy nőgyógyászhoz, de az orvos azt mondta, nincsenek szervi elváltozásai. Más szavakkal: a problémája lelki eredetű. Sokáig rágódtam rajta, de aztán megmondtam neki, mit tegyen. Ő viszont nem mert szembesülni azzal a ténnyel, hogy pszichiáterhez kell fordulnia, és azután csak rosszabbodott a helyzet. A szex nem jelenthet mindent a házasságban, Misty, de nagyon fontos részét képezi. Azt hiszem, elég idős vagy már ahhoz, hogy ezt megértsd.

Nem tudtam, hogy mit mondjak. Hirtelen elöntött a forróság és alig kaptam levegőt. Azt hittem, hogy elájulok ott az asztalnál, és azzal kínos helyzetbe hozom apát.

– Jól vagy, Misty? – kérdezte.

Bólintottam, és gyorsan ittam egy kis vizet, hogy feloldjam a torkomban érzett szorítást.

– Miért ilyen anya? – nyögtem ki végül a kérdést.

Apám a fejét rázta, majd gúnyosan mosolyogni kezdett, aztán ismét elkomorult az arca.

– Nem tudom, nem vagyok pszichiáter – mondta –, de tartok tőle, hogy valaki másba szeretett bele.

– Micsoda? És kibe? – hadartam.

Anyámnak egész idő alatt szeretője volt, gondoltam. Hogyhogy nem vettem észre?

– Önmagába – felelte apa. – Ha valóban létezik a nárcizmus, akkor anyád az önimádat tipikus esete. Eszedbe jutott valaha is, miért van nálunk annyi tükör a házban? Nincs olyan fal, szöglet vagy

akármilyen apró tér, ahol ne lenne egy tükör. És azért vannak ott, hogy minden pillanatban ellenőrizhesse az arcát, a frizuráját; hogy biztos lehessen abban, semmit nem öregedett az eltelt öt perc alatt. Az idő múlása oly mértékben kínozza, hogy az már beteges. Akárhányszor figyelmeztettem, hogy szakember segítségére van szüksége, irtózatossá méregbe gurult.

– Megcsaltad őt, apa – közöltem szárazon. – Be is vallottad.

Akkor úgy éreztem, hogy fel kellene ugranom és ki kellene rohannom az étteremből. Mindig rosszullesik, ha utálatos dolgokat mond anyáról. Persze akkor sem érzem jobban magam, amikor anya ugyanúgy beszél róla a háta mögött.

Általában azt szoktam védelmezni, aki nincs jelen.

Marlowe doktornő és én már sokszor beszéltünk erről. Tudom, hogy meg kell tennem, de utálok, ha az egyik védelmében és a másik rovására kell mondanom valamit. Gyűlölöm!

A többiek megértően néztek rám. Nagyot sóhajtottam. Már megint úgy éreztem magam, mint egy bombához erősített gyújtószerkezet. Előbb vagy utóbb robbanást fogok okozni valahol, valahogyan.

– Most már tudod, hogy miért. Egy férfinak szüksége van bizonyos dolgokra – mondta. A tányérjába bámult, és az ennivalót egyre csak tologatta benne a villájával. – Nem könnyű egy ilyen emberrel házasságban élni, hidd el nekem, Misty. Bárhogyan igyekszel a kedvében járni, semmi sem elég jó neki. Ha véletlenül elmulasztod megdicsérni a külsejét, akkor azonnal azzal vádol, hogy nem szereted őt. Azt vettem észre, hogy állandóan mentegetőznöm kell. Már utáltam hazamenni. Persze téged látni akartalak, de nem volt könnyű.

– Így tehát eldöntötted, hogy keresel valaki mást? – kérdeztem.

– Tudni akarod, mit mondtam a pszichológusomnak?

Igazából féltem attól, amit hallani fogok, de bólintottam.

– Azt mondtam neki, hogy házasember létemre magányos vagyok. Ő azt válaszolta, hogy az adott körülmények között ez teljesen érthető.

Apám ezután sokáig nem szólt egy szót sem. Azután nagy csörrenéssel beletette villáját a tányérba, és azt mondta:

– Ne beszéljünk erről többet. Talán most már hajlandó lesz arra, hogy orvos segítségét kérje. Beszélgessünk csak rólad.

Arra gondoltam, hogyan beszélgethetnék rólam, ha kihagyjuk belőle őt és anyát. Hol foglalok én helyet ebben az egészben? De nem kérdeztem és nem is jegyeztem meg semmit. Apám az ebéd hátralevő részében ígéreteket tett arra vonatkozóan, hogy mit csinálunk majd együtt a jövőben. Akár viccnek is vehettem volna tervezgetéseit, mert amikor ő és anya még együtt voltak, soha fel sem merült, hogy együtt is csinálhatnánk valamit. Talán ha lettek volna közös programjaink, akkor még mindig egy család lennénk, gondoltam, és anyának nem lennének ilyen lelki problémái. De jobb volt elhessegetni az ilyen gondolatokat. Ő fuvarozott haza, de természetesen nem jött be a házba. Ennek örültem, mert nem akartam, hogy lássa, anyám elkótyavetyélt minden tárgyat, amelyhez ragaszkodott. Megegyeztünk abban, hogy hamarosan nála töltök egy hétvégét, aztán sebességbe kapcsol és elhajtott.

Én csak annyit szerettem volna tudni, mit érzett, amikor megállt a ház előtt, mely hosszú éveken át az otthona volt, és most már nem tekinthette magáénak? Ismeritek a varázstáblát? Írhat rá az ember mindenfélét, és amikor leveszi róla az átlátszó, felső réteget, akkor olyan, mintha eltüntetné a betűket. – A többiek bólintottak. – Arra gondoltam, hogy apám agya is ilyen.

Abban a pillanatban, amikor beléptem a házba, anyám lecsapott rám.

Biztosan az ajtónál várt már. Csípőre tett kézzel, villámló szemmel és összeszorított szájjal lépett elém.

– Nos? – támadt rám azonnal. – Hogy sikerült ez kis ebéd apáddal? Vette a fáradságot és odatolta a képét?

– Késett egy kicsit, de ott volt – feleltem.

– Elkésett? Jellemző. Egyedül ment, vagy volt mersze odavinni a

kis barátnőjét is?

– Egyedül volt.

Meg akartam szabadulni anyámtól. Arra gondoltam, hogy felrohanok a lépcsőn és úgy bevágom magam mögött az ajtót, hogy soha többé ne lehessen kinyitni, de elállta az utamat.

– Miket mondott rólam? – kérdezte fenyegetően. Úgy éreztem, mintha egy drót feszülne közöttünk, amely bármelyik pillanatban elpattanhat.

– Nem mondott rólad semmit – feleltem. – Csak a munkájáról beszélgettünk és arról, mit fogunk együtt csinálni a jövőben.

Anyám összeszűkülte szemmel, gyanakvóan méregetett.

– Már megint összevissza hazudozott neked – vádaskodott.

Én soha nem tudtam hazudni, mint például Charles Allen, és ezt anyám tudja a legjobban, de igazán csak annyit szerettem volna, hogy elkerüljek egy kellemetlen jelenetet.

– Nem, nem hazudozott! – kiáltottam.

Anyám csak gúnyosan elhúzta a száját és bólintott. Persze nem hitt nekem.

A szeme tele volt kimondatlan vádakkal. Aztán kuncogni kezdett, de hangja hamisan csengett.

– A lánygyerek mindig is a papa kedvence – jelentette ki. – Mindegyik barátnőm azt mondja, hogy ennek van valami köze a szexhez.

Fogalmam sem volt, mire akar kilyukadni, de undorítónak találtam.

– Nem az ő pártján állok! – üvöltöttem. – És nem is a tiéden. Ha megölitek egymást, az sem érdekel!

Felszaladtam a lépcsőn, mielőtt még válaszolhatott volna. Becsaptam az ajtót, és ráfordítottam a kulcsot. Az ágyra vettem magam, és próbáltam megnyugodni. De anyám nem hagyta abba. Odajött a szobámhoz, és ajtón keresztül folytatta.

– Tessék, ez történik, ha apáddal vagy néhány órát. El sem tudom képzelni, mi lesz, ha majd egy egész hétvégét nála töltesz a bűnbarlangjában. Biztos ellenem akart hangolni. Telebeszélte a fejedet szörnyűségekkel, tudom. Nem kell elmondanod. Tudom én magamtól is. Engem hibáztat mindenért. Ilyen a te apád! Mindig másokra keni saját hibáit. Soha nem akartam, hogy megtudd, milyen jellemtelen alak! Nem valami jó érzés, ha egy lány megtudja, milyen az apja valójában, de most magad is láthattad. – Zokogni kezdett, majd arról siránkozott, milyen nyomorúságos az ő élete. – Rááldoztam a legszebb éveimet.

Erre eldob, mint egy ócska rongyot. Olyan lettem, mint egy kifacsart citrom.

Mennyivel könnyebb a férfiaknak! Mindig találhatnak maguknak egy csinos kis buta teremtet, akivel megoszthatják az ágyukat. De egy asszonynak körültekintőnek kell lennie, és csak reménykedhet abban, hogy talál egy rendes, felelősségteljes férfit. De mennyi az esély arra, hogy ez be is következik ebben az önző világban? Megmondhatom neked: nulla! Tudod, milyen megalázó helyzet ez? Csak azt remélem, hogy te soha nem jutsz az én sorsomra. Nézd csak meg, mit tett velem! Hogy vagy képes az ő pártjára állni? – nyöszörögte. A fülemre szorítottam a tenyerem, hogy ne halljam a hangját, de nem segített. Akkor sikoltozni kezdtem. Nem tudom, mennyi ideig üvöltöttem, de a torkom teljesen kiszáradt. Amikor abbahagytam, már nem hallottam semmit odakintről. Aznap este nem mentem le vacsorázni. Anyám odajött még az ajtóhoz, panaszkodott egy darabig, aztán feladta és elment. Másnap reggel pedig úgy csinált, mintha nem történt volna semmi. Egész idő alatt szélesen mosolygott, és azokról az új arckrémekről meg samponokról csacsogott, melyeket a barátai fedeztek fel. A samponjairól csak buborékok jutottak az eszembe. A buborékok, melyek szétpattannak és semmivé foszlanak, mint a mi életünk. Két héttel később apa beváltotta ígéretét, és meghívott az új otthonába. Anyát teljesen lefoglalta új szerepe: a megcsalt feleség poraiból életre kelt egy erős, független asszony. Azokra a barátnőire

hasonlított, akik céltáblát csináltak férjük arcából megvetésük nyilai számára. Meglepetésemre anyám semmilyen gusztustalan megjegyzést sem tett, amikor apához készültem víkendezni. Nagyon szerettem volna már látni őt, de ideges is lettem, amikor közölte, lehet, hogy találkozni fogok a barátnőjével is. A célzás eléggé egyértelmű volt. Biztosra vehettem, hogy ott lesz a barátnője is. Nem is akartam elmenni.

– Legelső alkalommal miért nem tölthetünk el egy hétvégét nélküle? – kérdeztem apát.

Természetesen ő már készen állt a magyarázattal: minél hamarabb hozzászokunk az új helyzethez, annál jobb lesz mindannyiunknak.

– Misty, nem akarnám így, ha nem tudnám, hogy elég érett vagy ahhoz, hogy szembenézz az új körülményekkel – mondta apám.

– A jó öreg bekerítő hadművelet, ugye, doktornő? – kérdeztem. Marlowe doktornő nem válaszolt.

– Ja, igen, Marlowe doktornő nem akarja befolyásolni ítéleteinket – emlékeztettem a többieket.

Jade szeme pajkosan csillogott. Cathy idegesen tördelte a kezét, Star pedig úgy nézett ki, mint akit nem érdekel, mit csinál, vagy mit nem csinál Marlowe doktornő.

Micsoda népség vagyunk mi, gondoltam. Szüleink helyett inkább Marlowe doktornő beteg oleanderbokrai aggasztanak minket. Egyébként hasonlítunk is hozzájuk: megsérültek a gyökereink, elhervadtak a virágaink.

Milyen kertben lehetne elültetni bennünket? Aggaszt-e valakit is a sorsunk? Hiszen saját magunk sem törődünk vele.

7.

– Apának igaza van anya külsejével, megjelenésével kapcsolatos rögeszméit illetően, hiszen szépségszalonok, plasztikai műtétek, méregdrága kozmetikumok, saját edzők nélkül is roppant csinos nő lenne. Néha arra gondolok, ha neki ilyen sok problémája van a férfiakkal és azzal, hogy néz ki, akkor mire számíthatok én? Vajon mindig olyan férfiakkal hoz majd össze a sors, mint Charles Allen, akik könnyen felfedezik a gyenge pontjaimat és kihasználják?

Szerintem apa is pontosan ezt tette új barátnőjével, Ariellel. Nem kell ahhoz úrkutatónak lenni, hogy az ember lássa, egy fiatal, csinos barátnővel az oldalán előnyösebb képet nyújthat önmagáról, és elhalványíthatja a házasságában elkövetett hibáit.

Egyébként Marlowe doktornő megdicsért ezért az elemzésért, ugye doktornő?

– Ti mindannyian okos lányok vagytok – felelte, és feltűnően ránézett Cathyre. – Nincs okotok arra, hogy szégyelljétek vagy lebecsüljétek magatokat azért, ami a szüleitekkel történt.

– Úgy van, mindnyájan szerencsésnek mondhatjuk magunkat – sziszegte Star a szoba egyik sarkát bámulva.

– Azon a hétvégén apa eljött értem – folytattam a történetet – de nem hozta magával Arielt. Ő otthon várt minket a lakásban. Feltételeztem, hogy vacsorát főz. Később kiderült, hogy azokat az ételeket rendezgette, melyeket egy kínai étteremből rendeltek. Biztos azok voltak a kedvencei. Láttam, hogy apa nagyon ideges amiatt, hogy hamarosan találkozom Ariellel, ezért próbált valamiképpen hatni rám.

– Ariel is nagyon izgul a találkozások miatt – mondta. – Tudja, hogy senki sem helyettesítheti anyádat. És nincs is rá szükség – tette hozzá gyorsan, a biztonság kedvéért. – Úgy értem, nem kellene

összeméred őket, hiszen két teljesen különböző emberről van szó.

– Nem Arielhez megyek, hanem hozzád, apa – közöltem röviden.

– Tudom, tudom – mondta –, de most Ariel a társam, és azt szeretném, ha kijönnétek egymással.

– A társad? – Majdnem elnevettem magam. – Így hívják az ilyesmit?

– Ne légy faragatlan, Misty – mordult rám hirtelen.

A válaszuk előtt soha nem szoltam vissza apának, ha rám mordult, rám parancsolt vagy esetleg kiabált velem. De ahogy most elnéztem őt – a korábbihoz képest slampos ruháiban, egy nála sokkal fiatalabb nővel az oldalán –, már nem tudtam úgy tekinteni rá, mint régen. Azt hiszem, nem tiszteltem már úgy, mint azelőtt. És egyáltalán nem féltém tőle. Nem volt nehéz észrevennem, mennyire küszködik, hogy megnyerjen magának. És rettegett attól, hogy esetleg azt kérem, hadd élhessek vele.

– Ariel gondoskodott arról, hogy legyen új ágyneműd. Keményen dolgozott azért, hogy a vendégszobát kényelmessé tegye. Szerzett például egy tévét is, mert azt mondta, hogy a tinédzserek szeretik, ha külön készülék van a szobájukban. Még egy áruházba is elment, hogy mindenfélét beszerezzen neked: tükröt, hajszárítót, hajsütő vasat, sampont, hajerősítőt és hasonlókat. Az ilyen női dolgokhoz én nem értek. Mindent önállóan intézett, nekem semmi közöm az egészhez, erre megesküszöm – mondta apám, és még a kezét is felemelte a nyomaték kedvéért. – El kell ismernem, nagyon fiatal, de teljesen normális lány, és én jól érzem magam vele. Most rá van szükségem, Misty. Nem vagyok könnyű helyzetben, bármit is gondolsz. És nem rendeztem el előre, hogy mindez így történjen. Lehet, hogy valóban nem, gondoltam, de mégis megtörtént, és az én helyzetem sem volt könnyű.

Mindazonáltal az út hátralevő részében nem hoztam szóba többé Arielt. Kiderült, hogy apának szép lakása van. Kisebbre számítottam. A nyugati oldalon csodálatos kilátás nyílik az óceánra. A nappalihoz

tágas terasz tartozik, ahol elfér két kanapé, egy dohányzóasztal és néhány szék.

– Megjöttünk! – kiáltotta apa, amint beléptünk. Ariel elénk jött a konyhából. Az első gondolatom az volt, hogy apának elment az esze. Ariel alig néz ki idősebbnek nálam. Tagadhatatlanul csinos. Vállig érő, szőke haja jól illik napbarnított, hamvas arcához. Bármikor fényképezőgép elé lehetne állítani manökenként. Utálok a mosolyát, mert olyan édes és lefegyverző, hogy még a napot is előcsalogatja a felhők mögül. Hogyan is lehetne vele az ember ellenséges? Aznap fekete, V kivágású pulóvert és szexis, türkizkék szoknyát viselt. Nem volt rajta melltartó, így jól ki lehetett venni formás, kemény keblét. Úgy láttam, hogy a dereka olyan vékony, mint az enyém. A dekoltázsában észrevettem néhány apró szeplőt.

– Szia – üdvözölt éneklő hangon, és kezét nyújtott. – Ariel vagyok. Örülök, hogy végre találkozunk.

Végre? Mit jelentsen ez, gondoltam. Akkor futott át az agyamon, hogy sokkal hosszabb ideje együtt lehet apával, mint képzeltem. Ismét kétségek kezdtek gyötörni, és határozatlanság vett rajtam erőt. Visszamosolyogjak rá? Legyek hideg és barátságtalan vele? Riadt, kék szemében több aggodalom ül, mint az enyémben, gondoltam. Az is eszembe jutott, hogy ő is ugyanolyan ártatlan áldozat, mint jómagam. De nem akartam erre gondolni. Úgy akartam beállítani őt magamban, mint egy olyan nőt, aki a pénzes palikra utazik. Kihasználja apa gyengéit, negédességével leveszi a lábáról, hasznos húz fájdalmából, és aljasságokat sugdos a fülébe anyáról. Láttam rajta, hogy felnéz apára.

– Szia – mondtam meglehetősen ridegen. Közömbösen viselkedtem, mint aki képtelen kimutatni, mit érez.

– Nos – kezdte apa –, itt van a lányom. Mutassuk meg neki a szobáját.

– Ó, persze – felelte Ariel, és hátralépett, hogy utat engedjen apának, aki a táskámat cipelte. Két hálószoba van a lakásban, én a

hátsót kaptam. Az előszobából nyíló fürdőszobát jelölték ki nekem.

Csodálkoztam, mennyit vesződhetett Ariel, hogy a szobám az otthonira hasonlítson. Ugyanolyan színű függönyt és ágyterítőt vásárolt, mint amilyen otthon van, és a falra kedvenc rockegyütteseim posztereit ragasztotta. Kérdően néztem apára, mire ő elnevette magát.

– Tudod, mit csináltam? – kérdezte. – Odaadtam Arielnek a szobád fényképét. Egy nap, amikor te iskolában voltál, Glória pedig tornázni ment, átmentem hozzátok és lefényképeztem.

– Glória? – motyogtam.

Úgy láttam, apa zavarban van, ha Ariel előtt anyáról kell beszélnie.

– Csak azt szeretnénk, hogy otthon érezd magad. És tényleg Ariel ötlete volt az egész. Ariel zavartan mosolygott. Szerintem egy szó sem volt igaz az egészből.

– Nekem megfelel – válaszoltam hűvösen.

Aztán Ariel nevetséges és szükségtelen szemlére invitált. Még a fiókokat is kihuzigálta. Átvezetett a fürdőszobába, hogy egyenként megmutassa, miket vásárolt nekem apa pénzén.

– Szólj, ha hiányzik valami – fejezte be a termékbemutatót.

Szóljak, ha hiányzik valami? Legszívesebben azonnal megmondtam volna neki, hogy csak egy apróságot kell nélkülöznöm... a normális életet. Tudod, mi az, Ariel? Amikor az embernek van apja, anyja, akikkel együtt tervezgethet; akik közösen kigondolt tanácsokkal látják el; akikkel együtt eszik, együtt nevet; akikkel együtt beszélget a rokonokról, az ünnepekről, a születésnapokról; akik együtt búcsúztatják el, amikor egyetemre megy, talán még el is kísérik a kollégiumig, vetnek rá egy utolsó, büszke pillantást, mielőtt együtt hazamennek; akik úgy érzik, hogy együtt alkottak valami nagyot életükben; akik alig várják, hogy férjhez menjen és gyerekeket szüljön a lányuk. Hiányoznak a családi fényképalbumok, Ariel. Van-e ebből valami a tarsolyodban, Ariel? Legszívesebben ezt mondtam volna neki, de tartottam a számat, és csak a fejemet ráztam, majd lenyeltem

a nem létező gombócot, mely azóta fojtogatta a torkomat, amióta beültem apa mellé az autóba.

– Remélem, ízleni fog az étel, amit vacsorára rendeltünk – csacsogott tovább Ariel. – A biztonság kedvéért mindenből van egy kicsi. Kértünk rákot, csirkét, marhahúst és egy vegetáriánus tálát is.

Apa nevetve állt mögénk. Úgy lebzselte körülöttünk, mint egy vizslató játékmester, aki minden pillanatban készen áll rá, hogy közbelépjen, ha valamiféle kellemetlen közjátéknak akár a legkisebb jele is mutatkozna.

– Ariel figyelme mindenre kiterjed – mondta.

A lány gyengéden rámosolygott. Gyűlöltem az imádatot, melyet a szemében láttam. Nem azért, mintha nem szeretném, hogy szeressék apát, egyszerűen nem akartam tanúja lenni, hogy valaki esetleg jobban szeretheti, mint anya vagy én.

– Doktornő, ugye egyetért azzal, hogy valami ilyesmi lehetett az indítékom?

– Valami ilyesmi – felelte a doktornő kifürkészhetetlenül mosolyogva.

A vacsora nem sikerült túl jól. Nem volt étvágyam, pedig az ételnek jó illata volt. De a gyomrom akkorára zsugorodott, mint egy teniszlabda. Alig bírtam legyűrni pár falatot. Ariel szemlátomást fel sem figyelt erre, evett ő kettőnk helyett is. Anya elátkozná, ha látná, mennyit eszik, mégis tartani tudja az alakját, gondoltam. Anyám véleménye önkéntelenül cikázott át az agyamon, nem tehettem ellene semmit. Megtudtam, hogy Ariel titkárnő az egyik vállalatnál, melyet apa felvásárolt. Korábban Santa Barbarában élt. Miután elvégzett egy üzleti iskolát, a munkaközvetítő ideiglenesen elhelyezte a cégnél, ahol egy idő után véglegesítették. További részletekbe is beavatott, mert nem bírta elviselni az asztalnál uralkodó hallgatást. Van egy bátyja, aki mindent megtesz azért, hogy polgári utasokat szállító pilóta lehessen. Apja szerelő a Delta Légitársaságnál, anyja fogtechnikus.

– Ezért ilyen tökéletesek Ariel fogai – jegyezte meg apa.

Valóban fogpasztareklámba illő fogsora van – hibátlan, hófehér. Ariel kuncogva simogatta meg apát, ő pedig büntudatos arccal sandított rám. Erre a lány gyorsan visszahúzta a kezét. Gondolom, megbeszélték, hogy visszafogják magukat, amíg náluk leszek. Észrevettem, hogy Arielt az eset még inkább zavarba hozta, ezért újra megállás nélkül beszélni kezdett. Kedvenc ételeiről, színeiről, ruháiról mesélt, hátha talál valamit, ami közös lehet bennünk. Én pedig úgy ültem ott, mint egy rongybaba.

– Nos, mit csináljunk ma este, szívem hölgyei? – tette fel a kérdést apa.

– Talán moziba mehetnénk – javasolta Ariel.

– Én fáradt vagyok, apa, de ti csak menjetek el együtt. Szeretnék korán ágyba bújni. Elalvás előtt majd olvasgatok egy kicsit vagy tévét nézek.

– Tényleg ezt akarod? – Úgy hangzott, mintha apám el sem akarná hinni, milyen szerencsésen alakul az estéje.

– Tényleg – feleltem.

Félig-meddig arra számítottam, hogy győzködnek majd egy kicsit, de nem győzködtek egyáltalán. Ariel nem engedte, hogy segítsek neki elmosogatni.

– Csak töltsd az időt apáddal – mondta –, itt mindössze ennyi tennivalód van. Apa és én letelepedtünk a nappaliban. A lakásról beszélt; arról, mit szeretne még változtatni rajta. Minden új ötletet Arielnek tulajdonított, de tudtam, hogy hazudik. Különösebben nem érdekelt, igazat mond-e vagy sem, mert már belefáradtam az igazságok és a hazugságok szétválogatásába. Beszélgetésünk visszakanyarodott az iskolához. Megkérdezte, mihez lenne kedvem, milyen foglalkozást választanék szívesen. Hirtelen úgy éreztem, mintha egy pályaválasztási tanácsadó irodájában ülnék.

– Nem tudom – válaszoltam, amikor Ariel érdeklődő tekintettel csatlakozott hozzánk. Úgy sugárzott a szeme, mintha nagyon fontos

lenne számára, mit akarok kezdeni az életemmel. – Talán elvégzek egy üzleti iskolát, és az ügynökség segítségével keresek egy munkahelyet, ahol találkozhatom egy olyan kedves férfival, mint te, apa – feleltem végül.

Láttam, hogy arcukra fagy a mosoly; mintha egy kővel vágtam volna fejbe őket. Ariel egy darabig nem tudott mit kezdeni a kezével, végül összekulcsolt ujjakkal az ölébe ejtette.

– Nos, jól van – mondta apa –, gondolom, fáradt vagy kissé. Tudom, hogy érzelmileg megterhelő ez a helyzet. Holnap majd kitalálunk valamit, ami téged is feldob. Például lemehetnénk a jachtklubba, és bérelhetnénk egy hajót. Utána megebédelhetnénk egy jó helyen. Mit szólsz hozzá? Már régóta nem volt ilyen programunk, ugye?

– Valóban nem – feleltem és elgondolkodtam egy pillanatra. – Úgy két éve annak, hogy együtt mentünk el valahova.

Apám kínosan mosolygott:

– Akkor éppen ideje, hogy bepótoljuk – mondta és felállt.

Ariel megkönnyebbülve követte a példáját.

– Biztos, hogy nem akarsz moziba jönni velünk? – kérdezte a lány.

– Biztos. De azért köszönöm – feleltem.

A mosolyom olyan lehetett, mintha dróttal húzták volna szét a számát.

– Korán hazajövünk – ígérte apa.

Elment egy zakóért, Ariel pedig bement a fürdőszobába, hogy megigazítsa a sminkjét és a haját. Olyanok voltak, mint két izgatott tinédzser. Gyűlöltem őket emiatt, de nem szóltam semmit. Hamarosan becsapódott az ajtó mögöttük. Emlékszem, olyan csend volt a lakásban, hogy még a szívverésemet is jól hallottam. Természetes kíváncsiság vezetett, amikor felfedező útra indultam a hálószobájukba. Főleg Ariel ruhái érdekelték. Kihuzigáltam a fiókokat, még a fehérneműit is megnéztem. Azt hiszem, valami

olyasmit kerestem, ami összeomlott családunkra utalt volna. Apának még egy fényképe sem volt rólam. Végül bementem a szobámba, bekapcsoltam a tévét, de szinte azonnal elaludtam. Nem hallottam, mikor jöttek meg, de felriadtam egy pillanatra, amikor apa benézett hozzám, kikapcsolta a tévét és lábujjhegyen kiment. A falon keresztül átszűrődött Ariel csilingelő nevetése és apa halk dörögése. Megpróbáltak olyan halkán szeretkezni, amennyire csak tudtak, én pedig azzal kísérleteztem, hogy ne vegyek tudomást róla, de tudtam, hogy mi történik a szomszédban. A plafont bámultam egy darabig, és arra gondoltam, vajon mit csinálhat anya. Elképzeltem, hogy zavarodottan és magányosan fekszik az ágyában. Azt hiszem, érthető, hogy az adott pillanatban nagyon sajnáltam őt.

Úgy tűnt, apának sikerült olyanná alakítania az életét, amilyenné szerette volna. Új, romantikus korszak köszöntött rá. Kíváncsi voltam, vajon ugyanazt mondja-e Arielnek, mint anyának, amikor évekkal ezelőtt szerették egymást. Ugyanazokat a szavakat suttogja-e a fülébe, ugyanazokat az ígéreteket, fogadalmakat teszi-e neki is? És elviszi-e azokra a helyekre, ahol anyával jártak régen? Azt hiszem, számomra az a legrosszabb szüleim válásában, hogy úgy érzem, többé semmi jelentősége sincs annak, amit apa mond nekem. Látszólag az egész élete hazugság. Lehet, hogy tisztességtelen, amikor számon kérem rajta anya problémáját, de annak idején ő is kijelentette, hogy jóban, rosszban... Nincs igazam? Mivé lettek az ígéretei? A véleményemet azonban megtartottam magamnak.

Ariel továbbra is kedves volt hozzám, és a másnapi program is jól sikerült. Élveztem a tengeri kirándulást. Apa megengedte, hogy egy kicsit vezessem a hajót. Ők hátul ültek, és Ariel önfeledten sikoltozott, amikor vettem egy-egy éles kanyart, és a hajó oldaláról felcsapódó víz rázúdult. Kezdtém arra gondolni, hogy nem kellene mindenből olyan nagy ügyet csinálnom; hogy érdemes volna mindenről megfeledkezni, hogy végre jól érezhessem magam máskor is. Aznap az ebéd is jólesett. Este Santa Monicában sétálgattunk, és egy olasz étteremben vacsoráztunk. Ariellel

benéztünk néhány ajándékboltba, később kaptam apámtól néhány új CD-t. Vett nekem egy újabb mulatságos pólót meg egy gyűrűt, amelybe belevéselte születésem napját.

Elvált apámnál tett látogatásom olyan volt, mint a karácsony és a születésnapom együttvéve. Aznap kérhettem volna akár toronyórát is láncsal. Egészen estig észre sem vettem, hogy a hajóúton leburnult egy kicsit az arcom. Ez volt az első dolog, amit anya szóvá tett, amikor vasárnap este apa hazavitt.

– Nézd csak meg magad! – kiáltotta. – Leégtél. Nem használtál napozókrémet?

– Nem égtem le, anya, csak egy kicsit leburnultam.

– Egy kicsit. Jobban oda kellett volna figyelned, Misty, és persze apádnak is. Azt el sem tudom képzelni, hogy a barátnője oda tud figyelni valamire, mert úgy tudom, alig idősebb nálad.

Anya arra számított, hogy mindenről részletesen beszámolok neki, de nem örvendeztettem meg vele. Nem is leplezte csalódását. Amikor meglátta, miket vett nekem apa, az csak olaj volt a tűzre. Megint a tartásdíjra kezdett panaszkodni. És ez ezután mindig így lesz, gondoltam. Egyikük sem hagyja majd, hogy élvezzem az együttlétet a másikkal. Legjobb lenne, ha mindketten kimaradnának az életemből. Egyre többet gondoltam erre, és pontosan emiatt kerültem bajba. Ránéztem Marlowe doktornőre és hozzátettem:

– Illetve ez volt az egyik ok a sok közül.

Nem hibáztathattam mindenért a szüleimet. Engem is terhelt némi felelősség, és ezt el kellett mondanom a lányoknak is. A doktornő elégedetten bólintott.

– A következő alkalommal nem akkor találkoztam apával, amikor terv szerint kellett volna, és kiderült, hogy nem egyedi esetről van szó. A rendszertelenségből egyfajta szabály lett. Apa újra és újra üzleti elfoglaltságra hivatkozott, és valahányszor ezt tette, anya bosszút állt rajta. Felhívatta ügyvédjével apa ügyvédjét, és elpanaszoltatta vele, milyen töréseket okoz életében a megállapodás

megszegésével. Anya azt akarta, hogy melléálljak, ezért vacsora közben, vagy bárhol és bármikor, amikor elérhető voltam, szakadatlanul ezt a témát feszegette. Rendszeresen berontott a szobámba, hogy közölje, apa éppen akkor hívta fel, hogy lemondja a következő hétvégét, mert Chicagóba vagy Bostonba vagy valahova máshova utazik.

– Nekem is megvan a saját életem – siránkozott anya. – Nem fogom fenekestől felforgatni csak azért, mert az apád élete merő zűrzavar.

– Engem nem érdekel – feleltem.

– Persze hogy nem érdekel. Ki is kérhetné tőled számon? Akkor is önző alak az apád. A bíróság megállapította a szabályokat, és neki is meg kell tanulnia betartani őket, akár tetszik neki, akár nem – dohogott anya.

Az egyetlenegyszer sem jutott eszébe, hogy én vagyok az, aki ennek az egésznek megissza a levét. És fogalmam sem volt, mikor lesz már vége.

Mikor vonulnak már el végre a viharfelhők? Akárhányszor megcsörrent a telefon az ebédlőben, összerándult a gyomrom. Anya szemlátomást minden áldott nap kapcsolatba lépett az ügyvédjével. Arra gondoltam, teljesen mindegy, mennyi pénzt keresnek a válóperes ügyvédek, biztosan nem élvezik annyira a munkájukat, különösen akkor, ha olyan ügyfeleik vannak, mint az én szüleim.

– Amíg nem hallottál az én szüleimről, addig nem tudhatsz szinte semmit – szólalt meg Jade.

Mindaddig figyelmesen hallgatott, és úgy nézett rám, mint aki élvezi a történetet.

– Ó, ti szegény gazdag lányok – sziszegte Star bosszúsan.

Jade olyan pillantást vetett rá, hogy azzal egy bikát is le lehetett volna taglózni.

– Én nem vagyok gazdag – mondtam.

– De sokkal gazdagabb vagy, mint én – vágott vissza Star. – Te pedig – fordult Jade felé – valószínűleg Marlowe doktornőnél is gazdagabb vagy.

– Nem tehetünk róla, hogy van pénzünk – kiáltotta Jade. – Sohasem hallottál még arról, hogy pénzért nem vásárolhatsz boldogságot és szeretetet? – kérdeztem Start.

Star elhúzta a száját.

– Hallottam már róla, de ugye megengeded, hogy akkor legyek kiábrándult, amikor nekem tetszik? – morogta.

Marlowe doktornő hangosan nevetni kezdett. Hármunk közül talán Cathy lepődött meg a legjobban.

– Rendben van, lányok – szólalt meg a doktornő. – Örülök, hogy nem vagytok egyformák, és mindhárman másként gondolkodtok. Így sokkal több mindent nyújthattok egymásnak – hangsúlyozta.

Jade kissé kételkedve nézett rá, de nem annyira, mint Star.

– Csak legyetek türelmesebbek, hogy megadhassátok egymásnak a lehetőséget – kérte a doktornő.

Miután mindenki megnyugodott, tovább beszéltem.

– Egyre kevésbé érdekelt az iskola, és ahogy romlott az eredményem, szüleim annál inkább egymást hibáztatták, és a feszültség is egyre nőtt otthon. Slampos lettem. Nem törődtem az öltözékemmel, a hajammal, a környezetemmel. Gyűlöltem magam minden szempontból. Azok a vékony szálak, melyek még összekötöttek régi barátaimmal, végül teljesen elszakadtak. Nem akarták tartani velem a kapcsolatot, így különféle emberek közé keveredtem. Végül összejöttem egy Lloyd Kimble nevű sráccal, aki annyira különbözött Charles Allentől, hogy jobban már nem is lehetne. Lloyd szülei valóban elváltak. Az anyjánál maradt, de annyi időt tölt házon kívül, hogy azt is lehet mondani, önálló életet él. Az apjához semmi köze. Tulajdonképpen mindig is utálta őt. Elmondta nekem, hogy legutolsó találkozásuk alkalmával összeverekedtek, mert az apja meg akarta büntetni valamiért. Nem néz ki rosszul, pedig egy

verekedésben eltörték az orrcsontját. Azt mesélte, hogy a másik srác egy baseballütővel támadt rá. Barna szeme, vékony arca és szögletes álla van, tekintete mindig borongós. Keménynek, mindenre elszántnak és folyton haragosnak látszik. Utálja azokat, akikkel mindaddig tartottam a kapcsolatot. Egy időre kizárták az iskolából. Kezdetben, amikor még csak beszélgettem vele, arra gondoltam, anyám idegösszeroppanást kapna, ha tudomást szerezne róla.

Éppen ezért tettem azt, amit tettem.

– Marlowe doktornő mostanában erre az ügyre akar fényt deríteni velem együtt, ugye, doktornő?

– Többek között – felelte a doktornő. – Az életemben bekövetkezett szomorú eseményeket és azok okait nem lehet különválasztani egymástól.

– Végül is mit tettél? – vágott közbe Star türelmetlenül.

Ránéztem Marlowe doktornőre, majd Star felé fordultam.

– Elszöktem Lloydal – feleltem.

Star elmosolyodott.

– Elszöktél? Hiszen most is itt vagy.

– Azért vagyok itt – válaszoltam.

8.

– Nem terveztem, hogy barátságot kötök Lloyddal. Talán ha kétszer futottam össze vele azelőtt, hogy odajött hozzám az iskola ebédlőjében. Egyedül üldögéltem az asztalnál, a sebeimet nyalogattam, mindent és mindenkit gyűlöltem magam körül. Azt hiszem, látszott rajtam a keserűség és a boldogtalanság. Amikor Lloyd ledobta a tálcáját az asztalra és lehuppant a mellettem levő székre, úgy elmerültem a gondolataimban, hogy nem is láttam, nem is hallottam őt. Szándékosan meglökte a vállam, hogy felfigyeljek rá. Úgy meglepődtem, hogy kilötyintettem a levest a kanalamból. Azt hittem, rögtön pofon vágom, bárki legyen is az.

– Sajnálom – mondta –, de olyan ferdén ülsz, hogy szinte két helyet foglalasz el.

– Én aztán nem – tiltakoztam, ő pedig vállat vont.

– Akkor lehet, hogy mégis az én hibám volt – felelte, és elnevette magát.

Természetesen tudtam, hogy ki ő. Mindenki tudja, hogy ki Lloyd Kimble, olyan értelemben, ahogy az ember ismeri a skorpiót vagy a csörgőkígyót. Nem szükséges személyes kapcsolat ahhoz, hogy az ember tudja, távol kell tartania magát tőle.

– Mi történt? – kérdezte félig-meddig mosolyogva. – Lapátra tették a barátnőid?

Abba az irányba biccentett, ahol ültek.

– Nem – válaszoltam mogorván.

Semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy tréfát űzzön belőlem.

– Senki sem tett lapátra.

Lloydnak eléggé idegesítő a mosolya. A száját alig mozdítja, inkább a szemével nevet helyette. Tekintete furcsa módon egyszerre

pökhendi és szexis. Veszélyesnek mondják, de azt hiszem, éppen attól olyan izgató. Azt teszi, amit akar, és akkor, amikor neki tetszik. A pillanat hatására cselekszik – a doktornő azt mondja erre, hogy impulzív alkat –, semmibe veszi a tekintélyt és a szabályokat.

Mr. Calder, az ügyeletes tanár úgy nézett rám, mint aki undorítónak találja, hogy odáig süllyedek, hogy Lloyd Kimble-lel ülök egy asztalnál és beszélgetek vele. Hirtelen haragra gerjedtem, és úgy éreztem, én is olyan lázadó vagyok, mint ahogy Lloydról feltételeztem. Milyen joron ítélkezik Mr. Calder afölött, kik lehetnek és kik nem lehetnek a barátaim? Ő az angoltanárom, és nem az apám vagy a bátyám. Abban a pillanatban megvettem a világ összes önkényeskedő és képmutató felnőttjét.

– Egy beverly, mint te, általában nem üldögél egyedül, hacsak nincs vele valami baj. És biztos vagyok benne, hogy te tiszta vagy – tette hozzá Lloyd, amint beleharapott a hamburgerébe.

– Mi az a beverly? – kérdeztem.

Egy pillanatra abbahagyta a rágást, elmosolyodott, aztán tovább folytatta, míg végre sikerült lenyelnie a falatot. Rámutatott Darlene-ra és a többi barátnőmre.

– A beverly? Tudod, azokat a lányokat hívják így, akik Beverly Hillsen laknak. Külön kategóriát képviselő mocskos kis ringyók.

– Én is ott lakom, mégsem vagyok mocskos kis ringyó – feleltem. Nem is tudom, honnan vettem a bátorságot; nem szoktam ilyen szavakat használni. Kinevetett, és azzal még jobban feldühített. – Érted?

– Ahogy akarsz – vont a vállát. – Szóval, miért nem ülsz ott velük együtt?

– Ha mindenképpen tudni akarsz, azért, mert nem kívánkozom egy rakás álszenteskedő közé.

– Nekem nem kell bemutatnod őket – mondta.

– Mit tettek veled? Darabokra vagdoszták a hitelkártyáidat?

– Nagyon vicces! Egyébként pedig nem tettek semmit – feleltem. – Egyszerűen csak... azt hiszik, hogy ők most jobbak nálam.

– Miért éppen most? – folytatta a kérdezősködést, én pedig végre felé fordítottam az arcomat, mert nem tudtam, mire ez a nagy érdeklődés irántam.

– Úgy nézel ki, hogy igazi barátaid is lehetnének – mondta idegesítő vállvonogatása és mosolya kíséretében.

– Csak nem alacsonyodsz le odáig, hogy velem barátkozol? – kérdeztem kihívóan. – Egy beverlyvel?

– Azt csinállok, amit akarok – mondta komoran. – Senki nem mondhatja meg nekem, kivel barátkozzam.

Újra lágyan mosolygott. Mellette ülve hirtelen már nem is tűnt olyan veszélyesnek, mint amilyen mások elmondása szerint volt. Arra is rájöttem, hogy sokkal jobban néz ki, mint gondoltam. Nagy, barna szemében pajkosság bujkált. Azt gondoltam, éppen nincs más, akivel szórakozhatna. Miután tovább beszélgettünk, felfedeztem, hogy jó a humora, különösen, amikor a barátnőimről esik szó. Sokat nevtünk együtt. Elmeséltem neki, mi a helyzet a szüleimmel, és hogyan reagáltak állítólagos barátnőim, amikor tudomást szereztek róla. Sokkal többet tudott rólam, mint feltételeztem. Az is a fülébe jutott, hogy találkoztam Charles Allennel, és amikor elmondtam neki, hogy ez is a nagy tévedéseim közé tartozik, talán még melegebben mosolygott, mint korábban. Jól láttam, minél többet beszélgetek vele, és minél hosszabb ideig maradok a társaságában, annál többször fordulnak felénk volt barátnőim.

Elismerem, kezdetben csak annyit akartam, hogy pukkadjanak meg a kíváncsiságtól, de egy kis idő múlva kezdtem jól érezni magam a társaságában. Sokkal több közös beszédtemánk akadt, mint amennyire számítottam. Úgy látszott, ő valóban megérti szüleimmel kapcsolatos érzéseimet. És mondott valamit, amit nagyon is igaznak találtam.

– Mit? – kérdezte Star.

Úgy látszott, nagyon érdekli történetem újabb fordulata.

Azt mondta, az olyan gyerekek, amilyenek mi voltunk, gyorsabban válnak éretté, és a felnőttek ezt nem tudják vagy nem akarják tudomásul venni, éppen ezért továbbra is gyerekként kezelnek minket, pedig abból már régen kinőttünk. És ez nem azért van, mert felnőtte akarunk válni, hanem azért, mert egyszerűen megtörténik velünk. Azt is mondta, nem érdemes azon filózni, hogy ez tisztességes-e vagy sem. Az ember elfogadja, és úgy cselekszik, ahogy érettsége megkívánja. A szülei pedig lenyelik, mert úgysem tehetnek mást.

– Ragyogó eszme-futtatás – szólt közbe Jade, és gúnyosan elhúzta a száját.

– Akármit is mondasz, akkor annak tartottam – vágtam vissza. – Nem kerek egész, mint azokban a tudományos könyvekben, amelyeket olvasni szoktál, de attól még igaz. És nem ártana, ha ezen te is elgondolkoznál.

Jade magába mélyedt egy időre, aztán elfordította a fejét.

– Szóval, mi történt azután? – türelmetlenkedett Star.

Jade kelleetlenül visszafordult. Mindent egybevetve ő is kíváncsi volt rá.

– Egyre több időt töltöttünk együtt. Az órák közti szünetekben, az ebédnél és iskola után is találkoztunk. Nincs kocsija, viszont van egy motorja, amelyről kiderült, hogy nincs biztosítva és lejárt a forgalmi engedélye. De ez a legkevésbé sem izgatta Lloydot.

– Nem érdemes apróságok miatt idegeskedni – magyarázta. Sokszor megnevettetett, és igazán jól éreztem magam vele. Úgy éreztem... végre szabad lehetek egy kicsit. Amikor együtt voltam vele, soha nem éreztem a feszültséget, ami máskor megkeserítette az életemet.

Anya összejött néhány férfival, de egyik sem volt elég jó neki. Még inkább magába roskadt, mert apát boldognak látta. Olyan asszonyokkal jár ebédelni és vacsorázni, akik ugyanúgy vélekednek a férfiakról, mint ő. FAT-nak – Férfigyűlölők Anonim Társaságának – neveztem el őket az AA – Anonim Alkoholisták – után, mert amit az ő

találkozóikról tudok, nem sokban különbözik az elvált nőkétől.

Nálunk is megfordulnak néha délutánonként, és kávézgatás közben úgy kotkodácsolnak, mint a megkergült tyúkok. Mindegyikük arról mesél, hogyan veszi palira volt férjét vagy barátját. Aztán megesküsznek rá, hogy soha többé nem kezdenek komoly kapcsolatot egyetlen férfival sem. Kárörvendően tekintenek minden férfira, akit sikerül kihasználniuk vagy tönkretenniük.

Anyám azzal henceg előttük, hogyan próbálja minél inkább megkeseríteni apa életét, és büszkén emlegeti, hogy én éles fegyver vagyok a kezében. Mesél nekik a számlákról, melyeket kifizettet apával, hogyan használja ki ügyvédje rátermettségét apa ügyvédjével szemben. A többi asszony pedig szinte tapsikol örömeiben, mintha valami nagydíjat nyertek volna a nők jogaiért vívott küzdelemben.

Beszéltem erről Lloydnak is, aki azt mondta, addig nem akar megnősülni, és nem akar gyereket, míg egy olyan lányt nem talál, aki hasonlóképpen gondolkodik, mint ő.

– Ki szeretné szántsándékkal tönkretenni valaki más életét? – tette fel a költői kérdést.

Arra gondoltam, milyen szomorú ez az egész, de megértettem. Két héten át találkoztunk. Legtöbbször az iskolában láttuk egymást, de néha elmentünk a sétálóutcába is. Tudtam, hogy a barátnőim mind azt hiszik, hogy Lloyd szexőrült, de ő egyáltalán nem olyan. Tulajdonképpen inkább szégyenlős. Nem is akart megérinteni vagy megcsókolni. Amikor ezt elmondtam Darlene-nak, aki úgy járkált utánam, mint egy pulikutya, hogy megtudjon valamit és elpletykálhassa a többieknek, közölte velem, hogy Lloydnak biztos valami különleges technikája van, mint a póknak, amely a hálójába édesgeti az áldozatát.

Elismerem, hogy ez szöveget ütött a fejembe, de amikor aznap délután elmentem Lloydhoz, nem próbálkoztam semmivel. A lakásuk kicsi, és az anyja nem igazán tartja rendben. A konyhában mosatlan edények, az ablakpárkány csupa por, foltok a szőnyegen... És az

egész berendezés kopottnak, elnyúttnek látszik. Lloyd elmagyarázta, hogy új férfi bukkant fel az anyja életében, és az esetek többségében nála tartózkodik. Akkor nem fogtam föl, hogy ez azt jelenti, néha napokig egyedül van otthon. De aztán hamarosan megértettem, mi a helyzet. Aznap sokat takarítottam nála, és ez nagy szó, mert otthon szinte soha nem csinállok ilyesmit. Lloyd azt mondta, náluk sem kellene.

– Tudom, hogy nem kellene – feleltem –, de szeretnék tenni érted valamit.

Láttam rajta, hogy jólesik neki; és azután még többet törődött velem.

– Anyám tudni fogja, hogy felhoztam valakit – mondta. – Tisztában van azzal, hogy nem szoktam takarítani.

– Akkor mondd meg neki az igazat – javasoltam.

Úgy láttam, ez is tetszik neki.

Egyik este, amikor szétszéledt anyám FAT-gyülekezete, azt mondtam neki, hogy Darlene-nal van találkozóm a sétálóutcában. Taxit hívtam, és Lloyd lakására mentem. Nagyon meglepődött, amikor meglátott, de szereti, ha valaki a pillanat hatására dönt és cselekszik. Az igazat megvallva, féltem egy kicsit, hogy egy másik lánnyal találom vagy otthon lesz az anyja, de aggodalmaim alaptalannak bizonyultak.

Zenét hallgattunk és beszélgettünk egy darabig, aztán hirtelen a karjában találtam magam. Csókolózni kezdtünk, és nem túl sok idő kellett hozzá, hogy ruhátlanul az ágyába kerüljünk. Nagyon megrémültem, de nem tőle féltem, hanem inkább magamtól; attól, hogy nekem is szembesülnöm kell anyám problémájával, és Lloyd elfordul majd tőlem, ahogy apa tette anyával. De igazán tudni akartam, milyen vagyok valójában. Lloydot meglepte, hogy már nem vagyok szűz, de nem borult ki miatta. Gyengéd és figyelmes volt velem, sokkal inkább, mint Charles Allen az összes neveltetéséből származó kifinomultságával. Vigyázott rám. Nagy fájdalomra

számítottam, de ehelyett hihetetlenül jó érzés kerített hatalmába. Tudtam, hogy meglehetősen vakmerő lépésre szántam el magam, hiszen nem volt mivel védekeznünk. De akkor úgy elbódított az erotika, hogy azt se bántam volna, ha széthull a világ. Boldog voltam. Végre bebizonyosodott, hogy normális vagyok, és annak a férfinak, aki majd elvesz feleségül, nem kell elválnia tőlem, mert frigid vagyok.

Lloyddal szorosabbra fűződött a kapcsolatom, de nem mertem meghívni hozzánk. Tudtam, mit gondolna róla anyám, ha meglátná, és reakciója még jobban elmérgesítené az otthon kialakult helyzetet. A következő héten azt terveztük, hogyan tölthetnénk együtt egy teljes éjszakát nála. Szerdán, amikor összefutottunk az iskolában, nagyon letörtnek látszott. Elmondta, hogy a hét folyamán hazamegy az anyja, és az egész hétvégét otthon fogja tölteni a barátjával. Valamit ki kellett találnom, de aztán a megoldás tálcán kínálkozott.

Apám hívott telefonon. Teljesen kiment a fejemből, hogy a terv szerint nála töltöm a hétvégét. De – ahogy már többször előfordult – éppen azért telefonált, hogy lefűjja a programot, mert újra el kellett utaznia.

– Csakhogy ez alkalommal – mondtam Starnak címezve – nem avattam be anyát. Ő továbbra is azt hitte, hogy apámnál leszek.

– Micsoda hidegvér – morogta Star.

– Nem féltél, hogy anyád megtudja? – kérdezte Cathy.

Olyan csendben és mozdulatlanul ült ott, mint egy kislány, aki anyja meséjét hallgatja, és attól retteg, hogy valaki megtöri a varázst.

– Nem törődtem vele. Talán még kívántam is, hogy rajtakapjanak – válaszoltam.

– Szóval, hova mentetek? Egy motelba? – szólalt meg Jade.

– Nem. Annál jobb helyre. Apa elárulta nekem, hol tartja a pótkulcsot arra az esetre, ha valahol útközben elvesztené azt, amit magánál hord. A parkolóban rejtette el, egy kapcsolószekrényben. Így apám lakására mentünk. Lloydot lenyűgözte a hely. Töltött egy italt,

amíg én készítettem egy kis harapnivalót. Úgy tettünk, mint a friss házások, akik akkor költöztek be új otthonukba. Tévét néztünk egy ideig, majd simogatni kezdtük egymást. Az én ötletem volt, hogy apám hálósobájába menjünk. Valahogy... izgatóbbnak találtam, mint a saját ágyamban. Szeretkeztünk, majd mindent rendbe tettünk magunk után. Letusoltunk. Lloydnak odaadtam apám egyik köpenyét, majd felkúporodtunk a kanapéra, és újra bekapcsoltuk a tévét. Aztán mindketten elaludtunk. Az éjszaka közepén hazajött apa és Ariel. Ott találtak ránk a nappaliban.

– Komolyan mondod? – hüledezett Star.

– Nocsak! – fejezte ki meglepetését Jade a maga sajátos módján.

Cathy rémulten bámult rám.

– Apa persze dühbe gurult. Mondott pár utálatos dolgot Lloydnak, mire én is a fejéhez vágtam néhány sokkal utálatosabbat. Ariel tett egy erőtlen kísérletet indulataink megfékezésére, de apa ellene fordult, így gyorsan visszavonult. Lloyd felöltözött és elment. Apa felhívta anyámat, és elmondta neki, mi történt. Természetesen őt hibáztatta mindenért. Aznap éjjel alig aludtam valamit. Reggel apa hazavitt. Anya a nappaliban várt ránk. Apa azóta nem járt nálunk, amióta lefotózta a szobámat, így kissé meglepték a változások, de akkor nem törődött velük. Előadta anyámnak, milyen kép fogadta, amikor hazatérték Ariellel.

– Hazudtál nekem – mondta anya, és hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Ebben a házban mindenki hazudik – vágtam vissza.

– Vigyázz a szádra – üvöltötte apa.

– Pont te beszélsz?! – támadtam rá. – Azt mondtad, hogy nem leszel otthon, éppen ezért nem tölthetem nálad a hétvégét!

Büntudatosan nézett rám. Megfogtam. Rápillantott anyámra, majd újra felém fordult.

– Megváltozott a programom. Ez gyakran megtörténik, Misty, és nem lehet mentség arra, amit műveltél – mondta, majd a szokásos

módon anyámra támadt.

– Glória, fel tudod fogni, hogy mi lett a lányodból?

– Tökéletes erkölcsi minta áll előtte, mindössze követnie kell – sziszegte anyám a fogai között, és szikrázó szemmel nézett rá. – Nézd csak meg, hogyan élsz manapság. Gondold csak át, mit lát, akárhányszor megfordul nálad. Mit vársz tőle? Mi legyen belőle ezek után? És én mit tehetnék ellene? Az egyik legsúlyosabb összecsapásuk tanúja voltam addig, míg fel nem mentem a szobámba. De legalább egymást marták, és engem kihagytak belőle. Miután apa elment, anya feljött hozzám, hogy megkérdezze, mit tettem, és mióta csinálok hasonlókat. Úgy tett, mint akinek nagyon fáj a dolog. Kiderült, hogy hülyét csináltam belőle, fájdalmat okoztam neki, és megnehezítettem a helyzetét. Tehát minden rossz vele történik.

Apa ugyanezt mondta korábban: a viselkedésem súlyos helyzetbe juttatta őt, őt és csakis őt. Természetesen anya tudni akarta, ki a fiú. Kik a szülei? Hol laknak? Ez mindennél többet számított. Nem mondtam neki semmit Lloydról, ezért egy hónapi szobafogságra ítélt. Az iskolából egyenesen haza kellett mennem, a hétvégéket otthon kellett töltenem. Újra eltiltott a telefonálástól, de ezúttal – meglepő módon – felhívta a telefontársaságot, hogy egy időre kapcsolják ki a vonalamat. Soha nem éreztem magam annyira szerencsétlennek. Lloyd magát hibáztatta. Azt mondta, neki jobban kellett volna tudnia, mire számíthatunk.

Egy héttel később anya megtudta, ki a barátom. Clara Weincoup anyja mondta el neki. Amikor hazaértem, már várt rám, és mindenek lefordult, amiért az alja népség közé keveredtem.

– Hogy vagy képes nyilvános helyen mutatkozni vele? Nincs egy szemernyi önbecsülésed se? – kérdezte.

– Lehet, hogy az én barátom nem gazdag, és a szülei nem fényűző, drága házban laknak, de én legalább érezhetem, hogy nő vagyok! – üvöltöttem, mire anyám teljesen elvörösödött. Utánam rohant. Követelte, hogy magyarázzam meg, mit értettem ezen. Addig

erősködött, míg ki nem csúszott a számon az, amit apa mondott nekem első közös ebédünk alatt, amikor rákérdeztem válásuk okára. Anyám holtápadt lett. Akkor sokkal rosszabbul nézett ki, mint Marlowe doktornő haldokló oleanderbokrai odakint a kertben. Azt hittem, menten elájul. Csak tátozott, de egy hang sem jött ki a száján. Akkor igazán megrémültem. Erősen meg kellett kapaszkodnia, nehogy összeessen. Aztán hirtelen fogta magát és kisértelt a szobából. Több szót nem ejtettünk az esetről, de később megtudtam, hogy felhívta az ügyvédjét, hogy intézkedjen apa láthatási jogának megvonásáról. Amikor azt hittem, ennél rosszabb már nem lehet, kiderült, igenis lehetséges.

A következő héten Lloyd összeverekedett valakivel az iskolában. Amikor Mr. Levine, a testnevelő tanár szét akarta választani őket, Lloyd megütötte őt is, ezért kirúgták az iskolából. Késő délután szereztem tudomást az esetről. Darlene már alig várta, hogy elmesélhesse.

– Nagy bajban van a barátod – mondta, és részletesen beszámolt arról, hogy mi történt a tornateremben. Ő és a többiek úgy káráltak, mint az ostoba tyúkok a szemétdombon. Azt bizonygatták, hogy márpedig nekik van igazuk Lloydot illetően.

Én viszont azt mondtam:

– Lloydnak volt igaza veletek kapcsolatban! Egy rakás mocskos beverly vagytok! Elmehettek a pokolba! – üvöltöttem és otthagytam őket.

Iskola után elmentem Lloydék lakására, de senkit sem találtam otthon. Levert és csalódott voltam. A telefonomat még mindig nem kapcsolták vissza. Nem tudtam, hogy kereshetném meg Lloydot. Abban reménykedtem, hogy majd ő jön el hozzánk, de nem tette. Megpróbáltam felhívni anyám telefonján, amikor átment a másik szobába, de senki nem vette föl. Másnap alig bírtam magammal az iskolában. A matekdolgozatot nem tudtam megírni, hiszen bele sem lapoztam a könyvbe. A lányok egész nap, megállás nélkül rólam beszéltek. Az egész ebédidőt a mosdóban töltöttem, mert nem tudtam

volna elviselni, ha mindenki rajtam nevet az ebédlőben. Egy hajsza válaszott el attól, hogy elrohanjak az iskolából, hogy megkeressem Lloydot. Amikor kicsöngettek az utolsó órától, mint akit puskából lőttek ki, újra a lakásukhoz futottam. Senkit sem találtam otthon.

Anyám nem volt otthon, amikor hazakerültem. Leroskadtam a kanapéra és gondolkodni kezdtem, amikor meghallottam, hogy egy motor közeledik a házhoz. Felugrottam, kinéztem az ablakon, és Lloydot láttam meg a kocsifelhajtón. Ő dudált egyet, és leállt a bejárat előtt. Kirohantam hozzá.

– Hol voltál? – kiáltottam, és a karjába vettem magam. – Kétszer is jártam nálatok a napokban.

– Csak motorozgattam – felelte – és gondolkoztam. Encinóban aludtam egy barátomnál, és nagy elhatározásra jutottam.

– Miféle elhatározásra?

– Itt hagyom Kaliforniát – válaszolta.

Azt hittem, megszakad a szívem.

– Itt hagyod? És hova mész? – kérdeztem. – Bárhova, csak el innen. Seattleben lakik egy unokatestvérem, aki egy garázst tart fenn. Arra gondoltam, odamehetnék, és dolgozhatnék nála egy darabig, amíg nem talállok valami mást.

– És mi lesz anyáddal?

– Ő gyakorlatilag kiadta az utamat – válaszolta –, amikor megtudta, hogy kirúgtak az iskolából. Azt mondta, túl sok bajt okozok neki, képtelen arra, hogy megbirkózzon a problémáimmal. Közölte velem, hogy nem hajlandó belebetegedni a gondokba, és idő előtt megöregedni.

– Az én anyám is ugyanezt hajtogatja – sóhajtottam.

– Akkor... az lenne a legjobb, ha te is velem jönnél – mondta, én pedig arra gondoltam, miért is ne.

Hosszú pillanatokig csak néztük egymást. Gondolom, látta rajtam, hogy valóban képes vagyok otthagyni csapot-papot.

– Csomagold össze a legszükségesebbeket – folytatta, a felesleges sallangokat mellőzve.

Még haboztam egy másodpercig, aztán berohantam a házba, hogy bepakoljak a hátizsákomba. Fogalmam sem volt, hogy mit vigyek magammal. Úgy értem, tudtam, hogy csak pár ruhadarabot, egy pár bakancsot vihetek, de ott volt mindenem, amihez ragaszkodtam. Hogyan válogathattam volna ki belőle azt, ami nem nagy és nehéz? Aztán hirtelen minden elveszítette jelentőségét. Mindaz, amit a szüleimtől kaptam, csak tárgyak tömege volt. Ott volt azonban az első babám, egy egyszerű rongybaba, amelyet nem szívesen hagytam volna otthon. Az ékszereimről megfeledkeztem, pedig igazából csak azokat kellett volna magammal vinnem. Eladhattuk volna őket, hogy készpénzhez jussunk. Felkaptam egy fogkefét, egy fésűt, és másra már nem is maradt időm, mert Lloyd újra dudálni kezdett. Kivettem a bőrdzsekimet a szekrényből, vettem egy utolsó pillantást a szobámra, amely az egész életemet jelentette számomra. Azok a falak őrizték a titkaimat, látták a könnyeimet, hallották a suttogásaimat.

– Ég veled – motyogtam, majd anélkül, hogy visszanéztem volna, lerohantam a lépcsőn. Anyámnak nem hagytam üzenetet. Kiléptem a házból, vállamra vettem a hátizsákot, és felültem Lloyd mögé a motorra. Ő hátrafordult, rám mosolygott, majd gázt adott és elindult. A szívem majd kiugrott a helyéről. Azt hittem, rosszul leszek, és a végén lehullanok az utca kövére. Szorosan átöleltem Lloydot, mintha az életem függne tőle.

Aznap felhős volt az ég, és hűvös szél fúj. Összeborzolta a hajam, elzsibbasztotta az arcom, de nem törődtem sem az időjárással, sem mással. Arra gondoltam, végre szabad vagyok; végre búcsút mondhatok az örökös feszültségnek, gyűlöletnek és fájdalomnak. Azon töprengtem, hogy majd évek múlva írok a szüleimnek, amikor már nem tehetnek mást, mindössze annyit, hogy elfogadják új életemet. Nem volt túlságosan kényelmes órákon át ülni a motor keskeny kis ülésén. Elkapott bennünket az eső is, és erősen lehűlt a levegő. Végre elértünk egy út menti éttermet, ahol megálltunk

vacsorázni. Összeszámoltuk, mennyi pénz van nálunk. Minden fillért összeszedtem, amit a fiókomban találtam, de nem sokra mentünk vele. Lloyd úgy gondolta, elég enyhe az idő ahhoz, hogy első éjszakánkat a szabadban töltsük. Elég erősen dolgozott bennem a kalandvágy, így nem bántam, ha összébújunk egy híd alatt. Addig tervezgettünk, míg el nem aludtunk.

Lehet, hogy hülyén hangzik, de akkor azt hittem, minden lehetséges. Lloyd munkát vállal, és én is dolgozhatok. Később majd megengedhetünk magunknak egy kis lakást, és idővel normális életet teremthetünk magunknak. Végre megszabadulunk a hazugoktól és az álszentektől.

– Ott nem lesznek beverlyk, ahova megyünk – ígérte Lloyd, amint egyre távolabbra sodortak minket álmaink. Éjjel sokkal hidegebb lett, mint gondoltuk. Nem tudtam kényelembe helyezni magam, és sokáig nem tudtam elaludni. Másnap reggel mind a ketten úgy néztünk ki, mint a kifacsart citrom. Találtunk egy kis vendéglőt, ahol megmosakodtam és rendbe hoztam a hajam. A forró reggelitől nemsokára jobban éreztük magunkat. Elképzeltem anyámat, aki akkorra biztosan pánikba esett, és felhívta apámat. De azt is láttam magam előtt, hogy újra egymásnak esnek, mint rendesen, és képtelenek arra, hogy értelmesen cselekedjenek. Lloydot aggasztotta, hogy nem tart ki a pénzünk Seattle-ig, ahol az unokatestvérénél meghúzhattuk volna magunkat.

Ahogy nekiindultunk a második napnak, lelkesedésünk kissé lelohadt. Időről időre elaludtam a motoron, fejem ide-oda billent. Lloyd motyogott valamit arról, hogy aznap rendes ágyban kellene aludnunk, de nem tudtam rá figyelni. Két órával később megálltunk egy boltnál. Azt mondta, várjam meg a motornál. Azt hittem, beugrik valami rágcsálnivalóért, és különösnek találtam, hogy futva jön ki a boltból. Felugrott a motorra, és olyan gázzal indult el, hogy majdnem leestem mögüle. Egyre csak húzta a gázt, hiába kértem, hogy lassítson. Nem szólt egy szót sem. Amikor továbbra sem lassított, igazán félni kezdtem. Talán egy fél óra múlva hátrapillantottam, és

megláttam egy rendőrautót mögöttünk.

– Jobban tennéd, ha lelassítanál és megállnál. Azt hiszem, minket követnek – kiáltottam Lloydnek, de meglepetésemre még inkább rákapcsolt. Az volt a terve, hogy egy kijáratnál lerázza a rendőröket, de majdnem felborultunk, mert a leágazás nem vezetett sehova, csak egy kövekkel teleszórt ösvényre. Mindezek után még mindig furcsának találtam, hogy a rendőrautó szirénázva felzárkózik mögénk. Lloyd megállt és halkán elkáromkodta magát. Amikor a rendőr fegyverrel a kezében kiszállt a kocsiból, annyira megrémültem, hogy sikoltozni kezdtem. Lloydot leszállította a motorról, és arccal lefelé lefektette a földre, hogy könnyedén rákattinthatja a bilincset a csuklójára. Ugyanazt tette velem is, végül betuszkolt minket az autóba.

– Csak nem gyorsshajtásért tartóztat le minket? – kiáltottam rá a könnyeimet nyeltesve.

– Nem, kis hölgyem – felelte –, hanem a bolt kirablásáért.

Lloyd lehajtott fejjel ült mellettem. Megkérdeztem tőle, igaz-e, amit a rendőr állít, ő pedig bólintott. Elismerte, hogy kést rántott a pult mögött álló, rémült kis öregasszonyra.

– Arra gondoltam, ha szerezhetnék még egy kis pénzt, akkor rendben eljuthatnánk Seattle-be – mondta.

– Sajnálom, hogy bajba kevertelek – fűzte hozzá, én pedig végigsírtam az utat a rendőrőrsig.

Megengedtek egy telefont. Nehéz volt eldönteni, kit hívjak fel: apát vagy anyát. Emlékszem, ott álltam a telefonkagylóval a kezemben, és a gombokat bámultam.

– Nem állhat ott egész nap – szólt rám a rendőrtiszt, így apa számát tárcsáztam.

Attól féltem, hogy anyám hisztériázni kezdene, és képtelen lenne segíteni rajtam. Apa nem volt otthon, így az irodájával próbálkoztam. Meghallgatott, majd amikor beszélni kezdett, olyan volt a hangja, mintha a síron túlról jönne. Megkért, hogy adjam át a kagylót egy

rendőrnek. Legszívesebben meghaltam volna, mint hogy újra szembenézzek a szüleimmel.

Epilógus

– Lloyd elmondta ugyan a rendőrségen, hogy nekem nem volt tudomásom a rablásról, és hogy fogalmam sem volt, miért áll meg a vegyesboltnál, mégis meg kellett jelennem a bíróságon. Apa szerzett ügyvédet nekem. Lloydnak hivatalból rendelték ki valakit. Már ismerték, mert egy korábbi esete miatt volt már a fiataikorúak börtönében. Engem próbaidőre szabadlábra helyeztek azzal a kikötéssel, hogy pszichiáterhez kell járnom. Ezt javasolta az iskolavezetés is. A szüleim úgy néztek ki egy ideig, mintha nem lenne rendben valami a fejükben. Még sohasem láttam őket ilyen csendesnek és nyugodtnak. Azt hiszem, komolyan megrémítette őket az eset. Arra számítottam, hogy üvöltözni fognak, és egymást vádolják, ahogy szokták, de most egymás mellett ültek a bíróságon, egyetértettek az ügyvédjükkel és egymással abban, hogy nem fordítottak rám kellő figyelmet, azért reagáltam így a válásukra.

Végre vége az örökös feszültségnek, gondoltam. Persze nem tartott sokáig a fegyverszünet. Hamarosan visszatértek régi önmagukhoz, de egy rövid időre legalább fellélegezhettem.

– Kaptál híreket Lloydtól azóta? – kérdezte Jade.

– Körülbelül egy hónappal ezelőtt levelet írt nekem. Csak azért kaphattam meg, mert véletlenül pont ott voltam, amikor a postás beállított. Biztos vagyok benne, hogy anyám darabokra szaggatta volna, ha az ő kezébe kerül először. Tele volt bocsánatkérésekkel. Azt írta, jól van, és legalább nem beverlyk veszik körül. Válaszoltam neki, természetesen titokban. Azt kértem tőle, hogy a következő levelét Darlene Stratton címére küldje, de azóta nem hallottam felőle. A dolgok többé-kevésbé visszatértek a normális kerékvágásba nálunk.

Anyám a tizedik vagy a tizenegyedik férfiismerősénél tart, ahogy ő hívja őket, de még mindig rendszeresen megrendezi a FAT-

találkozókat. Egyre többen járnak hozzánk. Olyan hangosan és olyan sokat kárálnak, hogy zenével is alig lehet elnyomni.

Jó ideje apa is igyekszik betartani a megbeszélte időpontokat. Együtt töltöttünk néhány kellemes hétvégét. Voltunk kirándulni Santa Barbarában és San Diegóban. És most már jobban kedvelem Arielt is. Őt nem aggasztja a viselkedésem. Ezt azért mondom, mert sokan úgy tartják, ugyanolyan meggondolatlan és veszélyes vagyok, mint Lloyd. Ki tudja, mire vagyok képes? Ariel pedig csak... egy kedves, csinos lány. Lehet, hogy hülyén hangzik, de már azt várom, apa mikor bántja meg szegényt, ugyanis panaszkodni kezdett rá: hogy nem tartja rendben a lakást, arra is képtelen, hogy forraljon egy kis vizet, unalmas, amit mond... Igen, úgy van, apa pont azt a szót használta, amit Charles Allen: „unalmas”.

Lehet, hogy anyának igaza van. Talán minden férfi szörnyeteg, még a papák is.

Rápillantottam Marlowe doktornőre.

– Még mindig sok bennem a harag, ugye, doktornő?

– Attól tartok, igen – ismerte el.

Rámosolyogtam a többiekre.

– A probléma felismerése az első lépés a megoldáshoz vezető úton – idéztem.

Jade elnevette magát, Starnak huncutság villant a szemében, Cathy pedig idegesen pillantott Marlowe doktornőre.

– Nos – kezdte a doktornő –, a mai nap nem volt rossz kezdetnek. Egyetértetek? Mit szólsz, Cathy? – kérdezte, és mi mindannyian felé fordultunk.

Cathy rám nézett és bólintott.

– Igen, azt hiszem – felelte alig hallhatóan. Halk kopogtatást hallottunk. Emma jelent meg az ajtóban. – Nem akarom megzavarni, Marlowe doktornő, de azt mondta, szóljak, ha megérkeznek az autók. Jade sofőrje odakint várakozik, itt van Star nagymamája, és Cathy

édesanyja is az előbb futott be.

– Fel kell hívnom anyámat – mondtam.

– Használhatod az íróasztalon álló telefont, Misty – ajánlotta Marlowe doktornő.

Mindenki felállt.

– Tehát holnap ugyanebben az időpontban. Megfelel? – kérdezte a doktornő.

– Holnap ki folytatja? – érdeklődött Star.

– Mi lenne, ha te lennél az?

Star vállat vont, és furcsán méregetett egy pillanatig. Bepötyögtem anyám számát, majd megnyomtam a négyest is, amikor az üzenetrögzítője bekapcsolt. A hívást átirányították a mobiltelefonjára. Amikor beleszólt a kagylóba, nevetést hallottam a háttérből.

– Kész vagyunk. Indulhatsz. Hol vagy most? – kérdeztem.

– Ó, éppen most fejezzük be mi is. Azonnal ott leszek, drágám. Hogy ment?

– Mint egy siratóéneket – feleltem. – De gyógyultan távozom.

Idegesen felnevetett, és elismételte, hogy máris indul.

A többiek megvártak, együtt indultunk el kifelé.

– Misty, nem akarod idebent megvárni anyádat? – kérdezte Marlowe doktornő.

– Nem, jó lesz kint is. Köszönöm – válaszoltam.

– Rendben van. Akkor a viszontlátásra – búcsúzott el, mi pedig kiléptünk a házból.

Megálltunk az ajtó előtt. Láttam, hogy Cathy anyja alaposan megnéz minket. Alacsony, vastag szemüveget viselő asszony Barna haját egészen rövidre vágva viseli. Jade sofőrje halálosan unta az egészet, álmosnak látszott. Star nagymama integetni kezdett. Horpadásokkal és karcokkal teli, ócska kocsija kirívónak hatott Jade limuzinja és Cat anyjának legújabb típusú Taurusa között.

– Ma sok lényeges dolog elhangzott – fordult hozzám Jade. – Remélem, mindannyian kitárulkozásra készek és őszinték leszünk a továbbiakban – mondta, és Starra szegezte a tekintetét.

– Lehet, hogy a többiek története nem is lesz olyan érdekes – vetette közbe Star.

– Veled mi a helyzet? – kérdezte Cathyt. – Hajlandó leszel őszintén megnyílni?

Cathy rémültnek látszott. A fejét rázta, majd odarohant az anyja kocsijához.

– Holnap találkozunk, Cica! – kiáltottam utána. Meglepetten nézett vissza, amikor meghallotta, milyen nevet ragasztottam rá, de elmosolyodott.

– Cica? – Jade kérdésére elmagyaráztam, miért neveztem el így.

– Találó – összegezte.

– Teljesen mindegy. Úgysem jön el holnap – következtetett Star.

– Persze hogy nem, ha halálra rémíted – morogta Jade.

– Hogy én halálra rémítem? Ugyan hogy rémíthetném én halálra?

– A tekinteteddel – felelte Jade.

– Miért, hogy néztem rá?

– Mintha elevenen fel akartad volna falni – válaszolta Jade.

Star haragosnak látszott egy pillanatig, de aztán elnevette magát.

– Jól van. Mostantól fogva megpróbálok olyan mézesmázosan és kifinomultan viselkedni, mint a beverlyk – közölte, és elballagott.

Nem tudtam visszafojtani a nevetést.

– Pedig nem is olyan mulatságos – jegyezte meg Jade.

– Dehogynem. És ne hidd azt, hogy olyan rossz, mint amilyennek te akarod beállítani őt.

– Ó, valóban? – csattant fel Jade bosszúsan.

Úgy láttam, nem szereti, ha nem értenek egyet vele.

– Én csak arra vagyok kíváncsi, milyen lesz az ő története holnap. Jade egy darabig nem szólt egy szót sem, aztán bólintott.

– Arra én is kíváncsi vagyok – mondta végül.

Utánanéztünk Cathynek, amikor a kocsit legördült a kocsifelhajtóról. A lány lehajtott fejjel hallgatott, miközben anyja magyarázott neki valamit. Kioktatásnak látszott. Star visszanézett ránk, kihúzta magát, felszegte az állát, mint az igazi sznobok. Jade sem tudta visszatartani a nevetést. Továbbra is ott álldogált mellettem, talán arra várt, hogy megérkezzen az anyám.

– Nem akarsz elmenni? A sofőr jó ideje vár rád.

– Várhat. Azért fizetjük – közölte kurtán.

– Anyám bármelyik pillanatban itt lehet – mondtam. – Jól elleszek addig.

Bólintott, de még mindig nem szánta rá magát, hogy elinduljon. Lehet, hogy nem akart véget vetni a beszélgetésnek. Kitartott a végsőig, mint egy tutaj a szeszélyes tengeren.

– Szerinted milyen Marlowe doktornő? Én úgy gondolom, nem olyan, mint egy igazi pszichiáter – mondta Jade.

– Nekem tetszik, amit csinál. Mit gondolsz, tud segíteni a problémádon?

– Remélem. Gondolod, hogy ezek után egymásnak is kell segítenünk? – kérdezte tünődve.

– Azt hiszem – feleltem mosolyogva.

– Jól van. Holnap találkozunk – fejezte be a beszélgetést –, amikor Star lesz a sztár. – Jót nevetett saját szójátékán.

– Én nem szeretnék kellemetlenséget okozni neki – szóltam utána, amint elindult a limuzin felé.

Mosolyogva visszanézett és bólintott. Igazán csinos lány, ismertem el magamban újra. Fogadni mertem volna, hogy mindannyiunkat le fog pipálni a fiúkról szóló történeteivel.

Néztem, amint beszáll az autóba és elindul. Integetett, és ő is eltűnt, mint a többiek. A nap még mindig melegen sütött, pedig kellemes szellő fújdogált. Nem fáradtam el annyira, mint ahogy ennyi beszéd után várható lett volna. Sőt könnyedebbnek, energikusabbnak éreztem magam. Tényleg olyan volt, mintha kipakoltam volna mindent egy hatalmas bőröndből, amelyet mindenhova magammal cipeltem. Miért olyan nehéz boldognak lenni? De jó lenne tudni! Vannak egyáltalán boldog emberek? Például Marlowe doktornővel mi a helyzet? Apa most boldogabb? Anya lesz-e boldog még egyszer az életében?

És én? Mi lesz velem? Anyám bármelyik percben megérkezhetett, hogy hazafuvarozzon. Négy lány a város négy különböző pontjára tartott. Életünk olyan, mint négy üstökös az örökkön sötétlő űrben. Marlowe doktornőnek köszönhetően útjaink keresztezték egymást egy rövid időre. Egy darabig megosztjuk egymással mosolyunkat, könnyeinket, nevetésünket, szívfájdalmunkat, és közben megtudjuk, hogy nem vagyunk egyedül, mint ahogy gondoltuk.

És lehet, hogy ennyi pont elég. Lehet, hogy újrakezdhetünk mindent, amikor utoljára kilépünk ebből a rendelőből, mint a napra éhes, friss hajtások.

Talán.